

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ölüm Orucu Direnişi 27. haftasında!

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2001/05 • 21 Nisan 2001 • 5 DM

**Oyunlar
sonuç vermeyecektir!..**

**Muhatap
direnişçilerdir!**

İÇİNDEKİLER

Direnişin en kritik safhası	3
Zaferi şehitlerimizle kazanacağız!	4
Teslim olmayanlar ölmez!	5
Ölüm Orucu Direnişi 27. haftasında! ...	6
Devrimci tutsaklarla dayanışma eylemleri.	7
Sermaye cephesinin "ulusal birlik çağrısına karşı işçi ve emekçilerin birleşik mücadelesi!	8
1 Mayıs'ın güncel önemi!	9
14 Nisan eylemlerinin gösterdikleri.	10
Sınıf ve kitle hareketi.	11-13
Kriz ve devrimci sınıf çizgisi/3 (orta sayfa)	14-16
Ankara Öncü İşçi Platformu kuruldu. ...	17
1 Mayıs'ta alanlara!	18-19
Sınıf hareketi.	20-21
Gençlik.	22-23
"Ölümlere seyirci kalmayacağız!"	24
İdealler uğruna mücadele edildiği zaman anlamlıdır	25
Ankara'dan bir grup işçi ve emekçiden inasanlığa çağrı!	26
Mücadele postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/05 ● 21 Nisan 2001

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org>

Baskı: SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BIRYAY

İçerde dışarda hücreleri parçalamak için 1 Mayıs'ta mücadele alanlarına!..

Ölüm Oruçları'nın 27. haftasında ve 42 devrimci yaşamını yitirmişken, hükümet cephesinden yine iğrenç bir saldırı başlatılmış bulunuyor. Yine; "insanlık dışı eylem", "arkadaşlarını hiç acımadan ölüme zorlama" deyimleri kullanılıyor. Kimileri de, "Avrupa'daki imajın zedeleneceği"nden, "turizmin kötü etkileneceği"nden vb. dem vuruyor.

İnsanla, insanın değeri ile, ahlakla en küçük bir ilişkisi kalmamış bu zihniyetlerin hala böyle konuşabilmesi, buna izin verilmesi kabul edilebilir bir şey değildir. Artık bu alçakların böyle konuşamaması, konuşturulmaması gerekir. 42 devrimcinin yaşamını yitirdiği, onlarcasının yitirmek üzere olduğu bu ölümüne direnişin saygınlığına bu şekilde dil uzatamamalı bu alçaklar takımı. Olayın bu şekilde gündeme taşınması, en az yokmuş gibi davranılması kadar tahrip edicidir. Bu tahribatın toplum vicdanında açacağı yaraları kapatmak kolay olmayacaktır. Memleketi üç kuruşa pazarlamaktan çekinmeyenlerin, toplumsal çürümeyi derinleştirmek için neler yapabileceğinin de göstergesi bunlar.

Ve karşılığı, yaptıkları her şeyin karşılığı, devrimci tutsakların bu ölümüne direniş ruhunun dışarı taşınabilmesiyle verilecektir. Verilmek zorundadır. Çünkü, devrimci tutsaklara tabut olan hücreler, dışarıda da, işsizlik, açlık ve esaret demirleriyle örülmektedir. Her ikisini de parçalayacak olan, işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci direniş ruhuyla ayağa kalkması, mücadeleyi yükseltmesidir.

En başta devrimci tutsakların katledilmesine karşı;

Ardından yeni saldırı programının tüm yaptırımlarına karşı;

İşgücümüzün, ülkemizin ve tüm değerlerimizin emperyalizme peşkeş çekilmesine karşı;

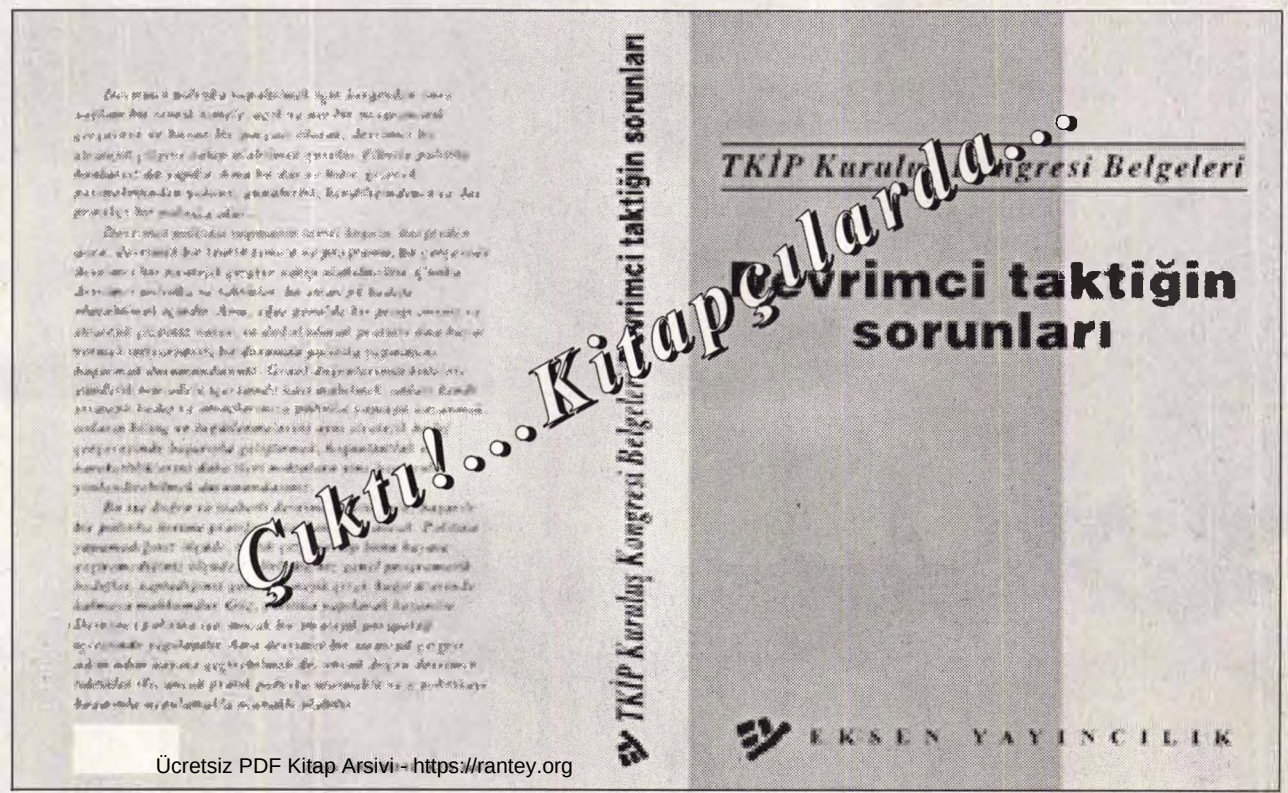
1 Mayıs'ta iş bırakarak alanlara çıkılmasını örgütleyelim.

Katil düzenden yaptıklarının hesabını sormak için devrimci sınıf mücadelesini yükseltelim.

Kahrolsun kapitalizmin açlık ve ölüm düzeni!

Yaşasın sosyalizm!...

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Direnişin en kritik safhası

Emperyalist efendilere şükran, “piyasalara güven”...

Ülkenin göstermelik başbakanı kendi meclis grubunun kürsüsünden konuşuyor. “Başkan Bush’un” kendisini bizzat aradığını, kriz karşısında Türkiye’ye desteklerinin tam olduğunu, bu konuda ABD olarak üzerlerine düşeni yapacaklarını bildirdiğini söylüyor. Sözlerine Dünya Bankası Başkanı’nın kendisine bizzat yazdığı ve ABD Başkanı’na paralel bir destek tutumunu ifade ettiği “uzun mektup”la devam ediyor. Bir gün önce çevrilmiş bazı bölümleri basına dağıtılan bu mektuptan bir kez daha özetlemeler yapıyor. Daha bitmedi dercesine, konuşmasına, birkaç gün önce “gece geç bir saatte” kendisini bizzat arayan İMF Başkanı ile devam ediyor.

Göstermelik başbakan bütün bunları kendini hissettirmeye çalışan bir sahte güven duygusu ve heyecanlı ses tonuyla aktarıyor. Doğal olarak, ABD, Dünya Bankası ve İMF’nin, her biri kendi konumunda bugünün dünyasına hükmeden bu üç emperyalist güç odağının başkanlarının kendisini neden bizzat aramak ya da kendisine bizzat yazmak yoluna gittiklerine, bu cömert davranışların gerisinde hangi bedellerin ve ödünlerin olduğundan söz etmiyor. Bütün bunların gerçekte ne anlama geldiğine açıklık getirmiyor; elleri her zaman sıkı, davranışları ve sözleri hesaplı bu sıra sıra başkanların, Türkiye’ye ve Türkiye’nin emekçilerine ne türden bir siyasal ve ekonomik fatura karşılığında bu alicenaplığı gösterdiklerini es geçiyor. Sadık bir ABD uşağı ve uysal bir İMF memuru olarak o yalnızca bütün bunlardan ne kadar memnun olduğunu ortaya koyuyor. Dünyanın egemenlerinin ve egemen karar merkezlerinin krizde ve iflastaki Türkiye’nin arkasında olduğunu vurgulayarak, güya böylece “piyasalara güven” telkin ediyor.

Emperyalizmin ve siyonizmin verdiği desteğin karanlık faturası

OysaBaşbakan, ABD Başkanının kendisini, tam da; birkaç gün önce özel bir bileşimle toplanan ve kendisini çevreleyen bunalım bölgesi içinde, özellikle de “Ortadoğu ve Avrasya’daki çıkar ve ihtiyaçları çerçevesinde” (ifade aynen, bir başka Dünya Bankası görevlisi olan ve Derviş destekçisi olarak şu sıra sık sık televizyonlarda konuşturulan 12 Mart bakanı Atilla Karaosmanoğlu’na aittir) Türkiye’yi de ele alan Ulusal Güvenlik Konseyi toplantısının hemen sonrasında aradığını da söyleyebilirdi. Ya da Başbakan, İMF Başkanı’nın bir gece yarısı kendisini beklenmedik bir biçimde ararken, bunu tam da üç temel soru sormak ve sorularına basının ifadesiyle “net yanıtlar” almak üzere yaptığını hatırlatabilir; bir kuruluşun başkanının

bir ülkenin başbakanıyla bu tarzda bir ilişki kurmasının ne anlama geldiği üzerine de bir şeyler söyleyebilirdi.

Ya da aynı konuşmasına; resmi olarak “Manavgat suyu projesi”, medya tarafından ise adeta kriz içerisindeki Türkiye’ye politik ve moral destek içilmiş gibi sunulan, fakat İsrail’e dönmesinin hemen ardından (Suriye radarlarının bombalanması ve özerk Filistin bölgelerinin işgaliyle) içyüzü net olarak ortaya çıkan Şimon Perez’in bir hafta önceki ziyaretiyle de devam edebilirdi. Nitekim bunun hemen sonrasında, “ABD’deki en etkili Yahudi lobisi”nin Başkan Bush’a özel bir mektup yazarak, “Türkiye’ye destek çağrısı” yaptığını da ekleyebilirdi tüm bunlara. Hazır Türkiye’ye sunulan cömert desteklerin dökümü yapılyorken...

Devrimcilere bitmez tükenmez kin

Ama ABD emperyalizminin bu gönüllü uşağı, İMF ve Dünya Bankası’nın bu iradesiz ve itaatkâr memuru, aynı konuşmasını bunlar üzerinden değil başka fakat bir konu, bir kez daha toplum gündemine oturan zindan direnişi üzerinden sürdürüyor. İMF Başkanı tarafından gece yarısı sorgulanmak üzere aranabilen, ABD Büyükelçisi’nin özel konutunda kabul edilmeyi kabullenecek kadar onursuzlaşan ve böylece bu ülkenin ulusal onurunu ayaklar altına alan bu bunak ihtiyar, emperyalist ağababalarına şükranlarını bildiren bu aynı konuşmasına, devrimcilere duyduğu bitmez tükenmez kini bir kez daha dışa vurarak devam ediyor. Ulucanlar’dan 19 Aralık’a kadar sayısız devrimcinin toplu katliamında imzası olan bu kanlı katil, kontracı Mehmet Ağar’ın bu “cezaevi fatihi”, bu sahte kahraman, aynı konuşmada devrimcileri insanları ölüme sürükleyen “zalimler” olarak niteleyecek kadar arsızlaşabiliyor.

Bütün bunları anlaşılır buluyoruz; ülkenin tepesinde başbakan yaftalı bir kukla olarak duran bu zavallıyı, onu şu günlerde yeniden bunaltan sıkıntıyı çok iyi anlıyoruz. Emperyalist şeflere şükran bildirerek başlayan, “piyasalara güven” telkin ederek ilerleyen bir konuşmanın, hemen ardından devrimcilere karşı kin ve husumet kusan sözlerle bağlanması, anlaşılır olmaktan öteye son derece açıklayıcıdır da. Konuşmanın kendisinde bu açıdan mantıksal bir bütünlük var.

Bu aynı kanlı katil, daha üçbuçuk ay önce, 19 Aralık katliamının hemen ardından verdiği yeni yıl demecinde, “geleceğe umutla baktığını” söylüyordu ve “bu cezaevi sorununun çözülmüş olması”nı bunu iki temel nedeninden biri sayıyordu. Oysa bugün o aynı “cezaevi sorunu”, onun ve onunla birlikte ülkeyi yönetenlerin beynine ve omuzlarına, kahredici bir kabus gibi yeniden çökmüş bulunuyor. Bir kez daha kusulan kinin gerisinde tam da bu var. ABD, İMF ve

Dünya Bankası başkanlarının verdiği desteği gölgeleyen, bu hesap dışı, inanılması ve anlaşılması güç gelişme var.

Devrimcilerin onur tablosu gözler önündedir

Bugün tablo dostun ve düşmanın, Türkiye’nin ve tüm dünyanın gözleri önündedir. Ve gerçekten sarsıcı, devrim davası ve tüm gerçek devrimciler payına gerçekten onurlandırıcıdır. 6 aylık akıl almaz bir direncin, inadın ve sabrın ardından ve kanlı katliamlara, sistematik işkencelere ve suskunluk fesadına rağmen, tüm bu engelleri bir bir çiğneyerek, kendi öz gücü ve kararlılığıyla, zindan direnişi bir kez daha kendini tüm toplumun gündemine sokmuş, dahası yarattığı manevi-siyasi ağırlık bakımından bu gündemin başköşesine oturtmuş bulunmaktadır. Yaşanan ve öteki herşeyi önemsizleştirip gölgede bırakan ağır ekonomik krize rağmen bu böyle olabilmıştır. Katliamdan bu yana geçen aylar içinde soruna tek satır ya da tek cümle olarak yer vermeyen katliam borazancısı medya, artık onu günlük haberdan de öteye, yerine göre manşet bile yapabiliyor. Aynı gelişme, katliama zımnen destek veren, katliamın ardından aylar boyu susan emperyalist dünya ve medya payına da geçerlidir. Suskunluk fesadı salt ülke çapında değil, dünya ölçüsünde kırılmıştır.

Türkiye’nin kanlı rejimi F tipi tabutluklardan bir bir çıkan tabutların ağırlığını taşımakta giderek zorlanıyor. Bu ülkedeki her türlü baskı, sömürü ve zulmün, emekçilere karşı kanlı ve kirli oyunların baş sorumlularından olan TUSİAD oligarklarının bile resmi bir açıklamayla acil çözüm istemeleri de bunu gösteriyor.

Sorun gündeme girmekten öteye, artık daha fazla geciktirilemez çözümünü de zorluyor.

Devlet bir kez daha kirli oyunlar peşinde

Fakat devrimciler payına en güç ve kritik döneme tam da şimdi girilmiştir.

Bu salt ölümlerin çoğalması ve dönülmez sakatlıkların hızla kitleselleşmesinden dolayı da değildir. Bunlar bedeldir ve gerektiği ölçüde ödenecektir; devrimciler bunu beyan ederek yola çıkmışlardır ve 6 aylık direnişin toplam bilançosu içerisinde bunu yeterince kanıtlamışlardır.

Dönemin kritik niteliği asıl olarak, her türlü oyunun ve aldatmanın bir kez daha devreye sokulmuş olmasından kaynaklanmaktadır. Devlet devrimcileri oyuna getirerek ve göz boyayıcı bazı adımlarla kitleleri ve kamuoyunu aldatmaya çalışarak, 6 aylık bir direnişi ve bunca ağır bedeli boşa çıkarmak, hiç değilse önemsiz bir takım tavizlerle geçiştirmek hesabındadır. Onun mutlak

ve değişmez hesabı ve tutumu budur. Devrimciler bu konuda en ufak bir hayale kapılmamalı, hiçbir biçimde gevşememeli, kolayından sorun çözüldü, çözülüyor havasına girmemelidirler.

Reformist sol bu kez sorumlu davranmak zorundadır

Daha da kötü olan ve samimiyet perdesi altında yapıldığı ölçüde daha da tehlikeli olan ise, reformist sol çevreler ile bazı ilerici kuruluşların devletin kirli oyunlarını kolaylaştıran tutumları ve girişimleridir. Benzer davranışlarla onlar 19 Aralık vahşetinin hemen öncesinde de sahneye çıkmışlar ve katliamın bu denli pervasızca sahnelenmesinde hiç önemsiz olmayan siyasal ve manevi bir meşum rol oynamışlardır. Şimdi benzer tutumlarla yine sahnedeler. Katliamı izleyen aylar boyunca süren suskunluklarını, bir kez daha direnişçileri direnişi bırakmaya çağıran utanç verici bir bildiriyle bozdular. Ve sergiledikleri tutumlar, yaptıkları açıklamalar, bir kez daha devletin yeni kirli oyunlarını kolaylaştırmakta, devrimcilerin işini zorlaştırmakta, ödenecek bedelleri büyütecek zemini döşemektedir.

Bu çevreler katkılarını, devleti direnişçileri doğrudan muhatap almaya ve meşru taleplerini kabul etmeye zorlamak yönünde kullanacaklarına, direnişçileri muhatap olmaktan çıkaran, onların iznini ve onayını almaksızın temel taleplerini önemsiz bazı tavizlere indirgeyen bir yönde kullanıyorlar. Devlete en büyük hizmeti buradan yapıyorlar ve direnişe en büyük zararı da buradan veriyorlar. Öznel niyetleri ne olursa olsun, tutum ve davranışlarının nesnel sonucu bu olmaktadır. Tüm belirtiler, bu çevrelerin 19 Aralık öncesinde oynadıkları meşum rolden bir sonuç çıkarmadıklarını göstermektedir..

Muhatap direnişçi devrimcilerdir!

Devrimciler herkesin desteğini, direnişin zaferini kolaylaştıracak en küçük bir siyasal ve pratik katkıyı elbetteki önemserler ve memnuniyetle karşılarlar. Fakat bu destek ve katkılar direnişin amacına mutlak biçimde hizmet etmek zorundadır.

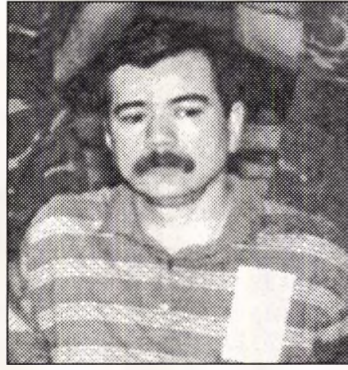
Çözümü hızlandırmak ve kolaylaştırmak için herkesin yapabileceği en temel katkı, devleti direnişçileri doğrudan muhatap almayı kabul etmeye ve taleplerini bizzat kendileriyle görüşmeye zorlamak olmalıdır. Bunun dışındaki her çaba, devletin şu sıra yeniden sahnelediği kirli manevralara dolgu malzemesi olmaktan öte bir işe yaramaz. Direnişi zora sokar, bedelleri çoğaltır ve devleti kanlı bir toplu müdahale doğrultusunda cesaretlendirir. Herkes bunu bilmek ve buna uygun davranmak zorundadır.

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

Sedat Gürsel Akmaz

DHKP/C Dava Tutsağı. Buca Cezaevi 3. Ekip Ölüm Orucu direnişçisi.

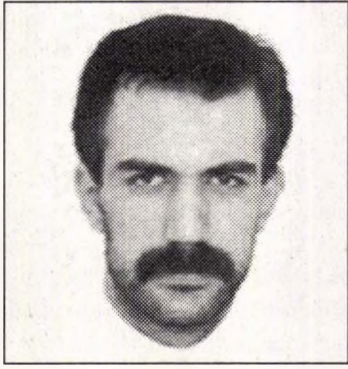
1960 Denizli Acıpayam ilçesi Yazır köyü doğumlu. 1988'de, ailesinin işçi olarak çalıştığı Hollanda Amsterdam'a giden Gürsel, Avrupa'da da mücadelenin dışında kalmadı. Ülkeye, kendi bölgesinin dağlarına gerilla olarak döndü. Bölgede gerilla faaliyeti yürütürken, 27 Kasım 1998'de Derinkuyu'da tutsak düştü. İdam cezası aldı. Her eylemde, direnişte yoldaşlarıyla omuz omuzaydı. Bergama hapishanesindeki direnişte o da vardı. Ölüm Orucu'na, Buca Üçüncü Ekip Ölüm Orucu direnişçisi olarak 14 Aralık 2000 günü başlayan Sedat Gürsel Akmaz, 16 Nisan 2001'de ölümsüzleşti.

Murat Çoban

DHKP-C Dava Tutsağı. 1973, Denizli doğumlu. '90'lı yılların başından bu yana mücadele içinde. 1991'de yaşadığı kısa süreli tutukluluktan sonra *Mücadele* dergisinde muhabir olarak çalışmaya başladı.

Gençlik çalışması yürütürken ikinci kez tutuklandı. Buca hapishanesine konuldu. Buca'da diğer devrimci tutsaklar gibi direnişlerin, eylemlerin içinde yer aldı. Tahliye olduktan sonra bir dönem Denizli'de mücadeleyi örgütledi. 1994 Kasım'ında bir kez daha gözaltına alındı. Buca katliamının olduğu dönemde, Buca hapishanesinde tutsaktı. Daha sonra Aydın'a sevk edildi. F tipi hapishane saldırısı gündeme geldiğinde, "ben her şeye hazırım" diyerek Ölüm Orucu'na gönüllü oldu. Onun için aslanan, sadece yaşamak değil, onuruyla, devrimci düşünce ve idealleriyle birlikte yaşamaktı. Öyle yaşadı. 14 Nisan'da ölümsüzleşti.

Endercan Yıldız

TKP(ML) Merkez Komite üyesi. Ölüm Orucu direnişçisi. 1960 yılında Dersim/Çemişgezek ilçesi Akirek köyünde doğdu. İstanbul'da büyüdü. İstanbul Üniversitesi'ni bitirdi. '80'li yılların hemen başında devrimci mücadelenin içindeydi. 1984 yılında tutsak düştü. Sıkıyönetim mahkemelerinde yargılandı. 1990 yılında tahliye oldu.

Çıktıktan sonra gerilla birliğinde faaliyet yürüttü. 1994 Nisan'ında MK üyesi ve aynı zamanda TMLGB Genel Sekreteri olarak geldiği İstanbul'da 95 Eylül'ünde tutsak düştü. Önce idama mahkum edildi. Daha sonra cezası müebbetle çevrildi.

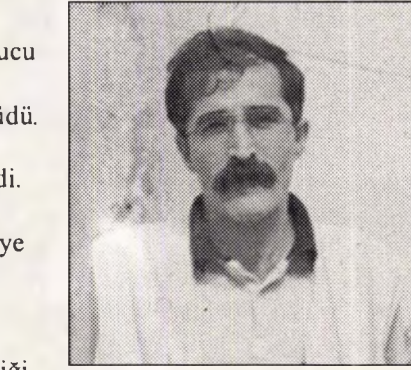
Ölüm Orucunun 1. Ekibinde yer alan Endercan Yıldız son mektubunda; "Yeni yaşamlar için ölmek gerektiği bu süreçte ölümün yaşamak demek olduğu bilinciyle doluyum. Tarihimize, şehitlerimize, halkımıza bağlılığın olması gereken durumudur bu. Abartılacak bir durum değil. Normal her devrimci gibi yerine getirilmesi gereken görevdir bu" diyordu.

Direnin 181. gününde kaldırıldığı hastanede ölümsüzleşti...

Canan Kulaksız

Henüz 19 yaşındaydı ve üniversite öğrencisiydi. Fakat yaşamı erken kavrayan gençlerdendi o. Mücadele yürütülmeden, bedel ödenmeden hiç bir hak ve özgürlüğün elde edilemeyeceğini çok iyi biliyordu. Amcası ve kardeşi cezaevinde olan Canan, bu bilinçle direnişe destek eylemi içinde yer aldı.

Canan 137 gündür ölüm orucundaydı. 15 Nisan 2001 günü Küçükarmutlu'da ölümsüzleşti.

Suskunluk fesadını yırttık, hücre duvarlarını da yıkacağız!

Ölüm Orucu 180'li günleri geçmiş bulunuyor.

Devrimci tutsaklar birer birer ölümsüzleşiyorlar. Zaferin kazanılması için ödenmesi gereken bedeller ödeniyor ve daha da ödenmeye devam edecek.

Zindanlardan gelen şehit haberleriyle aylardır süren suskunluk kırılmaya başladı. Devletin fiili sıkıyönetimine rağmen ilerici insanlar sokaklara çıkmaya başladılar. Binlerle ifade edilemese de, tutsakların cenazeleri sahiplenilmekte ve tepkiler büyümektedir.

Artık burjuva medya da Ölüm Oruçları'yla ilgili haberlere yer veriyor, açıklamalar yayınıyor, programlar yapıyor. Medyanın bu tutumu elbette nedensiz değil. Aynı medya 19 Aralık öncesinde de, katliama zemin hazırlamak için her şeyi yapmıştı. Son günlerde yapılan haberlerde devrimci tutsakların taleplerinin esnediği, kabul edilebilir düzeye gerilediği, böylece Ölüm Oruçları'nın bitirilebileceği propaganda ediliyor. Bir kez daha kirli bir oyun oynanıyor. 19 Aralık katliamını meşrulaştırmak için kullanılan "Biz erteledik, fakat yapacak bir şey bırakmadılar" oyununa benzer bir oyun bu.

Sürecin hızlanacağı düşünüldüğünde, devletin 19 Aralık öncesinde olduğu gibi, bir dizi yalan, karalama ve oyalamaya başvuracağı yeterince açık. Bu açıdan süreçler birbirine hayli benziyor. Devlet, kendi safını güçlendirmek ve aldığı tutumları meşrulaştırmak için, özellikle bugün Ölüm Orucu destekçisi olan reformistlere ve son derece duyusal bir atmosferde bulunan ailelere baskı yapacaktır. Talepleri devrimci içeriğinden soyutlayıp salt insani düzeye indirgemeye, en

geri noktaya çekmeye çalışacaktır. 19 Aralık sonrasında reformist çevrelerin ve bazı tutsak ailelerinin tutumları düşünüldüğünde, üstünden atlayamayacağımız bir sorunla karşı karşıyayız.

Devrimci tutsakların talepleri 20 Ekim'de Süresiz Açlık Grevi direnişi başladığında ortaya konulan neyse odur. Taleplerin esnemesi, geriye çekilmesi söz konusu değildir. Burjuva medyanın aldığı tutum boşuna değildir. Özenle taleplerin devrimci içeriğini boşaltıp bunu hücre karşıtı muhalefete, özellikle de ailelere kabullendirme çabası vardır.

Devlet, Adalet Bakanı'nın ağzıyla kararlılık mesajı veriyor. Toplu kullanım alanlarının kullanıma açılacağı, fakat pazarlığın söz konusu olmadığı söyleniyor. Toplu kullanım alanlarının açılacağı açıklaması, şu anki sıkışmışlıklarının bir ifadesidir. Tutsakları muhatap almayan hiçbir çözümün, çözüm olmayacağı kesindir. Verilen kararlılık mesajlarıyla direniş bitiremeyeceklerdir. Aylardır bedenleri hücre hücre eriyen devrimci tutsakları hiçe sayarak direnişi sona erdirmek mümkün değildir.

Devlet devrimci tutsakların kararlılığını çok iyi biliyor. Zira her esnetme denemesinde bu kararlılık duvarına çarpıyor. Bu nedenle yüklenme noktası olarak dışarıyı görüyor. Ecevit'in 17 Nisan'da yaptığı açıklamada, "Ailelere ve sivil toplum örgütlerine Ölüm Orucu'nun bitirilmesi için büyük sorumluluk düşüyor" demesinden de anlaşılacağı gibi, dışarıyı zayıf halka olarak görüyor. Ailelerimizin, dışarıda destek vermek için girdikleri mücadelede, dışarıda destek veren tutsak yakınları Gülsüman Dönmez ve Canan Kulaksız'ın

direnin tutumlarını, karalılıklarını örnek almaları gerekiyor.

Son günlerde sürekli TMY'nin 16. maddesinde değişiklik tartışılıyor. Taleplerde bir değişiklik olmadığı halde, medya özenle sorunun çözüleceği havası yaymaya çalışıyor. Artık devlet son kozlarını oynuyor. Ortak kullanım alanlarının açılması, TMY'nin 16. maddesinin değişmesi, hücreler Avrupa standartlarındadır safsatmaları, sorumluluğun aileler ve sivil toplum örgütlerinin Ölüm Orucu'nu bitirmeye yönelik çabalarına bırakılması vb., bir dizi oyunu devreye sokuyorlar.

Ölüm Oruçları'nda geriye dönülmez bir aşamaya girilmiştir. Talepler kabul edilmeden ertelemelerle, bir takım hak kırıntılarıyla Ölüm Oruçları'nın bitmesi mümkün değildir. Ölüm Orucu'ndaki devrimci tutsakların bilincinin kapanmasını beklemeden zorla müdahale edileceği tehdidi de sökmeyecektir.

Süreç artık yoldaşlarımızın ardı ardına şehit düştüğü bir süreç. Sürecin uzamasının önüne geçilmesi ve ödenecek bedellerin en aza indirilmesi, dışarıda Ölüm Orucu'na verilecek kitle desteğiyle sıkı sıkıya bağlantılıdır. Aynı ölçüde önemli olan bir diğer nokta ise, taleplerinin tüm açıklığıyla sahiplenilmesidir. Hücrelerdeki ölümüne kararlılık oynanan oyunları bir kez daha boşa çıkaracaktır. Faşist rejimin kararlılık gösterileri bir kez daha devrimci direniş duvarına çarpacaktır. Bu kararlılık dışarıda da en ileri düzeyde sahiplenilmek durumundadır.

Suskunluk fesadını yırttık, hücre duvarlarını da yıkacağız!

Rauf Azem

Ölüm Orucu direnişçisi Tuncay Günel'i uğurladık...

"Teslim olmayanlar ölümsüzdür!"

11 Nisan günü, Ölüm Orucu Direnişi'nin 123. gününde, TIKB dava tutsağı Tuncay Günel Edirne F Tipi Cezaevi'nde ölümsüzleşti. Tuncay Günel'in cenazesi Esenyurt Balıkyolu'nda bulunan ailesinin evine getirildi. Burada toplanan yaklaşık 400 kişilik kitle cenazeyi alarak Sonevler Cemevi'ne kadar, "Ölüm Orucu şehitleri ölümsüzdür!", "Tuncay yoldaş ölümsüzdür!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!" sloganlarıyla yürüdü. Cemevi'nde bekleyenler de sloganlarla gelen kitleyi karşıladı. Cenazede "Ölüm Orucu şehitleri ölümsüzdür; Katil devlet hesap verecek/ÖMP", "Devrim şehitleri ölümsüzdür/Alinterimiz", "Tuncay yoldaş ölümsüzdür" yazılı pankartlar taşındı. "Teslim olmayanlar ölümsüzdür!" yazılı ve Tuncay Günel'in fotoğraflarının bulunduğu dövizler taşındı. Cemevi'nden mezarlığa doğru yürüyüşe geçildi, fakat jandarma yolu keserek yürüyüşe izin vermeyeceklerini söyledi. Yapılan tartışmalar sonucu otobüslere binilerek mezarlığa gidildi. Burada da sloganlar ve alkışlar kesilmedi. Tuncay Günel sloganlar ve marşlarla son yolculuğuna uğurlandı. Ardından kitle tüm devrim şehitleri için saygı duruşunda bulundu. TUYAB'lı bir ana konuşma yaptı. Ardından Tuncay Günel'in Ölüm Orucu ile ilgili kaleme aldığı metin okundu. Cenaze töreni alkışlar ve sloganlarla bitirildi.

Celal Alpay Dersim'de ölümsüzlüğe uğurlandı

Şehit düşen 1. Ölüm Orucu ekibi direnişçisi/ TKP(ML) dava tutsağı Celal Alpay'ın cenazesi, vasiyeti gereği ailesi tarafından Dersim'e götürüldü. Yola çıkmadan önce ailesinin evinde toplanan insanlar burada bir anma gerçekleştirdiler. Anmada "Celal Alpay yoldaş ölümsüzdür!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "İçerde, dışarda hücreleri parçala!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Katil devlet hesap verecek!" sloganları atıldı ve saygı duruşunda bulunuldu.

Gürsel Akmaz ölümsüzlüğe uğurlandı

Şehit düşen 1. Ölüm Orucu ekibi direnişçisi/DHKP-C dava tutsağı Gürsel Akmaz Buca Kaynaklar mezarlığında yaklaşık 100 kişinin katılımıyla toprağa verildi.

Henüz mezarlığa varılmadan polis ve jandarma tarafından durdulan insanların mezarlığa gitmeleri engellendi. Babasının "eğer bu insanlar gelmeyecekse biz de gitmeyeceğiz" demesi üzerine insanların cenazeye katılmalarına izin verildi.

Mezarlık girişinde tabutu omuzlarında taşıyarak yürüyen kitle, "Devrim

şehitleri ölümsüzdür!" pankartı açıp şehit resimlerinin fotoğraflarıyla kortej oluşturup yürüyüşe geçtiler. "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Bedel ödedik bedel ödeceğiz!", "Gürsel Akmaz yoldaş ölümsüzdür!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!", "Katil devlet hesap verecek!" vb. sloganlarının atıldığı yürüyüşün ardından Gürsel Akmaz toprağa verildi. Babası bir konuşma yaparak oğluya gurur duyduğunu söyledi. Kitle yine sloganlarla mezarlığın çıkışına kadar yürüyerek töreni sona erdirdi.

Ege Üniversitesi: ÖÖ şehidi Canan Kulaksız anıldı

Ege Üniversitesi Biyoloji Bölümü öğrencisi Canan Kulaksız Ege Üniversitesi'nde yapılan eylemle anıldı. Ege Üniversitesi devrimci demokrat, yurtsever öğrenciler tarafından düzenlenen ilk eylem 12:30'da başladı. Eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı.

Basın metninin okunmasının ardından TÖDEF tarafından düzenlenen eylem başladı. Şiirler okunup sloganlar atıldı

Eylemde "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Canan Kulaksız ölümsüzdür!", "İçerde, dışarda hücreleri parçala!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Faşizme karşı omuz omuza!" vb. sloganları atıldı.

F Tiplerine karşı çıkan, ölümleri engellemek isteyen herkese

F tipleri zulmüne karşı başlatılan Ölüm Orucu eylemi bugün son derece kritik bir noktaya gelmiştir. Ölümlerin sayısı her geçen gün artarken, yüzlerce tutuklu ve dışardaki tutuklu yakınları ölüm sınırını çoktan aşmıştır.

Durum bu noktadayken devlet sorunu çözmek yerine "ortak yaşam alanları" gibi esasta tecriti kaldırmayan aldatmacalarla kamuoyunu oyalamakta ve yanıltmaktadır.

Oysa çözüm basittir ve mümkündür.

Çağrımızdır:

1- F Tipi İMF'nin hapisaneleridir, tecrit ve izolasyona yöneliktir. Tecrit ve izolasyon kabul edilemez, derhal son verilmelidir.

2- Tutukluların talepleri insani ve demokratiktir, kabul

edilemez değildir. Bu anlamda sorunun çözümü için devlet derhal tutuklu temsilcileriyle görüşmelere başlamalıdır.

3- Tutuklular Ölüm Orucu'na başlarken tedavi kabul etmeyeceklerini beyan etmişlerdir. Bilincin kapalı veya açık olduğu durumlarda zorla müdahaleye son verilip, insanların sakat bırakılması engellenmelidir. Zorla müdahale ile insanları sakat bırakmak insanlık suçudur. Müdahalede direnişçinin bilinç kaybından önceki beyanı esas alınmalıdır.

Sorunu çözmek ve ölümleri engellemek tamamen devletin sorumluluğundadır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
Ölüm Orucundaki Tüm Tutuklu ve Hükümlülerin Aileleri

Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi'nin açıklaması:

Zorla tıbbi müdahale işkencedir!

Ölüm orucu yapan tutukluların iradelerine karşı, zorla tıbbi (!) müdahale yapılacağına dair kararlar alındığı açıklandı.

Anayasa'nın 17. maddesinde "kişinin vücut bütünlüğüne dokunulamayacağı, rızası olmadan bilimsel ve tıbbi deneylere tabi tutulamayacağı" belirtilmiştir. Ayrıca Anayasa'nın 17/3. maddesinde de "kimseye işkence ve eziyet yapılamayacağı, kimsenin insan haysiyeti ile bağdaşmayan bir müdahaleye tabi tutulamayacağı" belirtilmektedir. **Bu nedenle kişinin maddi ve manevi bütünlüğü dokunulamazdır.**

Kişinin ölme hakkı olmadığı, bedeni üzerinde kendisinin dışında toplumun (toplum adına devletin) hakkı bulunduğu savına dayalı olarak müdahale edilebileceğini ileri süren görüşlerin haklı bir yönü bulunmamaktadır.

Diğer taraftan zorla tıbbi müdahale hekimler açısından da meslek ilkelerinin ihlali anlamını taşımaktadır. Hekimlik mesleği kişileri kendi iradelerine rağmen bazı tıbbi işlemlere tabi tutma hakkını tanımaz. **Hekimin yaptığı tıbbi müdahalenin hukuka uygunluğunun temel şartı hastanın rızasının alınmış olmasıdır.** Kişinin kendi vücudu üzerinde mutlak bir hakkı vardır. İnsan vücudunun dokunulmazlığı bireyin başlıca imtiyazlarından birini teşkil etmektedir. Bu sebeple kişinin vücuduna karşı girilmiş her türlü tecavüze, bu arada da tıbbi müdahalelere karşı durma hakkı vardır. Ve herkes, bu kişilik hakkına saygı duymak, iyi niyetle de olsa ona tecavüz ederek ihlale uğratmamak zorundadır. Hekim de tedavi etmek amacıyla hareket etse de bu kurala uymak zorundadır.

Bazı hekimlerin ölüm orucundaki kişilere bilincini

ytirdiğinde istemese de müdahale edecekleri şeklindeki manevi baskı ile tedaviye zorladığı bilinmektedir. Hastaya karşı hilelerde bulunularak elde edilen rıza da hukuken muteber değildir. Hasta rızasını cebir altında vermemelidir. Bundan dolayı hekim hasta üzerinde hiçbir zorlayıcı harekette bulunmamalıdır. Bu nedenle takınılan bu tutum hukuki olmadığı gibi anılan irade de sakattır.

Açlık Grevleri konusunda hekimlerin tavrı sadece bu genel hukuk kuralları ile değil, meslek kuralları ile de belirlenmiştir. Açlık Grevleri konusunda Malta Bildirisi açıkça belirtmektedir ki:

* Hastanın kendi aldığı karara saygı göstermek hekimin görevidir. Hekim müdahale etmeden önce hastayı bilgilendirir ve İZNİNİ alır.

* Hekim ya da diğer sağlık personeli açlık grevinin kırılması için herhangi bir baskı yapamaz. Tedavi ve bakımı bu amaçla kullanamaz.

* Hastaya yapılacak herhangi bir müdahalede kişinin rızası mutlaka alınmalıdır.

* Eğer doktor tedaviyi reddetme kararını kabul etmeyecekse, hastanın başka bir doktora yetki vermesine olanak tanınmalıdır.

Bu nedenlerle çeşitli bakanlıklarca yapılan ve insanın ölme hakkı yoktur gerekçesi üzerine oturtularak meşrulaştırılmak istenen zorla tıbbi müdahalenin hukuk ve tıp mesleği açısından hiçbir haklılığı ve bilimselliği yoktur.

Devam eden ölüm oruçlarında ZOR KULLANMAK'tan başka bir yöntem izlemeyen devletin tutumunun devamı niteliğinde olan ve bilimsel bir yönü de olmayan bu uygulamanın kabul edilmesi mümkün değildir. Kararın bazı bilimsel

görüşleri sunması için kurulmuş bulunan Yüksek Sağlık Şurası'nın görüşüne göre yürütülmesi de hukukilik kazandırmaz.

Cezaevindeki insanlar ile görüşme yaparak isteklerini dinlemeyi kesinlikle reddeden ve onlarcasının ölümüne seyirci kalan sorumlular gerçekte insan hayatı ve sağlığı bahanesi ile yine alışlageldik ZOR yöntemini kullanıyor. Kişinin en temel hakkı bile kutsal devletin hakkı olarak tanımlanıyor.

Söylemler hep aynı; zorla müdahale için yasa çıkaracağız, cezalandıracağız, zorla hastaneye kaldıracağız, asla görüşmeyeceğiz... asla görüşmeyeceğiz...

Tek yöntemleri zor kullanma.

OYSA ÇÖZÜM VAR

Ölümlerin durdurulması için derhal görüşmeler başlatılmalıdır.

Tutuklu ve hükümlülerin gün boyunca, tecrite yol açmayacak biçimde bir arada yaşamaları, hiçbir koşula tabi tutmadan gün boyunca ortak mekanlardan yararlanmaları sağlanmalı, dış dünya ile iletişim kurmalarının önü açılmalı, savunma haklarını ortadan kaldıran üçlü protokol kaldırılmalıdır.

Diyalog yolu ile insani temelde çözümünden başka bir alternatifimiz yok.

Tüm kurumları, kişileri, hekimleri ve hukukçuları bir kez daha duyarlılığa çağırıyoruz.

**Çağdaş Hukukçular Derneği
İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu**

17 Nisan 2001

"Sanatçılar Girişimi"nin Ölüm Orucu'na ilişkin

açıklaması:

S.O.S Türkiye

İnsanlar ölüyor!

Kaba bir inatlaşma toplum vicdanında derin yaralar açıyor. Yalnızca büyük bir ekonomik kriz değil, duyarsızlık ve suskunlukla beslenen bir insani kriz yaşıyoruz.

İstiyoruz. İnlatlaşma değil uzlaşma, nefret değil sevgi ve iç barış istiyoruz.

Herkesi toplumsal sorumluluk duygusuyla, yaşamı savunmaya çağırıyoruz.

Sanatçılar Girişimi adına

Edip Akbayram, Vecdi Sayar, Orhan Alkaya, Yılmaz Erdoğan, Fikret Otyam, Filiz Otyam, Müjdat Gezen, Perihan Mağden, Arif Damar, Atol Behramoğlu, Muhsin Kızılkaya, Bilgesu Erenus, Fethi Naci, Müştak Erenus, Özdem Petek, Yasemin Göksu, Zeynep Tanbay, Reis Çelik, Dilek Gökçin, Tan Oral, Mazlum Çimen, Pınar Kür, Metin Coşkun, Erdal Öz, Jülide Kural, Ferhat Tunç, Vedat Sakman, Nilüfer Akbal, Duygu Asena, Oral Çalışlar, İsa Çelik, Metin Uca, Mahir Günsıray, Lale Mansur, Macit Koper, Melike Demirağ, Tuncer Necmioğlu, Rutkay Aziz, Akif Kurtuluş, Arif Sağ, Aslı Erdoğan, Ekrem Ataer, Servet Kocakaya, Mehmet Güleriyüz, Fehmi Yaşar, Turgut Yasalar, Atıf Yılmaz, Deniz Türkalı, Ali Akay, Aytac Arman, Suavi, Derya Köroğlu, Engin Yörüköğlu, Fuat Saka, Hüsamettin Koçan, Işıl Özgentürk, Müge İplikçi, Yusuf Çetin, Nesrin Kazankaya, Tolga Çandar, Mustafa Erdoğan, Yücel Erten, Berhan Şimşek, Ufuk Karakoç, Menderes Samancılar, Ömer Özgeç, Arzu Başaran, Salih Ecer, Mustafa Demirkanlı, Gürbüz Doğan Ekşioglu, Zeki Demirkubuz, Sibel Arslan Yeşilay, Kerem Kurtoğlu, Ayşegül Aldinç, Celal Başlangıç, İnci Aral, Yudum Yontan, Leyla Özalp, Mümtaz Sevinç, Nazlı Ongan, Mahmut Gökgez, Derya Alabora, Zeynep Oral, Murat Morova

Siddetin şiddeti çağıracağını, her türlü çözüme toplumsal uzlaşma ile varılabileceğini defalarca söyledik.

Bir yangın hızıyla ülkemizi saran ekonomik ve toplumsal kriz; yolsuzluklardan, borç batağından, kaynak israfından olduğu kadar, insani değerlerin sistemli biçimde unutturulmasından da kaynaklanıyor. "Hayata Dönüş"ün ölüm, "şefkat"ın tecrit anlamına geldiği bir başka dil var mı? Ölüm oruçlarında yitirilen insanların düşüncelerine, inançlarına karşı ya da yandaş olabilirsiniz, ama en temel insan haklarından yoksun bırakılmalarına göz yumulamaz.

Biz, ölümlerin önüne geçilmesini, yaraların sarılmasını

ÇHD'li avukatların Ankara yürüyüşü ve girişimleri

"Hücreleri kapatın, ölümleri durdurun!"

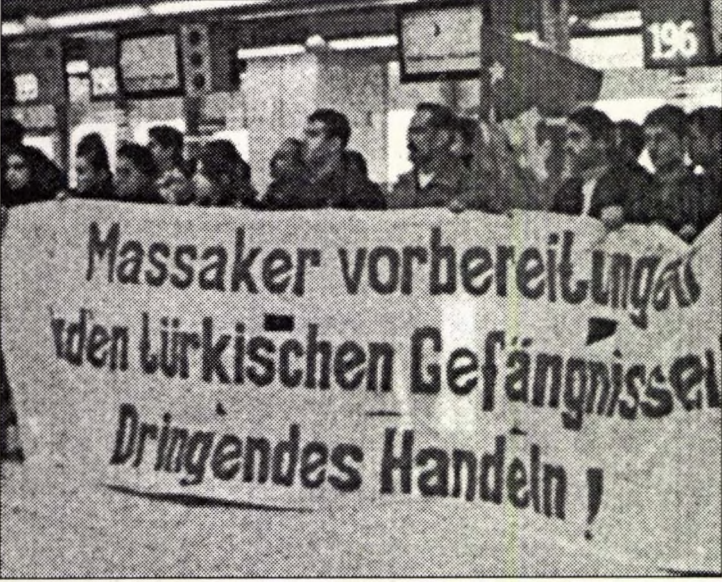
18 Nisan'da İstanbul'dan gelen avukatların da katılımıyla ÇHD'li avukatlar Ankara'da bir eylem gerçekleştirdiler. Adliye önünde toplanan 120 civarında avukat, en başta tutsaklarla görüşmelerin başlatılması talebiyle, Adalet Bakanlığı'na doğru alkışlı yürüyüşe geçti. Adalet Bakanlığı'na yakın bir yere gelindiğinde, avukatlar, polis barikatıyla karşılaştılar. Polislin kitleyi Adalet Bakanlığı önüne yaklaştırmama tavrı üzerine, avukatlar aralarında temsilci belirleyerek (ÇHD İstanbul Şube Başkanı Seval Demir, Keleş Öztürk ve İbrahim Ergün) Adalet Bakanlığı ile görüşmeye gittiler.

Adalet Bakanlığı'ndan avukatlara, şu anda Başbakanlık'ta olan Bakan'ın cevabını beklemeleri gerektiği söylendi. Bunun üzerine bir süre daha Güven Park'ta bekleyen avukatlar tekrar görüşmek üzere Bakanlığa gittiler. Bakanlık'tan tekrar olumsuz yanıt alınınca, ÇHD İstanbul Şube Başkanı Seval Demir bir açıklama yaptı. Adalet Bakanı ile görüşme amaçlarını aktaran Seval Demir, tutsaklarla görüşmelerin başlatılması, tecritin kaldırılması, zorla müdahaleden vazgeçilmesi gerektiğini söyledi. Ayrıca devletin çözüm adına getirdiği tek şeyin zorla müdahale olduğunu ve bunun sonuçlarını gördüklerini, zorla müdahale sonunda da ölümlerin yaşandığını, bunun asla çözüm olmadığını vurguladı ve Bakan'ın sorunu çözecek herkesle görüşmesi gerektiğini söyledi.

Konuşmanın ardından 5 dakikalık oturma eylemi yapan avukatlar, "Hücreleri kapatın, ölümleri durdurun!" sloganını atarak eylemi bitirdiler.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Stuttgart'daki "Barış" yürüyüşü hücreleri protestoya dönüştü!

Alman devrimci ve demokratlarının her yıl geleneksel olarak düzenlediği paskalya yürüyüşünde binlerce gösterici silahlanmanın hemen durdurulması çağrısında bulundu. Biz Stuttgart "DETUDAK" olarak, Türkiye'deki "F tipi" hücreleri protesto eden döviz ve pankartlarımızla miting ve yürüyüşte yerimizi aldık. Mitingde bildirilerimiz ile DETUDAK'ın "Türkiye turizmini boykot et! Katliamlara ortak olma!" bildirisini yaygın olarak dağıttık. Katledilen ve Ölüm Orucu'nda şehit düşen devrimci tutsakların fotoğrafları taşınarak, yürüyüş boyunca sık sık, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Devrimci tutsaklara

kalkan elleri kıracağız!" sloganları atıldı, katliamcı devlet lanetlendi.

Yürüyüşte Ölüm Orucu Direnişi'nin sesi-soluğu vardı. Alman ilerici ve demokratları atılan sloganlara katılarak enternasyonal dayanışma sergilediler. DİDF ve PKK ise yürüyüş boyunca ne slogan attı, ne de atılan sloganlara eşlik etti. Tam bir sessizlik ve suskunluk hakimdi.

Yürüyüş şehir merkezindeki mitingle devam etti. Yürüyüş komitesine sunduğumuz Almanca bidiri okunduğunda, sloganlar atılarak katliamcı devlet bir kez daha teşhir edildi.

Faaliyetlerimiz sürüyor

Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi (DETUDAK) olarak, son günlerde hemen her gün protesto eylemlilikleri düzenliyoruz. Stuttgart'ın merkezi eylem alanına dönüşmüş bulunuyor. Buca, Ümraniye, Diyarbakır, Ulucanlar ve 19 Aralık katliamını görüntüleyen resim sergileriyle, devletin kirli yüzünü bir kez daha teşhir ettik.

Son iki protesto eylemine katılımda bir duyarlılık olmasına rağmen daha geniş çevrelerin katılımını örgütlemeye çalışıyoruz. Stuttgart "DETUDAK" olarak önümüzdeki günlerde yapılacak eylemlere daha geniş emekçi kesimleri katmak için ortak bir çalışma komitesi oluşturduk. Ev ziyaretleri, kahve ve işyerleri olmak üzere Türk, Kürt ve Alman kuruluşlarına ziyaretler düzenlemeyi planlıyoruz

BİR-KAR/Stuttgart

Berlin'de devrimci tutsaklarla dayanışma eylemleri...

"Katil devlet hesap verecek!"

Berlin'de faşist rejimi protesto eylemlerimiz hızlanarak devam ediyor. DETUDAK olarak "Topyekûn saldırıya karşı topyekûn direniş!" şiarı etrafında düzenlenen yürüyüşe, "Türkiye cezaevlerinde katliam ve direniş sürüyor/Bir-Kar" yazılı Almanca pankartımızla katıldık. "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "İçerde, dışarda hücreleri parçala!", "Katil devlet hesap verecek!", "Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!", "Bedel ödedik bedel ödeyeceğiz!" sloganlarını yürüyüş boyunca haykırdık.

9 Nisan Pazartesi günü, Berlin Türk Konsolosluğu önünde, bir protesto eylemi gerçekleştirdik. Yaklaşık yarım saat süren eylemde "Katil devlet hesap verecek!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!" sloganları atıldı. Yapılan saygı duruşunun ardından yapılan açıklamada, F tipi cezaevleri gerçekliği, devrimci tutsakların niçin direndikleri

ve ölümü göze aldıkları, bizlerin neden devrimci tutsaklara destek verdiğimiz, niçin burada eylem yaptığımız anlatıldı.

11 Nisan Çarşamba günü Berlin Türk Konsolosluğu önünde protesto eylemimizi tekrarladık. Her şehit düşen devrimci tutsağın ardından konsolosluk önünde protesto eylemi yapmaya devam edeceğiz.

14 Nisan Cumartesi günü, Türkiyeliler'in yoğun olarak oturdukları Kreuzberg semtinde 100 kişinin katıldığı bir protesto eylemi gerçekleştirildi. Yarım saat süren eylem boyunca atılan sloganlarla devrimci tutsaklar sahiplenildi, devletin katliamcı yüzü teşhir edildi. Her Cumartesi günü saat 18:00'de bu eylemlere, zaferi kazanana kadar devam etme kararı alındı ve yapılacak eylemlere daha güçlü katılma çağrısında bulunuldu.

Bir-Kar/Berlin

Tutsak yakınlarının basın açıklaması eylemleri...

ÖÖ Direnişi 180'li günlere ulaşmış bulunuyor. Tutsak yakınları ölümlerin önüne geçilmesi için basın açıklamaları ile seslerini duyurmaya çalışıyor.

Murat Çoban'ın şehit düşmesiyle bir kez daha sokağa çıkan aileler, 15 Nisan'da Taksim-Mis Sokak'ta yaptıkları basın açıklaması ile ölümleri protesto ettiler. Devletin ve ilgili kurumların bu vahşete son vermesini istediler. Basın açıklamasının ardından "Murat Çoban ölümsüzdür!", "Hücre ölümdür, karşı çıkalım!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" sloganları atıldı.

Devlet katliamcı kimliğinde ısrar ederken, cezaevlerinden yeni şehit haberleri gelmeye devam ediyor. Son olarak İzmir'de Sedat Gürsel Akmaç şehit düştü. İstanbul'daki tutsak yakınları 17 Nisan'da yine Mis Sokağa çıktılar. Suskunluk fesadına derhal son verilmesini ve bu zulmün bitirilmesini istediler. Aileler adına konuşan Oya Gökbayrak, devletin katliamdan önce ve sonra söylediklerinin birbirini tutmadığını ve şu anda da toplumun aldatıldığını vurguladı, ölümleri durdurmak için insanları duyarlı olmaya çağırdı. Açıklama alkış ve sloganlarla sona erdi.

Tutsak ailelerinin basın açıklaması

Tutsak yakınları 15 Nisan günü Ankara Numune Hastanesi'nin önünde bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada Ölüm Orucu Direnişi'nin taleplerinin kabul edilmesi istendi ve yaşanan ölümlerden Adalet Bakanlığı ve devlet sorumlu tutuldu. Yaşanan vahşete son verilmesi için herkesi duyarlı olmaya çağıran tutsak aileleri, her gün yeni ölüm haberlerini duymak istemediklerini, şehitler listesine yeni isimlerin yazılmasının önüne geçilmesini istediler.

Yaklaşık 40 kişinin katıldığı basın açıklaması sivil ve çevik kuvvet polislerinin yoğun ablukasında gerçekleşti. Yapılan basın açıklaması "Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!" sloganıyla bitirildi.

Uzun süredir süren sessizlik ardından bu basın açıklaması ilkti ve bazı aksaklıklara rağmen olumlu bir hava yarattı. Nitekim ertesi gün aynı yerde İHD'nin bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Antalya'da tutsaklarla dayanışma

18 Nisan'da Antalya Demokrasi Platformu tarafından cezaevlerinde devam eden Ölüm Oruçları'na hükümetin duyarsız kalması, yapılan basın açıklaması ve fakslarla protesto edildi.

Eylemin duyurusu için çok fazla çalışma yapılmamasına rağmen eyleme 250 kişi civarında bir katılım oldu. Slogan atılmaması doğrultusundaki karara rağmen, eylemde "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" sloganı atıldı.

ODTÜ'lü emekçilerin basın açıklaması

ÖES, Eğitim-Sen ve SES'in ODTÜ şubeleri, 19 Nisan'da bir basın açıklaması yaparak, F tipi cezaevlerini protesto etti. F tiplerine karşı sürdürülen Ölüm Orucu Direnişi'nin bir an önce çözüme kavuşturulması isteyen emekçiler, devlet hemen görüşmelere başlamalıdır dediler. Açıklamaya yaklaşık 50 kişi katıldı. Katılımın sınırlı olmasına karşın gösterilen duyarlılık son derece anlamlıydı.

Sermaye cephesinin “ulusal birlik” çağrısına karşı işçi ve emekçilerin birleşik mücadelesi!

Türkiye, Kasım ayından bu yana, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi katmanların üzerinden adeta silindir gibi geçen iki büyük ekonomik krizi peşpeşe yaşadı. Özellikle 19 Şubat'ta yaşanan ikinci kriz gerçekte Türkiye kapitalizminin iflasını belgeledi. İşçi ve emekçilerin yaşamında çok daha yıkıcı bir etki yarattı.

İşte bu nedenledir ki, her kriz döneminde yıkımın faturasını emekçi yığınlar kesmenin hesabını yapan sermaye cephesinin işi bu kez daha zordu. Bunun için tantanalı bir “İkinci Kurtuluş Savaşı” edebiyatı başlatıldı. Bu çabaların en akılda kalanı, Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği'nin (TOBB) Mart ayı içinde burjuva basına

tam sayfa verdiği ilandır. Bu asalak takımı, söz konusu ilanda, “hür teşebbüs camiası olarak” “cephenin en ön saflarında mücadeleye hazır” olduklarını ilan ederken, herkesi de “ulusça” bu savaşa katılmaya çağırıyordu. İlanın gerçek anlamı ve nedeni ise, “sokaklarda yürümekle bu savaş kazanılmaz” cümlesinde gizliydi. Burjuvazi bir yandan kendi kârları ile emekçi sınıfların yoksulluğu arasındaki uçurumu, sahtekarca “ulus” sözcüğünün arkasına gizlemekte, diğer taraftan emekçileri, ekonomik yıkımın faturasını sokaklara çıkmadan sessiz sedasız yüklenmeye çağırmaktadır.

Oysa işçi sınıfı zaten “cephenin en ön saflarına”

sürülmüş, Kasım ve Şubat krizlerinin sonuçlarını etinde-kemiğinde hissetmiştir. Yalnızca tekstil sektöründe işten atılanların sayısı 140 bindir. Birçok işyerinde ise ücretler tam olarak ödenmemektedir. En temel ihtiyaçlara ve besin maddelerine üst üste yapılan

zamlar, TOBB-TÜSIAD patronlarının lüksünü değil, krizden önce de yaşam mücadelesi veren kitleleri etkilemiştir. İşsizlik ve gelecek korkusu ile intihar edenlerin kaçı TOBB-TÜSIAD patronudur? Tersine, onlar kriz döneminde bile devlete %198 faizle borç vererek kârlarına kâr katmaktadırlar. DB patentli K. Derviş ve onun programı,

şeker ve tütün yasaları ile binlerce tarım işçisi ve köylüyü işsizliğin ve açlığın pençesine atmanın hesabını yaparken, en son çıkartılma hazırlıkları yapılan Merkez Bankası yasası ile de emperyalist tekellere köleliğin son eksikliklerini tamamlamaktadır. Ancak özelleştirmeler, yeni vergiler ve zamlarla emekçilerin yükünü ağırlaştıran söz konusu program, “servet vergisi” türünden önlemleri reddederek, patronları en küçük bir sıkıntıdan bile korumaktadır.

Gerçekte işçi ve emekçilerin fedakarlık yapmalarını gerektirecek hiçbir neden yoktur. Çünkü ne özel bankalar eliyle gerçekleştirilen soygundan

sorumludurlar, ne de kamu bankalarının peşkeş çekilmesinden... Milyarlarca dolarlık dış ve trilyonlarca liralık iç borcun da sorumlusu değildirler, her biri trilyonlarca liralık yolsuzluk ve vurgunların da...

Patron örgütlerinin sözcüleri, emekçi yığınların sokağa inmesinden duydukları korkuyu dile getirmektedirler. Oysa tam da bu dönem tüm dünyada işçi ve emekçilerin hakları ve gelecekleri için sokakta oldukları bir dönemdir. Güney Kore'de Daewoo işçileri işten çıkarmalara karşı dişe diş bir sokak mücadelesi vermektedirler. Meksika'da yoksul yerli köylüleri daha fazla hak için başkentlerinde bir yürüyüş gerçekleştirmiş ve parlamento binasını kuşatmışlardır. Ukrayna'da emekçiler, katil ve hırslı bir devlet başkanının istifası için günlerce eylem yapmışlardır.

Türkiye'de de işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci bir program etrafında ortak bir mücadeleden, krizin faturasını reddetmekten başka çaresi yoktur. Nitekim açlık ve yoksulluk korkusuna itilen binlerce küçük esnaf, her türlü vaade ve oyalama taktiğine karşı ülkenin her yanında eylemler yaptı. Ancak, geniş emekçi kitleleri uçurumun kenarına getiren TÜSIAD-İMF-DB politikalarına ve işbirlikçilerine dur diyecek gerçek bir eylem, kararlı bir işçi sınıfının ve onun devrimci programının öncülüğü ile mümkün olabilir.

TOBB Başkanı vekili Nevzat Zeytinoglu gazetelere verdikleri ilanı açıklarken, çok bildik bir cümleyi tekrarlıyor: “Hepimiz aynı gemideyiz”. Bu ülke için ille de bir gemi benzetmesini kabul edeceksek, işçi ve emekçiler Zeytinoglu gibilere şöyle diyecektir: “Bizler bu geminin yüzmesini sağlayan makinistleriyiz, tayfalarıyız. Sizlerse gemiyi her gün kemirip batma noktasına getiren asalak farelersiniz. Bu geminin, tüm emekçilerin refahı ve esenliği ile yoluna devam etmesi için sizleri denize atmadan başka çare yoktur.”

İşte, gerçek “Kurtuluş Savaşı”!

Sendikaların Ölüm Oruçları ile ilgili açıklaması:

“Ölümler durdurulsun!”

Ölüm oruçları 180. gününde. F tipi cezaevlerinde her gün, her saat yeni ölüm haberleri geliyor.

Adalet Bakanı'nın “ölmezler”, “sadece birkaç kişi eylemi sürdürüyor”, “bir tek ölüm olursa istifa ederim” dediği Ölüm Oruçları'nda şimdiden hayatını kaybedenlerin sayısı 10'nun üzerinde. Dışarıda destek için Ölüm Orucu'nda olan iki tutuklu yakını hayatını kaybetti. Kitlesele ölümler kapıda.

Ve daha önce “hayat kurtarma operasyonu” adı altında 28 kişinin ölümüne neden olan siyasi iktidar, şimdi de “tedavi” adı altında yüzlerce insana zorla müdahale ederek sakat bırakıyor.

28 kişinin yaşamını yitirdiği “hayata dönüş” operasyonu ile tarihe geçen, “demokratlığı” ile övünen Adalet Bakanı, hala ortada bir sorun yokmuş gibi davranmaya devam ediyor. Basının karşısına çıkıp kararlılık mesajları veriyor.

Siyasi iktidar, tutukluların haklı insani taleplerini kabul etmek ve cezavlerinde insan onuruna yaraşır koşulların sağlanması için daha kaç kişinin ölmesini bekliyor?

Adalet Bakanı sorunu bir an önce çözeceğini söyleyerek kamuoyunu oyalamaya çalışıyor. Tecrit ve izolasyonu kaldıracak yasanın hazır olduğunu, ama çıkarmanın zaman alacağını, iktidar ortaklarının sorun çıkaracağını söylüyor.

İMF'nin, sermayenin istediği yasaların, mezarda emeklilik gibi emekçilere saldırı yasalarının bir gecede çıktığı koşullarda, bu gerekçe inandırıcı değildir. İktidar ortaklarına topu atmaksız sorumluluktan kurtarmaz.

Yasa bir yana, tutukluların tecrit ve izolasyonunu fiilen sona erdirmek, insani taleplerini karşılamak, siyasi iktidarın iki dudağı arasındadır.

Siyasi iktidarın sözcüsü Adalet Bakanı'nın tüm kamuoyu önünde verdiği sözleri hatırlatıyoruz.

“Tecrit ve izolasyon olmayacak, işkence ve keyfi uygulama olamayacak ve insana yaraşır koşullar olacak”tı.

Verdiğiniz sözleri tutun. Tutukluların haklı insani taleplerini kabul edin. Bu ölüm politikasından vazgeçin.

Sendikacılar olarak, ama her şeyden önce insan olarak; insanlığa, insanım diyen herkese de sesleniyoruz.

Hepimizin yeniden insanlık sınavından geçtiği günleri yaşıyoruz. Bu sorun ekmekten de, ücretlerin yükseltilmesinden de daha önemli ve önceliklidir. Her saatin, her dakikanın önemli olduğu, onlarca insanın hayatı söz konusudur.

Ölüm orucu sürdürenlerin haklı insani taleplerinin kabul edilmesi ve yeni ölümlerin yaşanmaması için, bu insanlık sınavından geçmek için, sesimizi, duyarlılığımızı daha da yükseltelim.

Tutukluların talepleri kabul edilsin!

Ölümler durdurulsun!

Limter-İş Genel Merkezi, Basın-İş Genel Merkezi, Nakliyat-İş Genel Merkezi, Hava-İş Genel Merkezi, Deri-İş Sendikası Genel Başkanı Vekili Musa Selvi, Genel-İş 2 No'lu Bölge Şube, Genel-İş 3 No'lu Şube, Genel-İş 5 No'lu Şube, Genel-İş 7 No'lu Şube, Genel-İş Konut Şubesi, Genel-İş 3 No'lu Bölge Şube, Genel-İş 4 No'lu Şube, Genel-İş 6 No'lu Şube, Genel-İş 9 No'lu Şube, Genel-İş Anadolu Yakası 1 ve 2 No'lu Şube, DİSK Lastik-İş İstanbul Şubesi, Petrol-İş Sendikası İstanbul Şubesi, Belediye-İş 1 No'lu Şube, Belediye-İş 3 No'lu Şube, Belediye-İş Beyoğlu Şubesi, Belediye-İş 2 No'lu Şube, Belediye-İş İETT Şubesi, Enerji Yapı-Yol Sen İstanbul Şubesi, Kristal-İş Polat Akdaş, Bank-Sen Genel Sekreteri

1 Mayıs'ın güncel önemi

Bu yılki 1 Mayıs'ın, yeni yeni yükselmeye başlayan sınıf ve kitle hareketinin sonraki sürecini önemli oranda etkileyecek bir eylem olacağı açıktır. Özellikle sınıf kitlelerinin, 1 Mayıs'ın tarihsel misyonuna ne kadar yaklaşabildiği düzen güçleri tarafından dikkatle gözlemlenecek, sınıfa yönelik saldırı planlarında bundan yararlanılacaktır.

Elbette düzen salt bir gözlemci olarak hazırlanmıyor 1 Mayıs'a. Olabildiğince zayıflatmak, içeriğini boşaltmak, daha olmadı provoke etmek için tüm imkanlarıyla seferber de oluyor. Türkiye'deki hemen tüm 1 Mayıs eylemleri bunların örnekleriyle doludur.

Fakat bu yılki 1 Mayıs, düzen açısından da geçen yıllardakinden daha kritik bir öneme sahiptir. Kriz yönetme planlarıyla doğrudan ilişkilidir çünkü. Krizden çıkma adına hazırlattığı yeni yıkım programının dayatılıp dayatılamaması, tümüyle işçi sınıfı ve emekçilerin tutumuna bağlıdır. Bu programla kendilerine kesilmeye çalışılan krizin faturasını emekçiler gönüllü olarak üstlenirlerse, sistem açısından sorun yok demektir. Ancak, şu ana kadar yaşananlar gönüllü bir üstlenmenin sözkonusu olmayacağını göstermeye yetmektedir. Fakat sistem, gönüllü ya da zorla, bu faturayı kesme kararlılığındadır. Öyleyse, sınıf açısından asıl mesele de, bu kararlılığın nasıl kırılacağı, bu zorun nasıl yenileceğidir.

İşte 1 Mayıs'ı kritik hale getiren temel neden budur. 1 Mayıs, zorun zorla karşılanmasını ve altedilmesini simgeler. 1 Mayıs can bedeli bir direnişle kazanılmış bir kavga günüdür. Hakları söke söke almanın günüdür. Bunun önkoşullarından biri sınıfın birliyiye, diğeri de dayanışmasıdır. Safların sıklaştırılması, güçlerin toparlanması ve bu dişe diş savaşa seferber edilmesidir. Bedel ödemeyi göze almaktır 1 Mayıs. Köleliğin reddi, özgürlüğün ilanidir. Bu kölelik düzeni, vahşi kapitalizm diye anılan ilk gelişme evresinde, işçinin de insan olduğunu, ancak 1 Mayıs'ta simgelenen zorlu mücadeleler sonucunda kabul ve ilan etmek zorunda kalmıştır.

Kapitalistler bugün yine işçi ve emekçileri köleleştirme atağına geçmiş durumdadır. Dünya çapında süren bir saldırı bu. Hem öylesine örgütlü ki, Türkiyeli kapitalistlerin başı sıkıştığında, derhal Amerika'dan bakan gönderiliyor. Türkiye'de sorun bugün krizde düğümleniyor. Bu faturayı ya sahipleri yani kapitalistler ödeyecektir, ya da işçi ve emekçiler. Sonucu ise, bu iki sınıf arasında sürmekte olan çatışmada kimin galip çıkacağını belirleyecektir. İşçi sınıfının emekçi kitlelerle de birleşerek, güçlü bir dayanışmayı örgütleyerek ve devlet zorunu göğüslemeyi öğrenerek, çatışmayı kendi lehine sonuçlandırması mümkündür. Ve 1 Mayıs, bu açıdan önemli bir şanstır.

Sadece tarihi önemi ve içerdiği "birlik, mücadele, dayanışma" mesajlarıyla değil; pratik olarak alanlarda birleşme imkanıyla, birleşen güçlerin kitlede yaratacağı özgüvenle, düzen güçleriyle göğüs göğüse gelme ve kendini sınaama olanaklarıyla da bir şanstır 1 Mayıs. Bu şans kullanılabilir ve 1 Mayıs mücadelenin yükseltilmesi için bir atlama taşına dönüştürülebilirse eğer, krizin faturasını kapitalistlere çevirmek mümkün olabilir. Bunun için, örneğin kamu işçilerine ve emekçilerine, özelleştirme kapsamındakilerine vb., daha özel görevler düşmektedir. Kamu işçileri sıfır zam dayatmasını püskürtebilmek için, sınıfın toplam gücüyle güçlenmeyi bilmelidirler. 1 Mayıs'a tüm güçleriyle hazırlanmak ve "insanca yaşamaya yetecek

bir ücret" talebiyle en önde yürümek, öncelikle onların görevidir. Sadece kendi katılımlarını örgütlemek için değil, sınıfın diğer kesim ve katmanlarını da (ulaşabildikleri oranda) alanlarda birleştirmek için ellerinden geleni yapmalıdırlar. Özel sektör işçileri ve kamu emekçileri de, KİT'lerdeki bu ücret kavgasının sonucunun kendi alanlarında da etkili olacağını, kamu işçisinin kazanımının da

kaybının da sınıfın hanesine yazılacağını unutmamalıdır. "İnsanca yaşamaya yeterli bir ücret" talebine, onlarla birlikte, hatta onlardan daha güçlü sahip çıkmalıdır. Aynı şekilde, özelleştirme mağduru işçilerin "herkese iş" talebiyle öne çıkmaları, kamu emekçilerinin "grevli toplu sözleşmeli sendikal hak" talebini yeniden bayraklaştırmaları aynı kapsamdadır. 1 Mayıs alanları, işte tüm bu kesimlerden yükselen seslerin birleştiği, gürleştiği, düzen sahiplerinin duyabileceği bir yüksekliğe ulaştığı yer haline getirilmelidir.

Krizin faturasını kapitalistlere kesmenin yolunu göstermek açısından, işçi sınıfı ve emekçilerin önünde, 1 Mayıs gibi bir tarihi gün dışında, daha güncel, daha canlı ve yakıcı bir örnek daha duruyor: Devrimci tutsakların Ölüm Orucu direnişleri... Kendini emekçilerin davasına adanmanın, bedel ödemeyi ve ödetmeyi bilmenin, ne pahasına olursa olsun zafere kadar savaşmanın simgesi olarak... İşçi sınıfı ve emekçiler, bu öncü savaşçıların yaşam, kavga ve ölümlerinden öğrenebilmelidirler. Düzenin sahiplerini ve cellatlarını gerçekte acz içinde bırakan bu direnişin en büyük kazanımı, kendi sınıfsal zemininde yeşerip üremesi olacaktır. Bu, İMF-TÜSİAD düzeni ve uşaklarının en büyük korkusudur.

Ve devrimci tutsaklara karşı yürütülen kanlı-kansız katliamların ana nedeni de bu korkudur. Ecevit'in dilinde, istikrar programının uygulanabilmesi cezaevi sorununun çözümüne bağlı, sözlerinde ifadesini bulan korkudur bu. Biliyorlar ki, istikrar programı dedikleri yıkım ve talan programını bozabilecek tek güç, işçi sınıfının eylemli karşı koyuşudur. İşçi sınıfı ve emekçilerin, kendi yıkımlarına ve ülkenin

emperyalizme yağmalatılmasına karşı devrimci başkaldırısıdır. Bunun başını çekecek olansa, devrimci öncü güçlerdir. Öncü güçleri ezip teslim alabilirlerse eğer, işçi ve emekçilere boyun eğdirmeleri, yıkım programlarını dayatmaları çok kolay olacaktır. Tüm hesapları işte bunun üzerine kuruluydu. Ve devrimciler, düzenin sınıfa ve emekçilere yönelik bu karanlık hesaplarını bozabilmek için, bir kez daha başlarını ortaya koydular. Hücre sistemi tek başına bugün içeride olanları değil, dışarıdaki herkesi, mücadeleye atılan tüm kesimleri tehdit eden bir saldırdır. Diğer iki temel talep olan, DGM'lerin kapatılması

ve Terörle Mücadele Yasası'nın iptali ise doğrudan, sınıf mücadelesinin önündeki ceza tehdidi engellerinin yıkılmasını talep etmektedir. Türkiye işçi sınıfı, DGM'leri kendi mücadele tarihinden tanıyor. Bu faşist mahkemelerin kuruluşu yıllarca sınıf mücadelesiyle engellenebilmişti. En son, ünlü DGM direnişlerine konu olduktan sonra, ancak bir askeri darbe sonucunda kurulabildiler. Tüm bunların, sınıf hareketimizin bilincinde tazelenmesi, mücadelenin bugünkü evresi için bir dayanağa dönüştürülebilmesi gerekmektedir.

1 Mayıs, bütün bu mücadele derslerinin üzerinde, güncel sorunlardan çıkarılan güncel talepler etrafında örgütlenirse eğer, hareketin sıçramalı yükseltilmesine hizmet edebilir. 1 Mayıs eylemleri ne kadar güçlü geçerse, yeni yıkım programının parçalanması, krizin faturasının kapitalistlere yüklenmesi o kadar kolaylaşacaktır. Bu çerçevede, sınıf kitlelerine yönelik en büyük 1 Mayıs provokasyonu, "provokasyona gelmeyelim" gerici propagandası olacaktır. Özellikle sendikal bürokrasi üzerinden yürütülen bu propagandanın yöneldiği temel hedef, açıktır ki, devrimci harekettir. Öte yandan, Türkiye'de ne zaman 1 Mayıs'a kan bulaştıysa, bu, tümüyle bir devlet provokasyonu, komplosu, ya da doğrudan bir kontr-gerilla operasyonu şeklinde gerçekleşmiştir. '77 1 Mayıs'ında gerçekleştirilen saldırının CIA ajanlarının da katıldığı bir kontra operasyonu olduğu çoktan açığa çıkarıldı.

Dolayısıyla, devlet ve sendikal bürokrasi kanalından yürütülecek hiçbir "provokasyon" ajitasyonuna prim verilmemelidir. Tersine, devrimci güçlerle birleşmek, devrimci taleplerle güçlenmek sınıf hareketinin geleceği açısından temel önemdedir. 1 Mayıs, işçi sınıfının sermaye cephesiyle karşı karşıya geldiği bir kavga günüdür ve bu misyonuna layık bir kutlamaya konu edilebilmelidir.

14 Nisan eylemlerinin gösterdikleri...

14 Nisan eylemlerine ülke çapında onbinlerce işçi ve emekçi katıldı. Ancak eylemlerin dikkat çekici özelliği kitlesellik değildi. Zira, örneğin İstanbul mitingine, hiç de beklenen düzeyde bir katılım gerçekleşmedi. Eylemlerde, hareketin geleceği açısından dikkate değer gelişmelerden biri, yasaklı illerde eylem yapılmasıydı. Bu eylemler kendi içinde henüz cılız da olsa, hem yaygınlığı ve hem de yer yer çatışmayı göze alma tutumları nedeniyle önemlidir. Çünkü bu eylemler şahsında faşist İller İdaresi Yasası bir biçimde delinmiştir.

Dikkat edilirse, burada içiçe iki önemli özellik vurgulanıyor. Yasağa rağmen eylem yapılması ve devlet zoruna karşı direnme tutumu. Bu ikincisi, sınıf ve emekçi hareketimiz açısından uzun süredir aşılmayı bekleyen bir eşiğin, nihayet aşılma yoluna girdiğini ifade ediyor. Kuşkusuz hareketin yakın geleceği bunu daha net ortaya çıkaracaktır. Ancak her olumlu gelişmenin beslenmesi, büyütülmesi görevi, olgunun altının çizilmesini gerektiriyor.

Eylemlerde dikkat çekici bir başka özellik, sendikal ihanete karşı tepkinin belirgin bir açığa vurumudur. Ankara'da Harb-İş üyelerinin Türk-İş protestosu, İstanbul mitinginde kamu işçilerinin başını çektiği azımsanmayacak bir işçi kitlesinin yine Türk-İş ve onu şahsında simgeleyen başkanı B. Meral'i protesto eylemi, sendika bürokratlarının ihanetine karşı alttan alta yaşanan kaynamayı açığa vurdu. Ancak bu tepkiler, sınıfın ihanetin nihayet farkına varmaya başladığı şeklinde yorumlanamaz. Zira sınıf kitlelerinde ihanete karşı eylemsizlik farkında olmamaktan değil, alternatif üretmemekten kaynaklanıyordu. Ve sorunların en fazla yoğunlaştığı yer ve zamanda, bugün olduğu gibi, kendini açığa vuruyordu. (Bu konuda, B.Meral'i ağaca tırmandıran gelişmeleri hatırlamak yeterlidir.)

Öyleyse yeni olan nedir? Dün, herşey olup-bittikten, satış gerçekleştikten sonra tepki gösteriliyor, dolayısıyla da, öfke boşaltma dışında bir işe yaramıyordu. Bugün olansa, sürecin başında tavır konmasıdır. Kamu işçisi özgülünde ifade edersek; düzen sıfır zam önerisi getirmiş, sendikalar her ne kadar "kabul edilemez" açıklamaları yapmışsa da, kitle geçmiş dönemlerin dersiyile satılma ihtimalinin yüksekliğini bildiği için, sendikaları bugünden uyarma

yoluna girmiştir. Bu yolda ilerlenebildiği takdirde ihanetin yolunu kapatmak mümkündür. B.Meral türünden hainler, sermayenin yıkım

programlarına destek açıklamaları yapma cesaretini, sadece tabandaki suskunluktan alıyordu. Bugün bu suskunluğun yavaş yavaş kırılmaya başlaması bile onları tedirgin etmeye yetti. Bu nedenle, 14 Nisan eylemleri biraz da hain bürokrat takımının sıkışma alanlarını sergilemiş oldu. Bu satılmışlar takımı sermayeyle sınıf arasında beynamaz oldular. Derviş'e tamam deseler tepetaklak gidecekler, işçiye tamam deseler sermaye topa tutacak. Diğer yandan, düzenle ilişkileri, eylem yasağına rağmen sokağa çıkmalarına elvermiyor. Ancak tabanın da yasağa tümüyle boyun eğme sabrı tükenmiş bulunuyor. Çözümü, basın açıklaması iznini alıp İstanbul'a kaçmakta buldular. Fakat korktukları tepki, kaçtıkları İstanbul'da da gelip kendilerini buldu.

Hareketin geline nokta bu tablosu, özellikle de yukarıda altını çizdiğimiz gelişmeye açık yanları, harekete müdahale açısından dikkate alınması, yoğunlaştırılması gereken alanları da göstermektedir. Yasal engelleri fiilen aşma tutumunu yaygınlaştırma; örneğin grev yerinde toplu beklemeyi, çadır kurmayı

engelleyen yasakların fiilen aşılması; 1 Mayıs'ta iş bırakıp alanlara çıkarak tatil hakkının kullanılması vb. propagandasının yoğunlaştırılması, iş bırakmaların

örgütlenmesi... Gerek sokak eylemlerinde, gerekse de grev ve direnişlerde devlet şiddetine boyun eğmeme, meşru müdafaa hakkını kullanma düşünce ve tutumunu yaygınlaştırmak... En yakın eylem günü olan 1 Mayıs'ta, devletin provokatif saldırılara girişme ihtimali de gözönüne alınarak, eylemlerin güvenliğini sağlamak üzere 1 Mayıs komitelerinin örgütlenmesi, vb... Sendikal ihanete karşı tepki, bu barikatın yıkılabilmesi için zorunlu olan iki temel alana yönleltmeye çalışılmalıdır. Birincisi, sendikaların birer mücadele aracı haline getirilmesinde tabanın eylemli kalkışmasının önemini sınıf kitlelerine anlatabilmektir. Hak alma ya da koruma işini sendikacılara havale etme atıl tutumu kırılmadan ihanet barikatının yıkılamayacağı kavratılabilir. Bu adım bir kez atıldıktan sonra, sıra sendikal bürokrasiye yol düzleyen, koruyup-kollayan yasa ve yasaklara yönelmeye gelecektir. Örgütlenmenin önündeki yasal ve yasadışı engellere, kamu emekçileri başta olmak üzere örgütlenme yasaklarına, sendikalar yasasındaki taban inisiyatifini kıran maddelere

vb. karşı mücadelenin yükseltilmesi için çalışılmalıdır. Özellikle de, en güncel durumdaki sıfır zam dayatmasının alanlarda reddi, olası bir satışın eylemlerle boşa çıkarılması, tescilli ihanet çetelerinin sendikalardan temizlenmesinin yolunu açabilecektir.

Bugün satış masasına yatırılmış durumdaki kamu işçileri bu mücadelenin başını çekme görev ve sorumluluğuyla karşı karşıyadırlar. Sorumluluğu üstlenmenin tek aracı ise örgütlülüktür. Tepedeki ihanet tabandaki örgütlü güç tarafından kırılabilir. Kamu işyerlerinde TİS komiteleri derhal kurulmalı, her türlü ihtimale (satış, grev, direniş...) karşı kitleyi eyleme hazırlamalıdır.

Öncü, devrimci işçi ve emekçiler, özellikle de sınıf devrimcileri sınıfa karşı görev ve sorumluluklarına dört elle sarıldıkları taktirde, sınıf ve kitle hareketinin gelişme-yükselme eğilimi bir eğilim olmaktan çıkıp, bir olgu durumuna gelebilecektir. Yaşanan kriz maddi zemini her geçen gün daha da düzlediğine göre, ana sorun, yükselen hareketin örgütlenmesi, siyasallaştırılmasında düğümlenmektedir.

14 Nisan Kırşehir...

"İşçi-memur elele, genel greve!"

Sermaye devleti, krizin faturasının işçi ve emekçilere çıkarılacağına ilanı olan yeni saldırı programını, ülke çapındaki eylemlerin gölgesinde açıkladı. Burjuvazi ve uşakları, bu fatura karşısında öfkesi daha da bilenen, mücadele isteği artan işçi ve emekçilerin mücadelesinin önünü kesmenin yollarını arıyor.

14 Nisan mitingi öncesinde gerçekleşen esnaf eylemleri de bahane edilerek birçok yerde mitingler yasaklandı. Başka kentlerde olduğu gibi Kırşehir'de de yasaklanan miting basın açıklamalarına dönüştürüldü.

Emek Platformu, kararı protesto için ağızlara takılan siyah banttan öte bir tutum geliştirme niyetinde değildi. Bizler ise, işçi ve emekçilerin öfkelerinin ve mücadele isteklerinin yoğunlaştığı bu günlerde, saldırıların devrimci bir çizgide harekete geçilerek püskürtülebileceği bilinciyle, tüm olanaklardan en etkin bir biçimde yararlanmaya çalıştık. Basın açıklamalarının zayıf geçmemesi için yoğun bir çalışma yürüttük.

14 Nisan'da Eğitim-Sen önünde toplanan 250 kişilik kitle polis barikatıyla karşı karşıya kaldı. Reformist yöneticilerden bazılarının polisin isteğine uyararak kitleyle sendika binasına girme tutumu genç öğretmenlerin karşı koymasıyla engellendi. Eylem davul zurna eşliğinde halaylarla başladı. Emek Programı bildirgesi okundu. Sendika başkanının sözleri sık sık Ölüm Orucu Direnişi'ni sahiplenen ve hücre karşıtı sloganlarla kesildi. Basın açıklamasına öğrencilerin katılımı da yüksekti.

Kitlenin coşkusu, sahiplendiği sloganlar dikkate değerdi. "İMF'ye değil emekçiye bütçe!", "İMF defol, bu memleket bizim!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "F tipine değil emekçiye bütçe!", "İçerde, dışarda hücreleri parçala!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "Direne direne kazanacağız!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Yılgınlık yok, direniş var!", "Hücreleri parçala, tutsaklara sahip çık!" "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" vb.

sloganlar atıldı.

Basın açıklamasının ardından kitle Petrol-İş Sendikası önünde yapılacak diğer basın açıklamasına destek vermek için Petrol-İş önünde toplandı. 4-5 aydır maaşlarını alamayan, Kombassan tarafından ücretsiz izne çıkartılan Petlas işçileri, "Petlas'ı sattılar, işçileri attılar, Kırşehir'i köy yaptılar", "Örnek özelleştirme dediler Petlas'ı yediler" vb. pankartlarıyla ve çok sayıda dövizleriyle sendika önündeki alanda yerlerini almışlardı. Yaklaşık bin kişinin katılımıyla, basın açıklaması bir mitinge dönüştü. Petrol-İş Şube Başkanı'nın konuşmasının ardından eylem sona erdi. İşçi ve emekçiler, "İşçi-memur elele, genel greve!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Petlas işçisi yalnız değildir!", "Genel grev-genel direniş!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" vb. şiarları hep birlikte haykırdılar.

Komünistler olarak, her iki eyleme de anlamlı bir katılım sağladık ve etkin bir müdahalede bulunduk.

SY Kızıl Bayrak/Kırşehir

14 Nisan İstanbul

Eyleme işçi sınıfı damgasını vurdu

İstanbul Abide-i Hürriyet Meydanı'ndaki mitinge onbinlerce işçi ve emekçi katıldı. "Yoksulluğa ve Yolsuzluğa Hayır!" mitingi Türk-İş, KESK, DISK, Hak-İş, Kamu-Sen, meslek odaları, gazeteciler, tutsak yakınları ve devrimci grupların katılımı ile gerçekleşti. Yürüyüş iki koldan başladı. Türk-İş, Hak-İş ve Kamu-Sen ile ÖDP, SİP ve bazı DKÖ'ler Şişli güzergahından meydana yürürken; KESK, DISK, EMEP, HADEP, devrimci gruplar, TUYAB, liseli ve üniversiteli gençlik Perpa önünden yürüyüşe geçti.

Sermaye düzeninin kapsamlı saldırısı ve krizin emekçilere dayattığı yeni hak kayıpları gözönüne alındığında, katılım kuşkusuz düşüktü. Sendikaların eyleme katılım için ciddi bir çalışma (birkaç istisna dışında) yapmamaları ve medyanın Ankara esnaf eylemiyle ilgili yaptığı çarpıtıcı yayınlar, provokasyon tellallığının, katılımın düşük kalmasında en önemli etken olduğu görülmüyordu.

En olumlu yanı ise, eyleme işçi katılımının önceki eylemlere göre daha kitlesel gerçekleşmesiydi. Bu, sendika bürokratlarının çok çalışmaları sonucu değil, tabanda gelişen dinamiklerin tepki ve öfkesinin bir sonucuydu.

Türk-İş kortejinde Yol-İş, Hava-İş, Tek Gıda-İş, Kristal-İş, Harb-İş ve Belediye-İş'e üye işçiler kitlesellikleri ve canlılıklarıyla dikkat çekiyordu. Hava-İş kortejinde "Bütün ülkelerin işçileri birleşin!" yazılı pankart anlamlıydı. Benzer şiarların yazılı olduğu pankartlar, özellikle Türk-İş kortejlerinde yaygındı. Kristal-İş'e üye Paşabahçe işçileri özelleştirmeye karşı son günlerde yaptıkları eylemlerin coşkusunu alana taşıdılar. Bunun yanı sıra TÜMTİS, Tes-İş ve Haber-İş sendikaları da belli bir kitlesellik ve coşkuya sahipti.

Hava-İş Yol-İş, Petrol-İş, Haber-İş gibi pek çok sendika korteji, sınıfın örgütlülük bilinci ve disiplinini alana taşımasıyla dikkat çekiyordu.

Türk-İş'e bağlı TEKSİF Bakırköy ve Kristal-İş'e bağlı Paşabahçe işçileri sloganlarıyla canlı bir görünüm sergilediler. Deri-İş'ten Aymasan işçileri de pankart açarak eyleme katıldılar.

DISK'in alandaki kitlesini esas olarak Birleşik Metal-İş ve kısmen Genel-İş oluşturdu. Özellikle Birleşik Metal-İş'te örgütlü kimi fabrikaların kendi pankartıyla katılması dikkat çekiyordu. Avrupa ve Anadolu yakasından örgütlü fabrika işçileri ile isimlerine yeni rastladığımız fabrikalardaki işçiler de alana gelmişlerdi; White Cop, PD, Erka Balata, Lombardini vb. Bunun yanı sıra fabrika pankartıyla eyleme katılan işçiler arasında Parsat Piston, Telekom, Meksan, Alumag, Aymasan, Isuzu, Pancar Motor ve PDK işçileri de bulunuyordu.

Birleşik Metal-İş üyeleri, TUYAB bildirilerinin dağıtımını sırasında bildirilere gösterdikleri ilgiyle, sendika bürokratlarının "aranıza yabancı sokmayın" tutumlarına yanıt vermiş oldular. Kortejde megafonla slogan attıran bir işçinin bildirileri dağıtan arkadaşına slogan attırması bunun ifadesiydi.

Hak-İş'in eyleme, Hizmet-İş ve Özçelik-İş sendikaları ile sınırlı bir düzeyde katılmasına rağmen, Öz Çelik-İş'e üye Parsat Piston işçilerinin, aileleriyle birlikte oluşturdukları yaklaşık 300 kişilik kortejde, canlı ve coşkulu bir duruş sergilemeleri dikkat çekiyordu.

KESK'in sınırlı sendika ve şubeleriyle katıldığı eyleme, her zaman olduğu gibi Eğitim-Sen şubeleri kitlesel bir katılım sağladılar. Buna rağmen 1 Aralık sonrası gerçekleştirilen eylemlerde olduğu gibi, bu eylemde de Eğitim-Sen'in güç kaybettiği görülmüyordu. SES'in de belli bir katılım sağladığı eylemde diğer

sendikaların katılımı sınırlı oldu.

Kamu emekçilerinin %10'luk zamma mahkum edilmesinin ardından gerçekleşen devalüasyonla büyük ekonomik kayıplara uğrayan kamu emekçilerinin, eylemlerde maruz kaldığı devlet terörü ve soruşturma baskılarının gündemde olduğu bir dönemde böylesine düşük bir katılım sağlaması, reformist bürokratların KESK'i ne duruma düşürdüklerinin de bir

göstergesi oldu.

Hücre karşıtı ve devrimci tutsakları sahiplenilen sloganlar belli oranda KESK kortejlerinden yükseldi ve sahiplenildi. Yürüyüş sırasında DISK korteji ile birlikte kamu emekçilerinin "İşçi memur elele genel greve!" sloganını sıkça ve ortaklaşa atması, sınıfın ortak ve birleşik mücadele talebinin bir yansıması oldu.

ÖDP, EMEP ve SİP kortejlerinden yükselen "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!" sloganının gençlik tarafından sıklıkla atılması dikkat çekiyordu.

Tutsak yakınlarının TUYAB pankartı arkasından anlamlı bir katılımı oldu. Ancak kortej sıralamasında sonlara bırakılması ve EP bürokratlarının eylemi yangından mal kaçırır gibi bitirmeleri, tutsak yakınlarının devrimci çevrelerin de katkısıyla sağlayabilecekleri etkiyi sınırladı.

Devrimci çevreler, 8 Mart'a nazaran daha iyi bir katılım sağladılar.

Biz komünistler, "Krizin faturası kapitalistlere!", "Tüm devlet borçları geçersiz sayılsın!", "Herkese iş tüm çalışanlara iş güvencesi!" yazılı pankartlarımız ve temel talepleri içeren bol sayıda dövizimizle eyleme katıldık. Komünistlerin disiplini, coşkusu ve canlılığı dikkat çekiciydi. Ölüm Orucu, hücre karşıtı ve genel talepleri içeren sloganlar hiç durmadan atıldı.

Alanda devrimci partilerden yalnızca TKİP'nin alanı donatan kuşlarına rastlanabildi. Kızıl Bayrak imzalı kuşların yanı sıra Alinterimiz, TUYAB, İşçi Gazetesi, "İşten atılan gazeteciler" imzalı kuş ya da bildirilere rastlandı.

İşten atılan gazeteciler ve TGC, OES, TMMOB

eyleme katılanlar arasındaydı.

Özellikle üniversite ve liseli gençliğin kitlesellikleri ve coşkularıyla alanda yerini alması, gençliğin mücadeledeki kararlılığının bir göstergesi oldu.

Hücrelerden her gün ölüm haberlerinin gelmesine rağmen, Oral Çalışlar'ın konuşmasındaki değinme dışında Ölüm Oruçları görmezden gelindi.

Devrimci tutsaklarla dayanışmanın hayati bir önem taşıdığı bu günlerde, bu eylem, sorunu işçi ve emekçilerin gündemine taşımak için bir

fırsattı. Tutsak yakınları ve devrimci çevreler dışında öğrenci gençlik ve ÖDP içinde bazı gruplar devrimci tutsakları sahiplenilen, hücre karşıtı sloganlar atılar. Ayrıca Tuzla Deri-İş, Limter-İş sendikaları da aynı şiarları yükselttiler. Ancak alanda devrimci tutsaklarla dayanışma şiarlarını yükselten güçler birbirinden uzak kaldıkları ölçüde, güçlü bir ses yükseltmek mümkün olamadı. Eylemin kısa sürede bitirilmesi biraraya gelme olanağını sınırlayan bir başka etken oldu.

Emek Platformu eylemi bir an önce bitirme çabasıydı. Tüm kortejlerin alana girmesiyle eylemin bitirilişi arasında ancak 20 dakikalık bir süre vardı. Sendika ağaları kitleye hitap etmekten kaçındılar. Türk-İş üyesi bazı işçiler eylemin erken bitirilmesine tepki gösterip Bayram Meral aleyhine sloganlar atılar, "Kahrolsun sendika ağaları!" diyerek kürsüye doğru yürüdüler. Bayram Meral ve Süleyman Çelebi konuşma yapmaya cesaret dahi edemediler.

EP'in eylemi kısa sürede bitirmesine rağmen, işçi ve emekçiler, şiarlarıyla, taşıdıkları döviz ve pankartlarıyla düzene karşı öfke ve tepkilerini ortaya koydular. Mücadele isteği sloganların çoğunda kendini dışa vuruyordu. "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Yaşasın işçilerin birliği!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Yılgınlık yok direniş var!", "Direne direne kazanacağız!", "İşçi memur elele genel greve!", "Geliyor geliyor genel grev geliyor!", "Ne IMF ne Derviş, genel grev genel direniş!", "Kurtuluş yok tek, başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!" vb. sloganları sık sık haykırıldı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

14 Nisan Ankara...***Faşist terör barikatı ve ihanet engelleyemedi!*****İşçi ve emekçilerin öfkesi sokaklara taştı!**

11 Nisan'da yapılan esnaf mitinginde çıkan olayları bahane eden devlet, İller İdaresi Yasası'na dayanarak, Ankara'da tam anlamıyla bir sıkıyönetim ilan etti. Bir ay süreyle Ankara merkez ve ilçelerinde yapılacak tüm eylemlilikler yasaklandı. Bu yasak, birkaç gün sonra yapılacak EP mitinginin ve hemen arkasından gelen 1 Mayıs'ın önünü kesmek için önden kurulmuş bir barikat anlamına geliyordu. Sadece bununla da sınırlı değildi. Halihazırda işçi ve emekçi hareketinde merkezi eylem arayışının kendisini güçlü bir biçimde hissettirdiği bir dönemde, merkezi eylemliliklerin önünün alınması da hesaplanıyordu. Esnaf eylemi sermaye devletinin tüm bu hesaplarına sadece uygun bir zemin yaratmış oldu.

Sermaye devletinin sınıf ve emekçi hareketinin gelişmesinin önünü almak için kurduğu bu yasak ve terör barikatı, sendika ağalarının ihanetçi rollerini oynamalarına da dayanak oluşturdu. "Sıkıyönetim" ilanına sığınarak 14 Nisan mitingini iptal ettiler. Yöneticiler düzeyinde bir basın açıklamasıyla günü geçiştirme yoluna gittiler. Böylece sadece Ankara'yla sınırlı olmayan sonuçlar doğuracak bir planın gereğini yerine getirmiş oldular.

Ancak bu planı başarıya ulaştırmak hiç de kolay olmadı. Nitekim Valiliğin tüm eylemlerin yasaklandığına ilişkin açıklamasından hemen sonra, 14 Nisan mitinginin yapılacağını duyurmak zorunda kaldılar. Bu 13 Nisan akşamına kadar böyle devam etti. Ancak eylemin bir gün öncesi, akşam saatlerinde eylemin iptal edildiğini açıklayabildiler.

Güvenpark'ta yöneticiler düzeyinde bir katılımla yapılacak basın açıklamasına 250 civarında işçi-emekçi kitlesi katıldı. Sendika şube binaları önünde işçi ve emekçilerce gösteriler yapıldı, yasaklama kararı ve sendika ağalarının işbirlikçi tutumu protesto edildi.

Kamu emekçilerinin toplandığı Ziya Gökalp Caddesi üzerindeki Eğitim-Sen 1 No'lu Şube'nin önünde 500'e yakın emekçi biraraya geldi. Hem yasaklama kararı protesto edildi, hem de krizin faturasını ödememe kararlılığı ifade edildi. Polis ablukasına karşın cadde trafiğe kesildi.

Yüksel Caddesi'ndeki Harb-İş binası önünde toplanan 500'ü aşkın Harb-İş üyesi işçi ise, tepkilerini doğrudan Türk-İş'e yöneltti. Bu eylemde, "Satılık Türk-İş!" ve "Harb-İş burada Türk-İş nerede!" sloganları büyük bir öfkeyle haykırıldı. "Genel grev-genel direniş!" şiarıyla mücadelenin olması gereken düzeyi ortaya konulup, mücadele kararlılığı ifade edildi.

Bu iki eylem dışında, ayrıca birçok sendika önünde de basın açıklamaları yapıldı. Krizin faturasını ödemeyeceklerini dile getirip, yasaklama kararını protesto ettiler.

İşçi ve emekçilerin "sıkıyönetim" ilanını parçalayarak sokağa çıkması, sınıfın mücadele kararlılığı ve dinamiğini ortaya koyması açısından dikkat çekicidir. Ki bu eylemler devletin Ankara sokaklarını tam bir abluka altına almasına karşın yapılmıştır.

Ancak, sınıf ve emekçi hareketinin taşıdığı

mücadele dinamizmine karşın şu gerçek asla unutulmamalıdır. Sermayenin saldırı barikatları ve sendika ağalarının ihanetçi tutumları, son eylemlilik şahsında da görüldüğü gibi zorlanmış, ama parçalanamamıştır. Bunun temel nedeni, sınıfın ve emekçilerin örgütsüzlüğüdür. Bu sorun çözülmedikçe, sınıf ve emekçi hareketinin iç örgütlü birliği sağlanamaz. İleri-öncü işçi ve emekçilerin dağınıklığı ortadan kaldırılmadıkça, saldırılara gerçek anlamda göğüs germek ve ihaneti parçalamak mümkün olmaz.

Tam da bu bilinçten hareketle, Ankara'da çeşitli sektörlerde çalışan bir grup işçi biraraya gelmiş bulunuyorlar. İşçi ve emekçilerin en ileri unsurlarından başlayarak sınıfın devrimci istemleri ekseninde, sınıfın ve emekçilerin iç birliğini örgütlemek, bu işçilerin temel hedefi durumunda. Böylesi platformları yaygınlaştırmak ve bu platformlar üzerinden işçi sınıfının ve emekçilerin birleşik-bağımsız inisiyatifini örgütlemek günün en acil görevidir.

Önümüzde 1 Mayıs var. Sermayenin faşist devleti 14 Nisan mitingini nasıl boşa çıkartmaya çalıştıysa, 1 Mayıs'ı da aynı şekilde boşa çıkartmaya çalışacaktır. Halihazırda "eylem yasağı" süresi 1 Mayıs'ı da içerisine almaktadır. Eğer yasakları ve ihaneti parçalayacak bir irade ortaya konulamazsa, Ankara'da 1 Mayıs, 14 Nisan'ın akıbetine uğrayacaktır.

1 Mayıs'ın boşa çıkarılmasının önüne geçebilmek için bugünden sendika ağaları üzerinde bir basınç oluşturmak gerekmektedir. 14 Nisan bu anlamda önemli olanakların varlığını da göstermiştir. Yasaklara ve ihanete karşı kendisini ortaya koyan tepki örgütlenir ve yoğun bir basınca dönüştürülürse, 1 Mayıs'ın boşa çıkarılmasının önüne de geçilebilir. Bunun için 1 Mayıs gününün kapıya gelip çatması beklenmemelidir. Yapılması gereken, öncelikle sendika ağalarının 14 Nisan'daki ihanetçi pratiklerinin hesabını sormaktır.

14 Nisan Gebze...**Gebze'de öfke patladı**

10 binin üzerinde işçi ve emekçi Gebze Sendikalar Birliği öncülüğünde alanlara çıkarak, yıkım saldırılarını lanetlediler. İşçi ve memurların yanısıra esnaf ve işsizlerin katılımıyla gerçekleşen büyük protesto eyleminde, Derviş'in IMF programının tanınmayacağı ilan edildi.

Emekçiler, IMF hükümetinin derhal gitmesini, emperyalist yağmanın son bulmasını talep ettiler. Hükümetin uyguladığı yasaklarla önlerinin kesilmek, seslerinin boğulmak istenmesine tepki göstererek, sokağı terketmeyeceklerini ilan ettiler. Taşıdıkları pankartlarla, dövizlerle, ülkenin sömürge haline getirilmesine karşı çıktılar.

Gebze halkının büyük destek verdiği, esnafın kepenk kapatarak emekçilerin yanında yer aldığı miting, Gebze tarihinin belki de en büyük emekçi mitingiydi. İşçisiyle, memuruyla, esnafıyla binlerce insanı biraraya getiren bu coşkulu gösteri, sermayeye karşı güç olmanın da yolunu gösteriyor. Büyük işsizliğin, ağır ekonomik sıkıntıların altında ezilen emekçi Gebze, sömürü ve vurgunun büyük merkezlerinden biri olan sermayenin Gebze'sini hayli kaygılandırıyor. Polislin katılımcıları saatlerce kameraya çekmesi bunu anlatıyor.

3.5 saat süren yürüyüş ve mitingde işçiler ve emekçiler ağırlıktaydı. Kadınlar ve çocuklar azdı. Devletin şiddetinden çekinen emekçiler eşlerini ve çocuklarını getirmemişlerdi.

Gebze'nin en büyük işçi sendikası Türk Metal eyleme katılmadı. Türk-İş, DİSK, Hak-İş ve KESK'e bağlı sendikalar ile bazı derneklerin yer aldığı mitingte reformist partiler de destek verdiler.

Miting Gebze emekçilerine moral ve cesaret verdi. Gerçek gücün birleşik mücadeleden geçtiğini gösterdi. Miting'te cezaevlerindeki ağır sürece değinilmemesi ise en büyük zaafiyetti.

14 Nisan Antakya...**Eyleme 7 bin emekçi katıldı**

14 Nisan'da tüm ülke genelinde olduğu gibi Antakya'da da "Yolsuzluğa ve Yoksulluğa Hayır" mitingi düzenlendi. İskenderun, Samandağ ve Reyhanlı'dan gelen kitle Antakya'daki kitleyle Aalen alanında buluştu. Buradan kortejler oluşturularak yürüyüşe geçildi.

EP bileşenlerinin dışında devrimci çevreler 3 ayrı pankartla alandaki yerini aldı. Pankartlarda "ABD-İMF defol, bu ülke bizim/Hatay emekçileri", "Yolsuzluğa, yoksulluğa ve hücrelere hayır/Hücrelere Karşı Yaşamı Savunma İnisiyatifi" yazılıydı. Biz de "Krizin faturası kapitalistlere/1 Mayıs İçin Emek ve Özgürlük Platformu" yazılı pankartla alandaki yerimizi aldık.

Yürüyüş henüz yeni başlamışken sendika ağalarıyla bu 3 pankartın indirilip indirilmemesi konusunda tartışmalar yaşandı. Tartışmaların gereksiz gerginliğe ve uzamaya yüz tutması nedeniyle pankartlar indirildi. Bu esnada 1 Mayıs İçin Emek ve Özgürlük Platformu'ndan "Devlet güdümülü sendikaya hayır!" sloganı

yükseldi.

Devlet hemen hemen bütün güçlerini tam teçhizatlı olarak alana yığmıştı. Devrimcilerle işçi-emekçi kitleyi yalıtmak için olanca gücüyle çaba sarfetti. Pankartını indiren 3 ayrı kortej içiçe geçerek tek bir kortej oluşturdu. Devrimcilerin kortejlerinin hemen arkasında KESK yerini aldı. Devlet, alanda oluşan bu tek devrimci korteje, solunda panzer ve sivil polisleriyle, sağında ise çevik itleriyle eşlik etti!

Yürüyüş boyunca sloganları ortaklaştırma konusunda EP kitlesiyle devrimci kitle arasında belirgin bir bölünmüşlük yaşandı. Devrimci kortejde sınıfın taleplerini ön plana çıkaran çok fazla slogan atılmadı. Yine de atılan devrimci sloganlar işçi-emekçiler tarafından kısmen de olsa sahiplenildi. Devrimci kortejlerdeki görelî artış ve coşku alanda devrimci bir hava estirdi. Eylem alanına varıldığında yapılan kısa konuşmalar ve çekilen halaylardan sonra yaklaşık 7 bin kişilik kitle dağıldı.

Zonguldak'tan Mersin'e 14 Nisan eylemleri...

Zonguldak:

Emek Platformu eylemi

Yağan yağmura ve esnafın son anda aldığı katılmama kararına rağmen Belediye'nin önündeki eyleme katılan kitle 4 bin kişiyi buldu. Başta GMİS olmak üzere Türk-İş, Hak-İş ve KESK'e bağlı sendikaların yanısıra eyleme TMMOB'lu emekçiler de katıldılar.

ZKÜ öğrencileri ise Eğitim-Sen kortejinde yer aldılar ve krize, F tipi hücrelere, eğitim sorunlarına ve yemekhane boykotuna ilişkin dövizler taşıdılar. Polis dövizlerin açıldığı bölgeye yoğunlaşması sonucu Eğitim-Sen'liler olası bir müdahaleyi önlemek için öğrencileri sahiplenip çembere aldılar.

Eylem boyunca "Genel grev, genel direniş!", "Emekçiyiz haklıyız kazanacağız!", "İMF defol bu memleket bizim!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimizi!", "Direne direne kazanacağız!" sloganları sık olarak atıldı. İstasyon meydanında yapılan konuşmaların ardından eylem sona erdi.

Antalya:

Yasağa rağmen 250 kişi yürüdü

Antalya Valiliği'nin iptal etme kararına rağmen, KESK Antalya Şubeler Platformu küçük çaplı bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdi. Emek Platformu ise basın açıklaması için salonu tercih etti.

Eğitim-Sen önünde toplanan yaklaşık 250 kişilik kitle Aydın Kanza Parkı'na doğru yürüyüşe geçti. Polis herhangi bir önlem almamıştı. Apar topar bir trafik aracından yaptıkları "Kanunsuzdur dağılın!" uyarısı kitle tarafından ciddiye alınmadı. Kitle sloganlarla Aydın Kanza Parkı'na geldi. Sonradan gelen çevik kuvvete rağmen basın açıklaması yapıldı ve sloganlarla dağıldı.

Yürüyüş ve eylemde, "İMF'ye değil emekçiye bütçe!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Direne direne kazanacağız!" vb. sloganlar atıldı. Yol güzergahındaki apartmanlardan ve çevreden halk da eylemci kitleye destek verdi.

Amasya:

"İMF defol, bu memleket bizim!"

Amasya'da Emek Platformu'nun düzenlediği mitinge yaklaşık bin kişi katıldı. Ancak miting coşkulu geçmedi. Gerek polis baskısı, gerek Emek Platformu'nun pasif tutumu, gerekse organizasyon eksikliği buna neden oldu. Ama yine de bu miting Amasya için özel bir anlam taşıyor. Eylemlilik bilincini geliştiriyor. Kolluk güçlerinin baskısı çok yoğun olduğu için, bu kentte eylem yapmak neredeyse imkansız gibi. Mitingde atılan bazı sloganlar ise şunlar: "İMF defol, bu memleket bizim!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "İşçi-memur el ele genel greve!", vb.

Bu sloganların bazıları yasaklanmıştı, ancak kitle yine de bu sloganları attı.

Kayseri:

Eyleme yasak

Ankara Valiliği'nin yasaklama kararıyla birlikte Ankara'daki eylemler 1 ay süreyle yasaklanmıştı.

Kayseri Valiliği, yasaklı illere Kayseri'yi de ekledi. Emek Platformu 14 Nisan günü fuar alanında miting yapma kararı almıştı. Miting yasaklanma kararı zaten sokağa çıkmak istemeyen sendikacıları bu yüzden kurtarmış oldu!

KESK Kayseri Şubeler Platformu 14 Nisan günü bir açıklama yaparak 1 Mayıs öncesi yapılan bu anti-demokratik uygulamayı kınadı. Açıklamaya yaklaşık 100 civarında kamu emekçisi katıldı.

Eskişehir:

"İşçi memur el ele, genel greve!"

Mitinge 5 bini aşkın işçi ve emekçi katıldı.

Eyleme sendikaların yanısıra İşçi Emeklileri Derneği, Ziraat Odaları Birliği, Veteriner Hekimleri Odası, Eskişehir-Bilecik Tabip Odası da pankartlarıyla katıldılar. Anadolu ve Osmangazi Üniversitesi öğrencileri de mitinge destek verenler arasındaydı.

Miting sırasında sık sık, "İşçi memur elele, genel greve!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Emekçiler burada hırsızlar nerede!" sloganları atıldı. Alanda konuşma yapan Emek Platformu dönem sözcüsü, İMF Programı ile Emek Programı'nı karşılaştırdı.

Mitingin bitiminde slogan atan gruba polis müdahale etti, 10 kişi gözaltına alındı. Mitinge destek için 38 traktörle gelen çiftçiler kent girişinde polis tarafından durduruldu.

Antep:

Eyleme 30 bin emekçi katıldı

Mitinge yaklaşık 30 bin kişi katıldı. Belediye işçileri eyleme kitlesel bir katılım sağladı. DISK/Tekstil Sendikası üyeleri yolu trafiğe kapatarak alana yürüdü. PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org> TMMOB ve TZOB Gaziantep şubeleri de kitlesel

katılımları ile dikkat çektiler. Gaziantep Üniversitesi öğrencileri de talepleriyle alanda yerlerini aldılar.

Kepen kapatarak işçi ve emekçilere destek veren esnaf, mitingden sonra yürüyüşe geçmek isteyince polisin saldırısına uğradı. Saldırı sonucu 25 kişi gözaltına alındı.

Mitingin sona ermesinden sonra kortej oluşturan bir grup, çeşitli sloganlar atarak kent merkezine doğru yürüyüşe geçti. Miting alanından ayrılmakta olanların da katılımıyla kalabalıklaşan grubun kent merkezine girişini önlemek için barikat oluşturan polisle eylemciler arasında çatışma yaşandı.

Mersin:

"Susma sustukça ülke elden gidecek!"

Mitinge katılan 15 bin işçi ve emekçi hükümeti protesto etti. Miting İstasyon Alanı'ndan Cumhuriyet Meydanı'na doğru yapılan yürüyüşe başladı.

Eyleme KESK, DİSK ve Türk-İş'e bağlı işçi ve kamu sendikalarının yanısıra meslek odaları ve sivil toplum örgütleri katıldılar. Polis eşliğinde yürüyüşe geçen işçi ve emekçiler sık sık, "İMF defol, bu memleket bizim!", "Direne direne kazanacağız!", "Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük!" ve "Susma sustukça ülke elden gidecek!" sloganları attılar. Yoğun yağmura rağmen yürüyüşe devam eden işçi ve emekçiler Cumhuriyet alanında toplandılar. Burada da hükümeti ve İMF programlarını protesto eden sloganlar atıldı.

Miting Emek Platformu adına Petrol-İş Sendikası Mersin Şube Başkanı'nın yaptığı kısa konuşmanın ardından sona erdi.

İzmir:

20 bin kişilik işçi-emekçi eylemi

Emek Platformu'nun düzenlediği "Yolsuzluğa ve Yoksulluğa Hayır" mitingi Güneydoğu Meydanı'nda yapıldı. Yaklaşık 20 bin kişinin katıldığı miting çeşitli noktalardan yapılan yürüyüşlerle başladı. Arama noktalarında provokatif tavır sergileyen polis birçok pankarta el koydu.

Emek Platformu'nun metnini dönem sözcüsü Musa Çeçen okudu. Sürmekte olan Ölüm Oruçları'na kısaca değinildi. Kürsüye müzik dinletisi sunmak için çıkan Grup Dost Türkü solisti; "Biz burada eylem yaparken cezaevlerindeki Ölüm Oruçları'nda insanlar yaşamını yitiriyor. Bunlara karşı yetkilileri duyarlılığa çağırıyorum" dedi.

Eylemde hükümet ve İMF karşıtı sloganlar atılırken, bir araya gelen devrimci çevreler hücre karşıtı ve Ölüm Oruçları ile ilgili sloganlar attılar.

Kriz ve devrim

Mevcut kriz, soyut bir ulusal ekonominin değil, fakat belli bir egemen sınıfın, işbirlikçi teknelci burjuvazinin damgasını taşıyan bir iktisadi-sosyal sistemin, daha sade bir ifadeyle, emperyalizme göbekten bağlı ve bağımlı Türkiye kapitalizminin krizidir. Temel hareket noktası bu olmalıdır. Bu herkesin bilmesi gereken, normalde ve normal durumlarda bilir de görüldüğü en temel gerçektir, bir bakıma işin alfabe kısmıdır. Bu iktisadi sistem, onun birbirini izleyen krizleri, işçi sınıfına ve emekçilere durmadan gönüllü ve da zorla ödenmek üzere ağır bir ekonomik ve sosyal fatura üretir. Devrimci tavır, bunalımın kurulu düzenin kendi temelleri üzerinde nasıl atlatılabileceği sorununu kendine hiçbir biçimde dert etmeksizin, bunu derdin sahiplerine bırakarak, krizin faturasını ödemeyi reddetmektir; emekçileri bu tutuma, buna uygun düşen istemlerle hareket etmeve ve mücadeleye girişmeve çağırmaktır.

“Riskli ülke” olmanın gerektirdiği güvenceler

11 Mart tarihli *Hürriyet*’te bir haber var, başlığı şöyle: “Türkiye, ‘risk ligi’nde ilk ona girdi.” Haberde ise şunlar söyleniyor:

“Türkiye haftalık *The Economist* dergisi tarafından yapılan ‘Riskli ülkeler’ araştırmasında en riskli ilk 9 ülke arasında yer aldı. *The Economist*’in 3 ayda bir yaptığı 100 ülkeyi kapsayan araştırmasında Türkiye’nin risk notu 100 üzerinden 53 oldu. Araştırmada en riskli ülke 95 puanla Irak oldu. Irak’tı, Myanmar, Kenya, Endonezya, Pakistan, Rusya, Romanya, Kolombiya ve Türkiye izledi. *The Economist*’in araştırmasında ülkelerin politik yapısı, ekonomik politikaları, borçlanma riskleri ve bankacılık sistemleri temel kriter olarak ele alınıyor. Araştırmada Brezilya, Güney Afrika, Mısır, Hindistan gibi ülkeler Türkiye’den daha az risk puanı aldı...”

Emperyalist sermayenin bu tür yayın organları bu değerlendirmeleri boşuna yapmıyorlar. Bu tür değerlendirmeler, “riskli ülke” damgasını yiyen ülkelerle girişilecek yeni ilişkilerin çerçevesini de koyuyor ortaya. “Risk ligi”nde ilk on sıraya girmek demek, emperyalist ekonomi ve finans çevreleri nazarında aşırı riskli bir ülke olarak görülmek ve dolayısıyla buna uygun bir yeni muamelenin konusu olmak demektir. Böyleleri, yani “riskli” ya da daha da kötüsü “aşırı riskli” ülkeler, yeni borçlar için aynı alacaklıların kapısına dayandıkları zaman, kendilerine buna göre davranılır, bu yeni konumlarının gerektirdiği ve meşrulaştırdığı çok daha ağır koşullar dayatılır.

Bunu salt iktisadi ya da mali anlamda söylemiyorum. Salt uluslararası ilişkiler ya da dış politika alanındaki dayatmalar anlamında da

söylemiyorum. Bu kadarı yeterince açık. Daha da önemli olan, iç politik yaşama ilişkin dayatmalar ya da aynı anlama gelen beklentilerdir. Emperyalistler borç vermek ya da sözkonusu ülkelere başka biçimler içinde sermaye girişi yapmak için bu aşırı kârlı yatırımlarına yeterli güvence de ararlar. Bunun için de sözkonusu “riskli ülke”de siyasal istikrar isterler. Buna yönelik bir “siyasal kararlılık”, bu “kararlılığın” göstergesi olan somut uygulamalar da beklerler. Bunun ne anlama geldiğini bu ülkede yaşayan bizler çok iyi biliyoruz. (Bu konu üzerinde, Ulucanlar katliamı ve yakın dönemde ise 19 Aralık katliamı vesilesiyle durmuştum. Konuyu Türkiye’nin yakın tarihi içinde genel bir çerçeveye oturarak, faşist baskı ve terörün kurumlaşması ve katmerleşmesi ile emperyalist merkezlerin beklentileri arasındaki kopmaz bağı ortaya koymuştum.)

Bu ülkede polis rejimi neden günden güne, yıldan yıla sürekli pekiştiriliyor, militarist baskı aygıtları neden sürekli güçlendiriliyor? Emekçi kitlelerin hak arama yollarını tıkayan faşist yasaların ardı arkası neden kesilmiyor, valiler olağanüstü hale özgü yetkilerle neden donatılıyor? F tipi hapishaneler neden gündeme getiriliyor, bunları kabul ettirmek için neden vahşi katliamlara başvuruluyor? Bu soruları uzatmak mümkün. Evet, hep de “siyasal istikrar” adına ve “siyasal kararlılık” gösterisi halinde gerçekleştirilen tüm bu baskıcı, kanlı, kirli siyasal icraatlar niçin? Elbette genel planda sömürü ve vurgun koşullarını güvenceye almak, fakat daha özel ve güncel planda emperyalist odaklara gerekli güveni ve güvenceyi vermek için. Emperyalistler bu güvenceyi somut biçimde görmek isterler, dahası, bu güvenceli koşulların nasıl yaratılacağı ile de bizzat ilgilenirler. Buna ilişkin planları da onlar hesabına ilgili emperyalist siyasal-militarist kuruluşlar yaparlar ve bağımlı ülkelerin işbirlikçi uşak takımına uygulatırlar. Bizde ikinci emperyalist savaş sonrası dönemde hep olageldiği gibi.

Eskiden İngiliz Kraliyet donanması ya da daha sonraki bir evrede ABD donanması, kendi emperyalist sermayelerinin denizasıırı yatırımlarının güvencesi sayılırdı. İkinci emperyalist savaş sonrasında bu işi artık bizzat bağımlı ülkenin işbirlikçi rejimlerine yaptırıyorlar. Yeni-sömürgeci bağımlılık ilişkileri ve yöntemler diyoruz biz marksistler buna. Türkiye’nin ekonomisi ve maliyesinin IMF ve Dünya Bankası tarafından yönetildiği bir durumda iç ve dış politikasının emperyalist ellerin dışında kalması zaten düşünülemez. Ekonomik ve mali cephede IMF ve Dünya Bankası’nın yaptığını, siyasal cephede, iç ve dış politika cephesinde, CIA ve Pentagon karargahları yapıyor. Giderek bunu daha açık hale de getiriyorlar, son kriz bunun görülmesine de vesile oldu. ABD’den fiili başbakan atamakla kalmıyorlar, emperyalist basında Türkiye’de siyasal yapıya yeni bir biçim vermenin sorunlarını da açık açık tartışıyorlar ve bunun için “Başkanın Türkiye’ye bir siyasal danışman” (siz bunu siyasal komiser olarak düşününüz) önerisiyle ona kapı arıyorlar. Bu işi halihazırda ABD Ankara

büyükelçisi zaten fiilen üstlenmiş durumda, iş konutunda başbakan kabul etmek noktasına varmış bile.

“Riskli ülke”ye yeni krediler, riskin emperyalist aşırı kârlar için ortadan kaldırılması, bu konuda yeterli güvenli ortamın yaratılması ölçüsünde veriliyor. Bu ülkede öyle programlar uygulanıyor ki, bu programların engelsiz uygulanabilmesi için kitlelerin dizginlenmesi, elinin-kolunun bağlanması lazım. Kitlelerin dayatılan zamlara, ardı arkası kesilmeyen vergilere, düşük ücrete, işsizliğe, tüm bunların ifadesi olan açlığa, yoksulluğa ve köleliğe razı edilmesi, istemeden de olsa katlanması lazım. Oysa işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelede kazanacağı her başarı, sermayenin aşırı kârlarının düşmesi, kaynakların bir biçimde ve bir ölçüde olsun işçi sınıfı ve emekçilerin yaşam koşulları için kullanılması anlamına gelir. Bu aşırı kârları düşürmekle kalmaz, emperyalistlere borç ödeme servisinde de zaafiyet yaratır. İşte bunun mutlak biçimde engellenmesi lazım. Bunun engellenmesi için de halihazırda mücadele eden güçlerin ezilmesi lazım. Bu nokta çok önemlidir; mücadele eden bu güçler, her zaman mücadeleye çekilecek yeni güçlerin de güvencesidir. Mevcut olanı ezer ve teslim alırsak, geridekini böylece yıldırır, mücadelenin başarı kazanacağı konusunda umutsuzluğa düşürür, sonuçta teslimiyete ve köleliğe razı etmiş oluruz, diye düşünüyor düzenin egemenleri.

Devrimcilere son yıllarda yönelen acımasızlığa da buradan bakmak, şu günlerde F tipi dayatmasında başarı kazanmak için girişilen katliamları, sergilenen aşırı vahşeti de bunun üzerinden kavramak gerekir. Dolayısıyla, hep vurgulaya geldiğimiz gibi, birkaç bin devrimciyle devlet arasındaki çatışma gibi görünen, sistem tarafından öyle sunulan olgu, gerçekte Türkiye’nin yaşadığı bütün bu ekonomik, mali ve sosyal sorunların siyasal bir yansımasından başka bir şey değil.

Uluslararası tefecilerin, yani emperyalist mali merkezlerin riskli ülkelere borç verebilmesi için, bu borcun ödeneceğinin garantiye alınması lazım. Devlet bunu nasıl garantiye alacak? İşçi sınıfı ve emekçilerin elini kolunu bağlayarak... Zammı uygulayamazsa, vergiyi ve düşük ücreti dayatamazsa, sosyal kısıntılar karşısında işçi sınıfının ve emekçilerin ses çıkarmasını engelleyemezse, bütün o kaynaklar nasıl yaratılacak, borç ödeme servisi aksamadan nasıl işleyecek?

Vergi sorununa ara değinme

Örneğin, neden durmadan dolaylı vergi koyar ya da varolanları sürekli artırır. Çünkü dolaylı vergiler emekçileri soymanın, bununla devlet bütçesindeki boşlukları hafifletmenin en kolay ve etkili mekanizmalarıdır. Komünistler her zaman kapitalist düzende dolaylı vergi soygununa şiddetle karşı çıkmışlardır, bunun yerine daha *Komünist Manifesto*’dan beri artan oranlı gelir ve servet vergisini savunmuşlardır. Dolaylı vergiler her zaman temel tüketim maddelerine biner ve bu nedenle de geniş emekçi kitlelerin soyulması anlamına gelir.

i sınıf çizgisi/3

H. Fırat

(24 Mart '01 tarihli bir konferansın kayıtlarıdır..)

Bundan dolayıdır ki, Partimizin programı, işçi sınıfı ve emekçilerin en acil demokratik ve sosyal istemleri arasında bu soruna da yer verir. Bütün dolaylı vergilerin kaldırılmasını talep eder ve bunun yerine artan oranlı bir gelir ve servet vergisi uygulaması ister. Bu, işçi sınıfını ve emekçileri vergi soygunundan korumaya, vergi yükünü kapitalistlere, toprak sahiplerine ve tefeci rantıye takımına bindirmeye yönelik bir istemdir. Partimizin programı vergi sorunuyla ilişkili olarak ek bir hüküm daha içerir. İnsanca yaşamaya yetecek bir asgari ücret uygulaması talep ederek bunun vergiden tümüyle muaf tutulmasını ister. Bu, asgari geçim standardına ancak yetebilen her türlü kazancın vergi dışı tutulması olarak da anlaşılabilir.

Eğer bugün Türkiye'de yoksulluk sınırı 600 milyon lira ise (ki bu son kriz öncesine ait bir rakamdır, şimdi bu sınır 1 milyar liraya dayanmıştır), buna göre asgari ücretin de en az 600 milyon lira olması demektir bu. Ve bunun kesin olarak tümünden vergi dışı bırakılması gerekir. Zira bu miktardan vergi alınırsa, kendiliğinden o asgari yaşam standardının altına düşülmüş olur.

Kriz karşısında devrimci ve reformist tutumlar

Biz devrimcilerin sorunu hiçbir zaman düzeni kendi içinde ihya etmek, düze çıkarmak olamaz. Devrimcilik demek düzeni değiştirmek, bu iddiayla kitlelerin karşısına çıkmak demektir. Bizim için temel devrimci hedef kurulu düzeni, mevcut sınıf egemenliği sistemini yıkmak, bir başka sınıfın egemenliğini, işçi sınıfının devrimci iktidarını kurmaktır. Dolayısıyla biz, bütün temel ve taktik sorunlara buradan, bu stratejik hedef ekseninden bakarız, taktik tutum ve tercihlerimizi de bunun üzerinden saptarız.

Soruna devrimciler olarak ve devrimci bir stratejik bakış açısıyla yaklaşmadığınız, taktik tutum ve tercihlerinizi de buna göre saptamadığınız zaman; sol, hatta hatta devrimcilik adına düzen içi çözümlere yöneldiğiniz zaman, o düzenin yedeği olmaktan öteye bizzat bir parçası olursunuz.

Siz mevcut ekonomik düzeni ve sınıf ilişkileri sistemini kendi yapısı ve mantığı içinde veri alıp buna uygun düşen sözde makul çözümler ileri sürerseniz, dolaysız olarak o düzene hizmet etmiş olursunuz. Siz krizi tam da kapitalist iktisadi ilişkilerin özsel yapısı ve çelişkileriyle değil de tutup hükümetlerin yanlış ve basiretsiz politikalarıyla izah ederseniz; şu politika değil de bu politika uygulansaydı sonuç hiç de böyle olmazdı dersiniz; mevcut ekonomik yapının yapısal çözümsüzlüklerini gizlemiş olursunuz. İşçilerin ve emekçi kitlelerin bilinçlenmesine değil, tersine temel gerçeklerden uzaklaşıp sersemlemesine, çözümü hala düzenin kendi içinde aramasına hizmet etmiş olursunuz. Mevcut ekonomik düzenin öze ilişkin çelişkilerini ve sınıf yapısını bir yana bırakır, "rant ekonomisi yerine üretim ekonomisi olursa" bugünkü krizler ve yıkım olmaz; tersine, sanayileşme, kalkınma, istihdam ve dolayısıyla refah olur, ekonomi iç dengelerine ve tempolu gelişme seyrine kavuşur

derseniz, sol adına burjuvaziye en büyük hizmeti yapmış olursunuz. Tüm bunlar, siz bunu açıkça böyle formüle etmemiş olsanız bile, temel sınıf ve iktidar ilişkilerinde köklü devrimci bir değişim olmaksızın da Türkiye ekonomik istikrara ulaşabilir, buna bağlı olarak da sosyal ve siyasal istikrar kazanır, yani Türkiye kapitalizmi, yani kurulu düzen, yeniden dengesini bulur, oturur, düze çıkar demiş olursunuz.

Bu, böyle bir tutumla ortaya çıkmak, sosyalist sol ya da devrimcilik adına inanılmaz gibi görünüyor; ama reformist sol çevrelerin şu günlerde kriz karşısında gösterdikleri tepkilere ve geliştirdikleri tutumlara bakarsanız, tam da buna benzer bir durumla karşılaşsınız.

Krizle devrimci alternatif, devrimci sınıf mücadelesine çağrı olmalıdır

Peki, alternatif bir "ulusal program" ya da sendika bürokrasinin şu günlerde hazırlanmasından sözetttiği "emek programı" alternatif bir çözüm değilse eğer, bu durumda emekçiler kriz karşısında taktik planda çaresiz mi kalacaklar, emekçilerin bu gelişmeler karşısında taktik bir alternatifi olmayacak mı, diye sorulacaktır. Elbette ki olacaktır. Ama bunun için öncelikle doğru hareket noktalarına sahip olmanız, doğru tespitlerden yola çıkmanız ve devrimci bir stratejik bakış açısı ile hareket etmeniz gerekir. Doğru devrimci bir taktik tutumun ve alternatifin zorunlu, olmazsa olmaz önkoşullarıdır bunlar. Buradaki fark, devrimci olan ile her türden reformist-liberal sol akım arasındaki farkı verir bize.

Mevcut kriz, soyut bir ulusal ekonominin değil, fakat belli bir egemen sınıfın, işbirlikçi tekelci burjuvazinin damgasını taşıyan bir iktisadi-sosyal sistemin, daha sade bir ifadeyle, emperyalizme göbekten bağlı ve bağımlı Türkiye kapitalizminin krizidir. Temel hareket noktası bu olmalıdır. Bu herkesin bilmesi gereken, normalde ve normal durumlarda bilir de görüldüğü en temel gerçektir, bir bakıma işin alfabe kısmıdır. Bu iktisadi sistem, onun birbirini izleyen krizleri, işçi sınıfına ve emekçilere durmadan gönüllü ya da zorla ödenmek üzere ağır bir ekonomik ve sosyal fatura üretir. Devrimci tavır, bunalımın kurulu düzenin kendi temelleri üzerinde nasıl atlatılabileceği sorununu kendine hiçbir biçimde dert etmeksizin, bunu derdin sahiplerine bırakarak, krizin faturasını ödemeyi reddetmektir; emekçileri bu tutuma, buna uygun düşen istemlerle hareket etmeye ve mücadeleye girişmeye çağırır.

Kuşkusuz bu, kurulu düzene karşı işçileri ve emekçileri devrimci sınıf mücadelesine çağırarak anlamına gelir. Ama bir devrimci parti ya da akım da zaten başka türlü davranamaz, başka bir şey yapamaz, yapmamalıdır. Krize düzenin kendi sınırları içinde çözümler aramak, bulmak ve önermek, asla devrimcilerin tutumu olamaz. Bu düzenin kendi partilerinin aldatıcı bir işi olabilir ancak. Tersine, devrimcilerin tutumu, ekonomik bir krizi, düzenin yapısal sorunları ve çözümsüzlüklerini emekçilere anlatmaktır. Krize karşı mücadele, krizle devrimci temellerine karşı mücadeleye çağırmanın vesilesi

olarak kullanmaktır. Böylece ekonomik krizi devrimci bir siyasal krize çevirmektir.

Devrimci bir partinin asli görevi ve uğraşı, işçileri ve emekçileri sermaye sınıfına, onun adına ülkeyi yönetenlere karşı; bu kriz sizin, sizin düzeninizin krizi, biz bu faturayı zam olarak, vergi olarak, işsizlik olarak, sosyal hakların kısıtlanması olarak, toplamında yoksulluk ve sefalet olarak, ülkemizin emperyalizme tümünden köleleşmesi olarak ödemek istemiyoruz demeye, buna uygun düşen istemlerle hareket etmeye, bunlar için mücadeleye atılmaya çağırarak olmalıdır. İşçi sınıfı ve emekçiler kurulu kapitalist düzenin krizinin karşısına, bu krizin faturasının kendilerine ödettirilmesini reddederek çıkabilirler ancak.

İşçi sınıfı burjuvazinin karşısına, karşı bir sınıf olarak çıkmak, kurulu düzen karşısında tüm emekçiler adına alternatif güç olarak hareket etmek zorundadır. Sınıf elbetteki bugünkü durumda ve kendiliğinden bunu yapamaz. Ama işte devrimci olmak iddiasındaki partilerin görevi, her vesileyi ve özellikle de krizleri en uygun fırsatlar olarak kullanıp işçi sınıfını bu tutum ve davranış çizgisine adım adım çekmek olmalıdır. Her türlü fırsat bunun için kullanılmaz, özellikle de krizler bunun için bulunmaz fırsatlar olarak değerlendirilmezse, işçi sınıfı ebediyen kurulu düzenin kölesi olarak kala kalır.

Krizin fiziksel ve moral yıkıcı etkilerinden korunmak

İşçi sınıfı ve emekçiler bugün için öncelikle kendilerini sosyal yıkım saldırısından korumak, bunun fiziki ve moral yıkıcı sonuçlarından kurtarmak zorundadırlar. Krizin faturasını ödemeyi reddetmekle, "Krizin faturası kapitalistlere!" sloganına pratik bir anlam kazandırmakla olanaklıdır bu. İşçi sınıfı ve emekçiler yıkımın faturasına karşı direnmeyi başarabilirlerse eğer, böylece bu yıkımın fiziki ve moral açıdan yıkıcı ve yozlaştırıcı etkilerinden de kendilerini bir ölçüde koruyabilirler.

Partimizin programının "Emeğin korunması"na ilişkin taktik bölümünde, "İşçi sınıfının fiziki ve moral yozlaşmadan korunması için..." denilir. Bu ne anlama gelir, nedir fiziki ve manevi yozlaşmadan korunma?

Ne anlama gelir, örneğin "fiziki yozlaşma"? Çalışan kitlelerin çalışma ve yaşam koşullarının kötüleşmesine bağlı olarak onların fiziki yaşam koşullarında meydana gelen bozulmaların toplamıdır fiziki yozlaşma. Örneğin, yoksulluğun derinleşmesiyle birlikte Türkiye'de veremin yeniden arttığı söyleniyor. İşte bu, kötü ve ağır çalışma koşulları içinde bulunmanın, buna karşılık düşük gelirle yaşamının, sürekli yoksullaşmanın, böylece iyi beslenememenin, barınamamanın ve korunamamanın çalışan sınıflar üzerindeki etkisinin dolaysız bir göstergesidir ve fiziki yozlaşmaya uç bir örnektir. Yaşam standartları yönünden ve bedenlen sağlıksız işçi sınıfı yığınlarının ve giderek kuşaklarının birbirini izlemesi, fiziki yozlaşmaya örnek bir durumu anlatır.

Manevi yozlaşma da bunun bir uzantısı olarak ortaya çıkar. Yokluktan ve yoksulluktan dolayı, daha

Reformist alternatiflerin temel tutarsızlığı

Denilecektir ki, temelde burjuvaziye hizmet ediyor olsalar da, devletler, “sosyal politika” çerçevesinde buna yönelemezler mi, emekçilerin tabandan gelen baskısıyla buna bir ölçüde yönlendilemezler mi? Belli sınırlar içinde elbette. Fakat işte bunun için de bir kez daha zorlu bir sınıf mücadelesi ve bunun burjuvaziye bu çerçevede belli tedbirler almaya zorlaması, buna mecbur etmesi gerekir. Oysa yapılan iş, bu yolu tutmaktan çok, yanlış, basiretsiz ve krizin nedeni olarak nitelenen politikalar karşısında, doğru, ülkeye ve toplumun geniş çalışan kesimlerine yararlı olduğu iddia edilen politikaları, deyim uygunsu düzenin egemenlerinin takdirlerine sunmak oluyor. İzlenen politikalara sınıf mantığı, sınıfsal anlamı ve sonuçları üzerinden yaklaşılabileceğine, başarısına ve sonuçlarına buradan bakılabileceğine, sınıflar üstü bir bakış açısıyla hareket ediliyor. Sanki iflas eden politikaları birileri bilgisizlikten ya da basiretsizlikten uyguluyormuş gibi yaklaşıyor soruna.

Siz üretime, istihdama, toplumsal çıkara ve refaha, çalışan kitlelerin temel maddi ve kültürel ihtiyaçlarına dayalı bir ekonomi dersiniz, farkında olun olmayın sosyalizm istiyorsunuz demektir. Sosyalizm, iktisadi planda, kabaca, ekonomiyi kâr ilkesinden ve plansız-anarşik yapıdan kurtarmak, işçi sınıfı ve emekçilerin maddi ve kültürel ihtiyaçlarına göre yeniden düzenlemek ve planlamak demektir. Fakat bunu başarabilmek için de öncelikle temel üretim araçlarının kapitalistlerin elinden alınıp kamu malı haline getirilmesi gerekir.

İnsanlar yaşamak ve geçinmek için hayatı zaman içerisinde sürekli kolaylaştırmak zorundalar. Üretim ihtiyacı temelde buradan gelir. Ama üretime egemen, ona karakterini veren verili üretim ilişkileri sermaye sınıfının damgasını taşıdığı zaman, orada kâr dürtüsü ve ilkesi belirleyici olur. Sizin ekonomiyi bu dürtü ve ilkenin köleliğinden kurtarabilmeniz için, öncelikle burjuvaziye devirmeniz, onun elindeki ya da denetimdeki tüm bir üretim aygıtına elkoymanız lazım. Bunu yaptığınız zaman, kâr ilkesine göre değil de toplum çıkarına göre hareket etmenin gerekli ve zorunlu koşullarını yaratmış olursunuz. O zaman gerçekten üretici güçlerin engelsizce gelişmesini sağlamak, tekniği geliştirmek, verimliliği artırmak, zenginlikleri sınırsızca çoğaltmak ve dolayısıyla hayatı kolaylaştırmak, genel toplumsal refahı artırmak, herkese iş sağlamak, herkese insanca yaşayabileceği iktisadi, sosyal ve kültürel yaşam koşullarını yaratmak olanağı bulur, her adımda bu kaygıyla hareket edersiniz.

Reformist solun alternatif “ulusal program” ı ise, burjuvaziye devirmeksizin burjuva sınıf çıkarlarını ve tercihlerini dışlayan mucizevi bir mantığa sahip. Siz ranta ve faize değil fakat üretime ve istihdama, dolayısıyla onun sağlayacağı toplumsal refaha dayalı ekonomi istiyorsunuz. Ama bunu böyle istemekle, işin aslında kapitalizm kendi temel dürtüsünü, davranış mantığını terketsin diyorsunuz. Bunu istemeniz gerçekten güzel! Ama bu salt iyiniyetli bir istek sorunu değil ki. Karşınızda egemen konumda bir sınıf duruyor. Bütün iktisadi ve mali gücüyle, egemen ideolojisi ve kültürüyle, devleti ve tüm öteki baskıcı kurumlarıyla... Kapitalist sınıfın, kapitalist ilişkilerin egemenliği devam ediyorken, ekonomiyi kapitalist kârın mantığından kurtarmayı düşünmek hayalciliktir. Biz bundan dolayı bu programları sadece burjuva liberal değil, fakat aynı zamanda ütöpik olarak da niteliyoruz. Çünkü bunların bu mantık çerçevesinde hiçbir gerçekleşme şansı yok.

(Devam edecek...)

Okurlara not:

Bu sayfalarda yayımladığımız “Düzenin krizine liberal sol reçeteler” ortak başlıklı dizi yazımızın 4. bölümüne gelecek sayıda devam edeceğiz...

taşıyan “ulusal program”, “alternatif program” türünden liberal çözümlerle ortaya çıkmayız. Üretime, istihdama, sanayileşmeye, kalkınmaya, dolayısıyla ülkenin sözde müreffeh gelişmesine dayalı düzen içi çözüm reçeteleri ileri sürmeyiz. Bu türden iddiaları, buna dayalı sözde çözümleri emekçilerin aldatılması, boş ve yararsız hayallerle sersemletilmesi sayarız.

Bu alternatif programlarda ortaya konulan çözümlere, kamu çıkarını gözetken, gelir uçurumunu gideren, istihdamı artıran, bilgi ve teknolojiyi geliştiren, sanayileşmeyi ve dolayısıyla ülkenin kalkınmasını sağlayan çözümler, vb. deniliyor. Böyle demek, sorunu böyle ortaya koymak, ekonomik işleyişte toplumsal çıkar ve ihtiyaçlar ilkesini egemen saymak demektir. Peki temel sınıf ilişkileri değişmeden kaldığı sürece, sermaye üretim araçları ve temel zenginlikler üzerindeki tekeline koruduğu sürece, özetle burjuva sınıfının egemenlik ilişkileri değişmediği sürece bu olanaklı mıdır?

Kapitalist düzende ekonominin işleyiş mantığı ülke kalkınmasına, toplumsal sorunların çözümüne, bu temelde temel toplumsal çıkarlara değil fakat kâra dayanır. Kapitalizmin işleyiş mantığına kâr kaygısı, azami kâr ilkesi egemendir. Burjuvazi hiçbir zaman kendi içinde üretimi artırma, sanayii geliştirme, istihdam sorununu çözme gibi iktisadi ve sosyal kaygılarla hareket etmez. O her zaman azami kârı nereden ve nasıl elde edebilirim, elimdeki sermayeyi en hızlı ve en kârlı biçimde nasıl büyütebilirim mantığıyla hareket eder. Önemli bir sanayi işletmesine yatırım yaptığı zaman, bu sanayi işletmesini kurayım, memleket kalkınsın ve de istihdam artsın diye yapmaz bunu. Oraya yatırım yapmanın yeterince kârlı olup olmadığına, yeterli bir artı değer sömürüsü olanağı yaratıp yaratmadığına bakar.

Bugün KİT’leri haraç mezat satın özelleştirirken bunu nasıl gerekçelendiriyorlar? Bu işletmeler yeterince kârlı değil, dahası kâr esasına göre çalışmıyor, bu nedenle elden çıkarılması zorunlu diyorlar. Kapitalistlerin davranışına her zaman azami kâr mantığı egemen olduğu içindir ki, tekeldi burjuvazinin en güçlü kesimlerinin elindeki bankalar, topladıkları mevduatı ve kontrol ettikleri sermayeyi götürüp istihdam yaratmak ve ülke kalkınmasına katkıda bulunmak üzere sanayiye yatıracığına, tutup devlete borç olarak veriyorlar. Çünkü bu iş daha kârlı, en kestirme ve en güvenceli yoldan bir vurgun alanı. Üç ay borç veriyorsunuz, karşılığında %198 bileşik faiz alıyorsunuz, devletin tam güvencesi altında. Bu durumda, sanayi yatırımının meşakkatlerine katlanmaya değer mi? Nereden çok kâr varsa, sermaye oraya akıyor, şu sıralar devletin borç kağıtlarına yatırım yapmak en kârlı iş, parası olan ya da parayı kontrolüne alan tam da bunu yapıyor. Son on yıldır, Sabancılar’ın, Koçlar’ın yıllık kârlarının %50’sinden fazlası tam da faizlerden ya da mali spekülasyonlardan oluşuyor ve bundan kendileri hiç de şikayetçi değil. Denebilir ki, biz de alternatif politikalar çerçevesinde, tam da bunu ortadan kaldırmak istiyoruz. Ama bunu başarmak için öncelikle alternatif koşullar yaratabilmelisiniz; mevcut sınıf ilişkilerini hiç değilse etkili bir biçimde darbelediğiniz sürece, sizin kağıt üzerindeki iyi niyetli programlarınızın hiçbir anlamı kalmaz, herhangi bir hüküm olmaz. Bunu başarabilmek için de, tüm dikkatinizi işçiler ve emekçiler arasında devrimci sınıf mücadelesi ruhu, bilinci ve davranışı geliştirebilmeye vermek durumundasınız. Bunu yapmak yolunu tuttuğunuzda ise işler zaten tümüyle farklı bir mecra girer. Bu durumda siz, temel hareket noktası doğası gereği düzeni düze çıkarmak olan bu türden iç alternatif sevdasını bir yana bırakır, düzenin krizini devrimci bir kriz olarak derinleştirme tutumunu, devrimci sınıf mücadelesi yolunu tutmuş olursunuz.

iyi bir eğitimden öteye genel olarak kültürel yaşamdan da yoksun kalırsınız. Daha çok çalıştırıldığınız, sürekli fazla mesai yaptığınız için okumaktan, kendinizi çok yönlü olarak eğitmekten geri kalırsınız, kültürel-sosyal etkinliklere katılmak olanağı bulamazsınız. Bu sizin sosyal ve düşünsel yaşamınızı sınırlar, daha da kötüsü tümünden ortadan kaldırır. Size kala kala dertlerinizi unutmak için içmek, bulabildiğiniz kadarıyla kahvehanede zaman öldürmek, futbol vb. ile deşarj olmak kalır. Mesele bununla da kalmaz, çürümeye ve kokuşmaya varır işler ve ilişkiler. Yoksulluk fuhuşu yaygınlaştırır. Tüm değerler altüst olur, bayağılık ve yozlaşma alır başını gider. Aile düzeni bozulur, aile ilişkileri yozlaşır, paramparça olur. Hırsızlık, lümpenleşme, dalavere, ikiyüzlülük vb. yaygınlaşır. Tüm bunlar hep yoksulluğun yarattığı manevi ve kültürel dejenerasyonun sonuçları olur. Emekçiler fiziksel olarak bozulmakla kalmazlar, manevi cephede de bir yozlaşma ve çürüme ile yüzyüze kalırlar.

Programımızın “Emeğin korunması” bölümü “işçi sınıfını fiziki ve manevi yozlaşmaya karşı korumak” derken, tam da ağır çalışma ve yaşam koşullarının sınırlanması yoluyla işçi sınıfının ve onun yeni kuşaklarının sağlığını, zihnini ve maneviyatını bir parça koruma ihtiyacını anlatmaya çalışır. İşçi sınıfı ve emekçiler mücadele ettikleri ölçüde, kısa vadede sermayenin saldırıları karşısında kendilerini bu açıdan koruyabilirler. Daha uzun vadede ise, tam da bu kısa vadedeki başarıların sağladığı güçle iktidar mücadelesine yürüyebilirler. Örneğin, Türkiye’de 7 saatlik işgünü kabul ettirmiş bir işçi sınıfı, bunu başarmasını sağlayan mücadele süreci içerisinde büyük bir siyasal bilinç ve örgütlülük kazanmış demektir.

Devrimci olanla reformist olan arasındaki temelli farklılık

Tarihe baktığımızda, işçi sınıfının bu türden taktik kazanımlarının temelden farklı iki sonuç yarattığını görüyoruz. Birincisi, işçi sınıfı bu kazanımların etkisiyle, bunların yarattığı görece iyi yaşam koşulları ve bunun sağladığı tatmin duygusuyla devrimci dinamizmini, düzene karşı devrimci iktidar arayışını yitirir, sonuçta uysalca düzene bağlanmış olur. Öyle koşullar olur ki, burjuvazi bu kazanımlara katlanır, ama işçi sınıfını da bu yolla ehlileştirilmiş, kurulu düzenin temellerine, genel çerçevesine razı etmiş olur. Ama öyle durumlar da olur ki, işçi sınıfının zorlu mücadeleleri içinde elde ettiği bu türden kazanımlar, kısa vadede onun çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirmekle kalmaz, işçi sınıfı kitleleri bu mücadele sayesinde bilinç ve örgütlenme düzeylerini daha da yükseltirler ve böylece kapitalist düzene karşı daha köklü bir mücadeleye girişmek olanağı elde ederler.

Bu bizi devrimci partiler ile reformist partilerin izlediği mücadele çizgisi arasındaki temelli farka getiriyor. Bu konu ilkesel ve pratik açıdan çok önemli olmakla birlikte, burada ayrıntısına girmeden, yalnızca temel ilkesel farklılığa işaret etmekle yetineceğim. Siz kısa vadeli acil istemlerinizi ve kazanımlarınızı düzeni uzun vadede yıkmak üzerine de kurabilir, bu doğrultuda kullanılabilir, böylece mücadeleyi bu devrimci bakış açısıyla da yürütebilirsiniz. Ama tersinden de, aman düzenden bir şeyler koparıp alalım, durumumuzu bir an önce biraz, bir parça olsun iyileştirelim de, sonrasına sonra bakarız demek, buna uygun düşen bir davranış çizgisi izlemek yoluna da gidebilirsiniz. Devrimci partiler ile reformist partiler arasındaki temel ayrım noktası, temel bakış açısı farkı kendini bu kritik davranış ve tercih üzerinden gösterir işte.

Biz devrimciler, bu düzeni kendi temelleri ve egemen sınıf ilişkileri içinde düze çıkarma iddiası

Öncü işçiler sermayenin saldırılarına karşı güçlerini birleştiriyorlar...

Ankara Öncü İşçi Platformu kuruldu!

Ankara'da çeşitli sektörlerde çalışan öncü işçiler, sermayenin saldırılarına karşı sınıfın öncü unsurlarının yaşadığı dağınıklığa son vermek ve birleşik mücadeleyi örgütlemek için biraraya geldiler. Ön hazırlıkları yaklaşık bir ayı bulan girişim bugün kendisini işçi ve emekçi kitlelere deklare etme aşamasına gelmiş bulunuyor. Yaratılan ön birikim, işçi ve emekçilere alternatif politik çizginin güçlü bir çalışma ile taşınması için değerlendiriliyor.

Sınırlı sayıda öncü işçinin katıldığı toplantılarla başlayan çalışma giderek daha fazla sayıda işçiyi bünyesine katarak ve iç kurumlarını yaratarak genişliyor. Şu an platform kendi içerisinde bir yürütme kurulu seçerek daha organize ve hızlı bir şekilde çalışmasının zeminini oluşturmuş bulunuyor.

Platform, 14 Nisan mitinginde sendikalar içerisinde tek pankart ile kortej oluşturarak katılmayı planlamıştı. Ayrıca alanda dağıtmak üzere, platformun hedef ve çizgisini ortaya koyan ve işçi-emekçileri birleşik mücadeleye çağıran bir bildiri hazırlamıştı. Ancak devletin ve sendika ağalarının bilinen oyunları nedeniyle 14 Nisan mitingi boşa çıkarılınca, bu planlama da boşa çıktı. Platform bu gelişmeler üzerine, devletin ve sendika ağalarının oyunlarının 1 Mayıs'ı da boşa çıkartmaya dönük

olduğunu tespit ederek, tüm çalışmalarının odağına 1 Mayıs'ı koydu. İşçi ve emekçilerin 14 Nisan mitinginin iptal edilmesine dönük tepkilerini de gözönüne alarak, şimdiden tabandan bir çalışma yapılması kararını aldı. Bu doğrultuda işçi ve emekçi kitlelere yönelik hazırlanacak bir bildirinin dağıtılması, yanısıra devrimci ve ilerici emekçilerle bu çalışmanın ortaklaştırılması için girişimlerde bulunulması planlandı.

Ankara Öncü İşçi Platformu, Ankara'da sınıf ve emekçiler cephesinde yaşanan dağınıklığa son vermek amacıyla başlatılmış bir girişim. Tüm ileri ve öncü işçi ve emekçilerin bu platforma omuz vermeleri ve güçlerini birleştirmeleri büyük bir önem taşıyor. Bu sınıfa karşı sorumluluğun gereğidir.

Ankara Öncü İşçi Platformu'nun dağıttığı bildiri...

Krizin faturasını kapitalistler ödesin!

İşçi-emekçi arkadaşlar;

Şu günlerde yaşanan kriz biz emekçilere tam bir sosyal ve ekonomik yıkımı getiriyor. Bir yandan a'dan z'ye bütün ürünlere yapılan ve %60'ı aşan zamlar, diğer yandan "hedeflenen enflasyon" oranında ya da bugünlerde iyice dillendirilen "0" zam dayatması sonucu kuşa dönen ücretler; bir yandan yasaklanan sokak eylemleri, bir yandan F tipi hücrelerden sıra sıra çıkan tabutlar... Ve daha da uzatabileceğimiz bir dizi saldırı.

Bu yıkım bizleredir!

Sermaye sınıfı, tamamıyla kendi eseri olan yapısal krizin faturasını bizlere kesmiş durumda. Kendisi ise, krizin doğurduğu imkandan yararlanarak yeni vurgunlar yapma peşinde. Bu sınıf krizden çıkmanın tek yolu olarak allayıp pulladığı özelleştirme saldırısına hız verdi. Kriz bahane edilerek birçok işyerinde sendikasız-sigortasız işçi çalıştırma yaygınlaştırılıyor, işçiler kapı önüne konuluyor, ücretleri verilmiyor, sosyal hakları gaspediliyor. Ulusal program adıyla sunulan bu saldırılarla, büyük bedellerle kazandığımız haklarımız ya tümüyle elimizden alınıyor, ya da kuşa çevriliyor.

Ama artık ne sıkacak kemer kaldı, ne de kısacak fazladan harcamalarımız. Cebimizdeki para krizle birlikte pula döndü, açlık sınırının bile altına düştük. Tüm bunlara rağmen bizlerden fedakarlık isteniyor. Bizden istenen düpedüz sermayenin evcil köleleri olmamızdır.

Köleliğe boyun eğmeyeceğiz!

Artık yeter! Bu yıkıma dur demenin vakti geldi de geçiyor. Ya bizden istenen köleliğe razı olacağız, ya da sermayenin saldırılarına karşı işçi-emekçi barikatını öreceğiz.

Şimdiye kadar defalarca alanlara çıkıp taleplerimizi haykırdık. Ancak sendikalarımıza çöreklenmiş hain bürokratların hak alıcı eylemlerden uzak duruşu, bizlerin bu ihanete karşı koyacak örgütlülüğün yoksun oluşumuz hepimizi buraya kadar getirdi. Geldiğimiz noktada bu saldırıları püskürtmenin tek yolu taban örgütlülüğümüzü yaratmak ve genel grev-genel direniş hedefine yürümekten geçer.

Örgütsüzlüğün bedellerini ödüyoruz. Yıkım programına karşı Emek

Platformu tarafından alınan 14 Nisan eylem kararı, devletin çeşitli oyunları ve sendika ağalarının bu oyunları fırsat bilmesiyle iptal edildi. Örgütsüz ve tepkisiz kalırsak 1 Mayıs'ta da alanlar bize kapatılacak. Böylelikle yıkım programına karşı suskunluğu bizlere kabul ettirecekler. Buna izin vermeyelim. Hem 14 Nisan'daki ihanetin hesabını sormak ve hem de 1 Mayıs'ın boşa düşürülmesini engellemek için şimdiden harekete geçelim, sendika ağaları üzerinde basınç oluşturalım.

Öncü İşçi Platformu'na güç ver!

Bizler, çeşitli sektörlerden işçi ve emekçiler olarak, tüm sınıf kardeşlerimizi bu bilinçle oluşturduğumuz Öncü İşçi Platformu'na güç vermeye, temel taleplerimiz etrafında birleşerek genel grev-genel direniş örgütlemeye çağırıyoruz.

Taleplerimiz

- * Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü!
- * MGK, Kriz Yönetim Merkezi, DGM'ler feshedilsin!
- * İşkenceye son, tüm siyasal tutuklulara özgürlük!
- * İMF, DB vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilerle son verilsin!
- * İç ve dış borç ödemeleri durdurulsun!
- * Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi, genel sigorta!
- * Tüm çalışanlar için grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı!
- * 7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!
- * İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!
- * Her türlü dolaylı vergiye son, artan oranlı gelir ve servet vergisi!
- * Özelleştirme yağmasına ve taşeronlaştırmaya son!
- * Herkese parasız sağlık ve her düzeyde parasız eğitim!

**Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!
Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!
Yaşasın işçilerin birliği!**

1 Mayıs üzerine röportaj...

"Ortak hareket ederek güçlü 1 Mayıs'ı yaratmamız lazım"

- İşçi ve emekçiler 1 Mayıs'a, sermayenin saldırılarına karşı mücadele içerisinde giriyorlar. 1 Mayıs'a yönelik düşünceleriniz ve hazırlıklarınız nelerdir?

"Güçlü olduğumuzun farkına varırsak çok şeyi değiştiririz"

Mehmet Karagöz (Genel-İş Sendikası 2 No'lu Şube Başkanı): 2001 1 Mayıs'ının daha önceki 1 Mayıslar'dan biraz daha ayrıcalığı vardır. Gerek şu an ülkede yaşanan ekonomik ve siyasal krizin etkileri, gerekse cezaevlerindeki Ölüm Orucu Direnişi'nin 180'li günlerde olması itibarıyla çok anlamlıdır.

Hem sivil toplum örgütleri açısından, hem de sendikalar açısından baktığımızda, 1 Mayıs'ın kitlesel olması gerekiyor. Ama Emek Platformu'nun 14 Nisan'da yaptığı mitingdeki katılıma baktığımızda, bu kriz ortamında katılımın az olduğunu görüyoruz. 14 Nisan mitingine katılımdaki zayıflık, sendikaların işyerlerinde yeterince çalışmamasından kaynaklanıyor. Biz işyerlerimizde 1 Mayıs'a dönük çalışmalarımıza başladık. Şimdiden teknik çalışmalarımızı tamamladık. Salı günü Temsilciler Kurulumuzu 1 Mayıs gündemiyle toplayacağız. Eğer iyi bir çalışma yaparsak, 1 Mayıs'a güçlü bir katılım sağlayacağız.

Bu seneki 1 Mayıs çok önemlidir. Genel ekonomik-siyasal krizin gündemde olması, yeni zam paketlerinin bir bir açıklanması, bunlara karşı duyulan öfke 1 Mayıs'ı daha anlamlı kılacak. Derviş efendiyi kurtuluş diye getirdiler. Derviş efendi bu ülkeye kurtuluş getiremez. Hortumcuların paralarına, mal varlıklarına el konulmadıkça, sadece çalışanların bordrolarından paraları kırılarak bu ülkeyi idare edemezsiniz. Şimdi herkes fedakarlık yapsın deniliyor. Ama yıllardır beridir fedakarlık yapan tek taraf, işçiler ve emeğiyle geçinen insanlardır. Ama bu kriz sadece işçi ve emekçileri değil, orta gelirli esnafı da vurdu. Dolayısıyla bu ülkede sosyal adaletten söz etmek de mümkün değil. Tüm bunların karşısında, örgütlü bir biçimde gerek 1 Mayıs'a, gerek öncesi ve sonrası yapılan eylem ve etkinliklere katkı sunmak lazım. Onların altını doldurmak lazım. İş sadece merkezi Emek Platformu'na bırakmak da doğru değil, onlar karar alır, sen uygulamadığın zaman da döner derler ki, biz karar aldık, siz yapmadınız. Sorumluluğu işçilere yüklerler. Bu konuda herkesin üzerine düşen görevi yapması gerekir diye düşünüyorum.

Bunlarla beraber Ölüm Oruçları'nın 180'li günlerinde ölümler çoğaldıkça, kendine insanım

diyenlerin sessiz kalmaması gerekir. Bu talepleri de bizim taleplerimizle bütünleştirerek 1 Mayıs'ta haykırmak lazım.

Onun için şunu diyorum; tüm emekçi kesimlerin, köylülerin, çiftçinin, esnafın birlikte alanlara çıkması gerekir, güçlerini birleştirmesi gerekir. Her zaman söylüyoruz. Yine söyleyelim, bir avuç sermaye Türkiye'de 65 milyonun 60 milyonuna hükmediyor. Biz güçlü olduğumuzun farkına varırsak çok şeyi değiştiririz diye düşünüyorum.

"1 Mayıs'ta genel grev şiarı yükseltilmeli"

Orhan (Küçükçekmece Belediyesi işyeri temsilcisi): Şu varolan duruma bakarsak, ekonomik ve siyasal krizin faturası emekçilere, çalışanlara çıkartılıyor. Dolayısıyla burada yapılması gereken, konfederasyonların, işçi sendikalarının günü gelmiş ve geçmiş olan genel grevi örgütlemeleridir. Ama bugünkü duruma baktığımızda, sendikalarda canlılık

ve hareketlilik yok. Yani durum bu konuda vahim. 1 Mayıs'ın, özellikle 2001 1 Mayıs'ının nasıl olması gerektiğini sorarsanız, 1 Mayıs çalışmaları bugünden başlatılmalı; genel grevin alt yapısı

oluşturulmalı; 1 Mayıs'ta genel grev şiarı yükseltilmelidir. Bunda da, tabanda çalışma yapan, emek veren insanlara çok şey düşüyor. Bugün sendikaların başına çöreklenmiş sendika ağalarının genel grev diye dertleri yok. Onun için tabandan genel grevi örgütlemek gerekiyor. Biz işçiler olarak, saldırılara karşı genel grevlerle karşı koyabiliriz diye düşünüyorum. Başka da seçeneğimiz yoktur.

"Ortak hareket ederek güçlü 1 Mayıs'ı yaratmamız lazım"

İmam Tok (Belediye işçisi): Şimdi Türkiye'de, onların dediği gibi, kurtuluş savaşını vermeye gerçekten bir ihtiyaç var. Tabii ki bu kurtuluş savaşını IMF ve DB'na karşı vermek gerekiyor. Yani sosyalist devrimden önce bir kurtuluş savaşına ihtiyaç var. Bunun içinde 1 Mayıs'a yönelik tüm sol ve muhalif kesimler olarak önce, eğer IMF ve DB'den kurtulmayı istiyorsak, ortak hareket ederek, güçlü 1 Mayıs'ı yaratmamız lazım.

Bugün 1 Mayıs'ta somut olarak öne çıkması gereken de Kemal Derviş ismiyle somutlanan programa karşı mücadele etmektir. Ya küreselleşen

dünyada kapitalist tekelere uygun politikaları güdeceksin, ya da Anadolu toprakları üzerinde yaşayan halkın çıkarlarına uygun politika güdeceksin. Bu tercihi yapmak zorundayız. Öncü geçinenlerin, sendikaların yaşamın her alanında bunu izah etmesi lazım.

Bizim kendimize özgü kolaylığımız var; 1 Mayıs'ı ücretsiz izin almış gibi geçiriyoruz. Çünkü bu TİS'lere yazıldı. Ama biz şunu yapamıyoruz, şu veya bu işletmedeki direniş ne oldu diye düşünemiyoruz. Genele yayamıyoruz. Diğer işletmelerdeki işçilerle dayanışmayı başaramıyoruz. Birlikte hareket etmeyi başaramıyoruz. Yani biz kendi işyerimizle birlikte direnişteki işçileri, diğer işletmelerdeki işçileri de 1 Mayıs'a taşımayı görev edinmeliyiz.

"Bu 1 Mayıs'ın genel grev günü olması lazım"

-1 Mayıs işgününe geldiği için sendikalar işçileri alanlara taşımakta isteksiz davranacaklardır. Sizin düşünceleriniz neler?

Mehmet Karagöz: Bence bu 1 Mayıs'ın genel grev günü olması lazım. Fabrikada çalışan insanları oradan çıkarmak zor olur. Onun için genel grev çağrısı Emek Platformu tarafından yapılırsa güzel olacak. Başka türlü insanlar işgünü olduğu için, işten atılma korkusu taşıdıklarından dolayı 1 Mayıs'a katılmada zorlanabilirler. Başvuru yapacak tertip komitesinin, işçiye dönük açıklamalarında, net ve iyi mesaj iletmesi gerekir ki, işçiler alanları doldursun.

Orhan: Biz kendi işyerimizde 1 Mayıs'a yönelik çalışmalarımızı yapıyoruz. 1 Mayıs'ta ücretsiz izne çıkmış sayıldığımız için tabanı olduğu gibi 1 Mayıs'a götürebiliyoruz. Ama her tarafta böyle olmuyor. Türkiye genelinde bir şeylerin yapılması gerekiyor. Sadece bir bölgede, bir işyerinde 1 Mayıs'a sahip çıkmakla olmuyor. Gerçekten bu ülkede emeğiyle geçinen, ezilen ve sömürülen tüm katmanların buna katılması gerekiyor. Bu yönüyle çalışmak gerekiyor. Olaya bu yönüyle baktığın zaman, merkezi yapılanma ön plana çıkıyor. Bunlarda nedir? İşte sendikalar, konfederasyonlardır. Bunları harekete geçirmek gerekir diye düşünüyorum.

-Aynı zamanda İEP bileşenleri içerisinde yer alıyorsunuz. İEP'in 1 Mayıs'a dönük planları ve buna uygun çalışmaları nelerdir?

Mehmet Karagöz: İEP 1 Mayıs'a dönük şimdiye kadar toplantı yapmadı. Ama İEP toplantılarında kitlesel olan sendikaların çoğu hizmet işkolu, Genel-İş ve Belediye-İş. İEP olsa da olmasa da zaten yapacaklar.

Pek İEP'e bağlı kalmayı düşünmüyoruz. Kendi özgül koşullarımıza uygun çalışmalar yapmayı düşünüyoruz ve öyle çalışıyoruz. İEP bir ihtiyaçtan doğdu.

1999 yılında Ulucanlar katliamının hemen ardından İEP önüne bir hedef koyuyorsa, hareketlenmesi lazımdı. Şimdiye kadar pek hareketlenmedi. Biz İEP'i kendi cephemizden tekrar değerlendireceğiz. Biz kendimizi şuraya veya buraya sınırlı kalarak bağlamak istemiyoruz.

Öncü İşçi İnisiyatifi'nin 1 Mayıs bülteninden...**İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü****1 MAYIS'ta üretimi durduralım, mücadele alanlarına çıkalım!****İşçi arkadaşı!**

Fabrikadaki, atelyedeki kötü ve sağlıksız çalışma koşullarına, fazla mesailere, sayılı iş yaptırma uygulamasına, ustanın ve patronun hakaretlerine, sefalet ücreti karşılığında köle gibi çalıştırılmana dur demek istiyorsan,

İşçi sınıfının büyük bedeller ödeyerek kazandığı sendikalaşma, sigortalı çalışma, 8 saatlik işgünü ve insanca yaşamaya yetecek asgari ücret gibi hakların budanmasına, tek tek elinden alınmasına dur demek istiyorsan,

Vatanseverliğe, milliyetçiliğe gelince mangalda kül bırakmazken bir taraftan da tahkim yasasıyla memleketi emperyalistlere satanlara, bu vatani IMF ve Dünya Bankası'nın emrine sunanlara, bu vatani kar elde etmek için yağmalayanlara dur demek istiyorsan,

Ben emeğimi, alınterimi, ülkemin ve çocuklarımızın geleceğini bu asalak kapitalist

takımına yedirmem diyorsan,

Yağmur gibi yağın zamların, işten atmaların, mahkum edildiğin açlık ve yoksulluğun hesabını sormak için, "patronlara karşı işçilerin birliği gerekir" diyorsan;

Bu çağrıya kulak ver!

O halde "sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm" diyerek kavga alanlarına!

Avrupa yakasından çeşitli sektörlerde çalışan öncü işçiler

Sermayenin sömürü ve zulmüne karşı mücadeleye bayrağını yükselt! 150 yıl önce bu uğurda kavga veren, canlarını bedel olarak ödeyen ve 1 Mayıs'ları yaratan sınıf kardeşlerimizin mirasına sahip çık! 1 Mayıs'a sahip çık!

1 Mayıs'ın sermayenin yüzüne bir tokat gibi çarpmasını istiyorsan işyerindeki sınıf kardeşlerinle birlikte o güne en iyi şekilde hazırlan! Katılımı örgütle! Unutma, o gün üretimi durdurma ve alanlarda birleşme günümüzdür. İşçi sınıfı olarak sermayeden hesap sorma günümüzdür. O gün bizimidir.

Öncü İşçi İnisiyatifi'nden bir işçiyle 1 Mayıs üzerine konuştuk:**"Bu 1 Mayıs'ın gerçek bir mücadele günü olması için her türlü koşul var"****- Yaklaşan 1 Mayıs'ı işçi ve emekçi hareketi açısından nasıl görüyorsunuz?**

- 1 Mayıs kazanılmış bir mücadele günüdür. Tüm dünya işçilerinin aynı duygularla, aynı öfke, aynı kavga ateşiyle alanlara çıktığı bir gündür.

Bu 1 Mayıs'ın, önceki yıllara göre daha canlı, daha direngen geçeceğini düşünüyoruz. Çünkü işçi sınıfı son yılların belki de en zor günlerini yaşıyor. Kazanılmış hakları tek tek elinden alınıyor. Sendikalaşmadır, emeklilik yasasıdır, sigortadır, 8 saatlik işgünüdür... Bir dizi mücadeleyle kazanılmış haklar elinden alınıyor. Bu hak gaspları, IMF ve DB'nin hazırladığı ve hükümet tarafından uygulamaya konulan "kriz programları" ile şiddeti kat kat artırılarak önümüze getiriliyor. Bu saldırılarla sınıf yoksullaştırılıp, yozlaştırılıyor. Ne yazık ki, sınıfın bu saldırılara karşı koyacak örgütlülükleri sendikalar zayıftır. Sendika bürokrasisi, sınıfı mücadelesinde yalnız bırakmakta, önerdiği politikalarla sınıfı patronların yedeğine sokmaya çalışmaktadır.

- Öncü işçi inisiyatifinin zaten bu ihtiyaçlardan ortaya çıktığını biliyoruz.

- Evet. Taban örgütlülükleriyle sınıfın örgütlülük ve politika üretme konusundaki zayıflığını aşmaya çalışıyoruz. Sendikalı ya da sendikasıız tüm işçiler, sendika bürokrasisinin kendi mücadelelerine engel karakterlerini az çok bilmektedirler. Ama, başka alternatifleri olmadığından dolayı şimdilik boyun eğmektedirler. İşçi inisiyatifi, sınıfın mücadelesinde bir alternatif olmaya, taban örgütlülüğüyle sınıfın devrimci politikasını hayata geçirmeye çalışmaktadır.

- 1 Mayıs'a inisiyatif olarak nasıl hazırlanıyorsunuz?

- İnisiyatif olarak kendimize uzun vadeli hedefler belirledik. Amacımız, sınıfın birlik ve dayanışma içinde en militan mücadeleyi, kendi çıkarları için gerçekleştirmesi. Bu nedenle, her eylemi bu hale getirmeye çalışıyoruz. Bu 1 Mayıs'ın gerçek bir birlik, dayanışma ve mücadele günü olması için her türlü koşul var. İşçi sınıfı bu günü kendine yakışır bir şekilde yaşarsa, kazanacağı çok şey olacaktır. Bu nedenle biz 1 Mayıs hazırlığına çok önem veriyoruz.

Aramızda iş bölümü yaptık. Semtlerimizde ve fabrikalarımızda arkadaşlarımızı 1 Mayıs'a çağırıyoruz. Toplantılar düzenliyoruz. Bu konuyla ilgili çıkardığımız bildirimizi en yaygın biçimde dağıtmaya çalışıyoruz. Ayrıca 1 Mayıs öncesi

düzenleyeceğimiz pikniğimizle, 1 Mayıs'a katılımı ve bilinci yükseltmeye çalışacağız.

- 1 Mayıs bu yıl hafta içine geliyor. Sizce bu katılımı etkileyecek mi?

- Katılımın az olması bir ihtimal. Ama böyle olmayabilir de. Geçmiş senelerin deneyimlerinden biliyoruz. Bir iş yerindeki katılım çok düşüğe, patron 1 Mayıs'a gidenleri kolayca işten atabiliyor. Birçok arkadaş işsizlik korkusuyla alanlara gelmeyecek. Biz inisiyatif olarak bu konuda da çalışma yürütüyoruz. 1 Mayıs'ın tatil günü olması bizim taleplerimizden biridir. Ama dinlenme değil, şalter indirilen gün olması isteğimizdir. Bir fabrikanın yarısı, üçte biri katılırsa, patronun işçileri işten atmaya gücü olmayacaktır.

Katılım az olsa dahi, eylem alanında olan işçiler bilmelidirler ki, onlar tüm işçi sınıfını temsil etmektedirler. Bunun bilinciyle hareket etmek durumundadırlar. Kitlese azlığı, militanlıkla, bilinçlilikle, gür sesle haykırılan öfkeyle telafi etmelidirler.

- 1 Mayıs'ta hangi şiarlar etrafında toplanacaksınız?

- 1 Mayıs alanı, hem işçi sınıfının iktidar talebinin, hem de güncel ekonomik sorunlarının haykırıldığı bir yer olmalıdır. Bu yüzden IMF ve DB politikalarından sigorta ve sendikalaşmaya, Kürt halkının özgürlük talebinden işçi sınıfının bağımsız sosyalist Türkiye talebine, sınıfımızın tüm yaşamsal taleplerini gür sesle haykıracağız. Burjuvazinin bize verebileceği bir şey yoktur. Ama bizim meydanlarda ona vereceğimiz bir cevabımız vardır.

- Cezaevlerinde Ölüm Orucu Direnişi devam ediyor. İnisiyatif bu mücadeleye nasıl bakıyor ve 1 Mayıs'ta bu konuyla ilgili neler yapacaksınız?

- Devrimciler ve komünistler, işçilerin ve emekçilerin öncüleridir. Öncüsüz bir sınıf başarıya ulaşamaz. Bunu bizim kadar burjuvazi de biliyor. Bu yüzden burjuvazi devrimcilere bu kadar saldırgan davranıyor. Biz inisiyatif olarak bunu biliyoruz ve tüm işçi arkadaşlarımıza anlatıyoruz. Devrimcilerin ölümüne direnişine biz de dışarıda her fırsatta destek olmaya çalışıyoruz. 1 Mayıs'ta işçi emekçilerin önderlerinin doğrudan işçiler tarafından sahiplenilmesinden doğal bir şey olamaz. Bu yüzden biz, devrimci tutsakların direniş bayrağını alanlarda daha da yükseltmeye çalışacağız.

Kamu TİS'leri...

Sendika ağaları satış sözleşmelerine hazırlanıyorlar

,Kamu kesimi TİS görüşmeleri devam ediyor. Hükümetle Türk-İş ve Hak-İş arasında yürütülen ve 540 bin işçiyi ilgilendiren pazarlıklardan henüz sonuç alınmadı.

Sermaye cephesi kamu TİS'lerine bir hayli önem veriyor. Hem Derviş'in açıkladığı yeni saldırı programı, hem de Devlet Bakanı Mehmet Keçeciler'in konuya ilişkin söyledikleri, sermaye cephesinden TİS'lere nasıl bakıldığını açıkça gösteriyor.

Kısacası, düzen cephesi bu TİS'leri işçi ve emekçiler arasında yapay ayrımlar yaratmanın, krizi işçi sınıfına fatura etmenin, dahası bir takım hakları da gaspetmenin fırsatına dönüştürmek istiyor.

Derviş'in saldırı programında kamu TİS'leri hakkında şunlar söyleniyor:

"Hedeflenen enflasyonla uyumlu gelirler politikası uygulanması esastır. Memur maaşları enflasyonla uyumlu olarak arttırılacaktır. Kamu işçilerinin ücretleri, 1999-2000 dönemini kapsayan toplu iş sözleşmeleriyle sağlanmış olan reel artışlar, kamu dengesi ve kamu kesimi çalışanları arasında ücret adaleti gözetilecek şekilde ayarlanacaktır. Her kesimin bugün göstereceği fedakarlık büyüme ve istihdam açısından krizin maliyetini düşürecek ve yılın ikinci yarısında büyüme ortamına girişi hızlandıracaktır." (Madde 69)

Sermaye TİS'lerde işçi-memur ayırımına oynuyor

Saldırı programında kamu işçilerinin kamu emekçilerinden daha fazla ücret aldığı vurgulanmakta ve "ücret adaleti"ni gözetmek adına işçilerin ücretlerinin düşürülmesi gerektiği söylenmektedir.

Sermayenin başı her sıkıştığında başvurduğu, işçi ve emekçiler arasındaki farklılıkları körükleyerek sonuç alma yöntemidir bu. Karşılığın işçi ve emekçilerin birleşik mücadelesi dikildiği takdirde bu saldırı programının çöpe atılacağını gayet iyi

biliyorlar. Bu nedenle karşılığın dikilecek direniş güçlerini parçalamaya, onları birbirine düşürmeye çalışıyorlar.

Kamu emekçilerinin daha düşük ücret aldıkları elbette doğrudur. Fakat herkes de bilmektedir ki, bunun nedeni işçilerin onlardan "fazla" ücret alması değildir. Asıl neden kamu emekçilerinin grevli-toplu sözleşmeli sendikal örgütlenme haklarının olmayışı, maaşlarının toplu pazarlık sistemiyle belirlenmeyişidir. Kamu emekçilerinin maaş artışları devlet yöneticilerinin iki dudağı arasındadır ve maaşların sürekli düşürülmesi sermayenin temel bir politikasıdır.

Buna karşılık kamu işçilerinin iyi-kötü sendikal örgütlülükleri ve toplu pazarlık hakları vardır. Yetersiz de olsa, şu an sahip oldukları bir takım ekonomik-sosyal haklara bunlar sayesinde kavuşmuşlardır.

Kaldı ki bu ülkede yoksulluk sınırı son kriz öncesinde 600 milyonu geçmiştir (bugün 1 milyara yaklaşmıştır) ve bunu bizzat sermayenin resmi kurumları tespit etmektedir. Kamu işçilerinin ezici bir çoğunluğunun ücreti 600 milyonun çok altındadır.

Hükümet kamu emekçilerinin grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkını kabul etmiyor, gülünç zam oranlarıyla onlarla adeta alay ediyor. Ardından da kamu emekçilerine işçileri hedef gösteriyor. Böylece, hem onların birleşik mücadele içinde buluşmalarını engellemeye, hem de bunu TİS'lerde kamu işçilerine karşı bir koz olarak kullanmaya çalışıyor.

Krizin faturası ve kamu TİS'leri

Sermaye, krizin faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yıkmak için her olanağı sonuna kadar kullanmak istiyor. Süren TİS'lere yaklaşımı da bu doğrultuda.

Kamu işçilerinin şimdiye kadar krizden çok fazla etkilenmediklerini, tersine ücretlerinde belli artışlar olduğunu, oysa herkesin fedakarlık yapması gerektiğini, şimdi de sıranın kamu işçilerinde olduğunu açık açık söylüyorlar. Hem Derviş'in programından aktardığımız satırlar, hem de Devlet Bakanı Mehmet Keçeciler'in söyledikleri bunu açıkça gösteriyor. Hükümetin sözleşme teklifi de buna göre hazırlanmış zaten.

Başlangıçta Keçeciler hükümetin "sıfır zam" önerisini açıkça dile getirmişti. Fakat çok tepki alınca, doğrudan "sıfır zam vereceğiz" demek yerine aynı anlama gelen başka teklifler ortaya sürüldü. Hükümet diyor ki; ilk altı aylık dilim için %18'lik zam verelim. Uçsuz PDF Kitap Arşivi: <http://www.kizilbayrak.org> farklıları şimdi değil de 1.5

sene sonra ödeyelim. Birinci 6 aydan sonra ise "eşel-mobil" sistemine geçelim. Yani her ay bizim açıkladığımız enflasyon oranı kadar ücret artışı olsun.

İlk 6 ay diye sözü edilen dönem, Ocak-Haziran 2001 dilimidir. Bu dönemde işçilerin uğradığı kayıpların kaba bir dökümünü bizzat Bayram Meral yapıyor: "Kriz öncesinde işçiler ortalama 600 dolar alırken, bugün bu 300 dolara düştü. Yine çalışanların en önemli tüketim maddelerinden olan ekmeğe zam geldi, akaryakıtta zam geldi. Yine son dönemde akaryakıtta %50'nin üzerinde zam geldi. Akaryakıtta zam gelmesi demek, A'dan Z'ye herşeye yeniden zam gelmesi demek." Yoksullaşma tablosu bu denli çıplakken, hükümet TİS'de %18'lik ücret artışı teklifiyle ortaya çıkma arsızlığını gösterebiliyor.

Geçmiş dönemin kayıpları ise sözkonusu dahi edilmiyor. Sermaye devletin temsilcileri bundan önceki sözleşme dönemlerinde de kamu işçisinin karşısına sürekli olarak aynı fedakarlık masallarıyla çıktılar. Sendika bürokratları üzerinden sınıfa satış sözleşmelerini dayattılar. Sonuç, kamu işçilerinin yıldan yıla daha da yoksullaşması oldu. '93'ten '99'a kadar kamu işçisinin ücreti yüzde 34 oranında eridi. Son iki yılda ise yoksullaşma katlanarak büyüdü.

Kamu TİS'leri ve yeni hak gaspları

TİS'ler yeni hak gasplarının vesilesi de yapılmak isteniyor. Bunun en bariz örneği, önerilen "eşel-mobil" sistemi. Bu sistem kamu işçisinin ciddi oranlarda ücret kaybına uğramasına neden oluyor. Fakat bundan çok daha önemlisi, bu sistemin kamu işçilerinin sendikal örgütlülük ve toplu pazarlık hakkını tehdit etmesi. Zira "eşel-mobil" ücretlerin otomatik bağlanması demek. Hükümet ne kadar enflasyon açıklamışsa o kadar ücret artışı demek. Bu da toplu sözleşmenin, dolayısıyla sendikaların gereksizleşmesi demek.

Sermaye yıllardır işçi sınıfının sendikalarına içerden ve dışardan saldırıyor. Sendikalaşmanın en yoğun olduğu kamu sektörü ise bu saldırının temel hedefi durumunda. Sendikal ihanet şebekelerinin de yardımıyla sendikalar günden güne güç kaybediyor. Örneğin kamuda '93 yılında TİS kapsamındaki işçi

Türk-İş'e bağlı sendikalarca yürütülen kamu toplu sözleşmeleri

Tarım-İş: 5 kamu işyerinde 18.391 işçi adına
T. Maden-İş: 4 kamu işyerinde 18.259 işçi adına
Genel Maden-İş: TTK ve MTA işyerlerinde 20.548 işçi adına
Petrol-İş: 9 kamu işyerinde 7.485 işçi adına
Tek Gıda-İş: Çay-Kur, TEKEL ve Tarış Zeytinyağı'nda 49.297 işçi adına
Selüloz-İş: SEKA ve DMO işletmelerinde 5.122 işçi adına
Basın-İş: 13 kamu işyerinde 1.179 işçi adına
Türk Metal: 5 kamu işyerinde 3.483 işçi adına
Yol-İş: 4 kamu işyerinde 32.793 işçi adına
Demiryol-İş: TCDD işyerlerinde 32.319 işçi adına
T. Denizciler: 3 kamu işyerinde 1.712 işçi adına
Hava-İş: THY işyerlerinde 9.000 işçi adına
Liman-İş: Denizcilik işletmesi ve TCDD limanlarında 6.017 işçi adına
Haber-İş: Posta İşletmesi ve Telekom işyerlerinde 40.042 işçi adına
Sağlık-İş: Sağlık Bakanlığı işyerlerinde 2.111 işçi adına
Toleyis: 4 kamu işyerinde 15.97 işçi adına toplu sözleşme görüşmelerini yürütüyorlar.

Türk-İş'in yürüttüğü görüşmeler toplam 249.355 kamu işçisini kapsıyor. Türk-İş'in yanısıra Hak-İş de kamu TİS'leri için görüşmeler yürütüyor.

sayısı 733 bin civarındayken, bu sayı '99 sözleşmesi döneminde 545 bine gerilemiştir. "Eşel-mobil"le hedeflenen bu süreci daha da hızlandırmaktır.

Yanısıra, işgüvencesini ortadan kaldırmaya ve esnek çalışma yöntemlerini meşrulaştırmaya dönük daha bir dizi önerisi var hükümetin. İşçinin yıllık ücretli iznini işverenin istediği gibi bölüp parçalamasına olanak verecek olan "işçi-işveren kurulları kurulması" önerisi bunlardan biri. Gene bazı sektörlerde taşeronlaştırma ya da özelleştirmeyi meşrulaştırmaya hizmet edecek sözleşme taslakları dayatılıyor.

Sendika bürokratları satış sözleşmelerini imzalamak için fırsat kolluyor

Hükümetle TİS görüşmelerini yürüten konfederasyon başkanları eskisinden farklı olarak ciddi bir basınç hissediyorlar üzerlerinde. Bayram Meral bile, hükümet temsilcileriyle uzlaşmadığı, onlarla çetin görüşmeler yürüttüğü görüntüsü vermeye çalışıyor.

Fakat bütün bu sergilenenler bir orta oyunundan ibarettir. Eğer kamu işçileri sözleşmelere kendi gerçek talepleri üzerinden sahip çıkmazlarsa, işin bir kez daha satış sözleşmesiyle sonuçlanacağı açıktır.

Bayram Meral her konuşmasında işin masa başında bitirilmesi gerektiğine özel bir vurgu yapıyor, ülkenin barış ortamına ihtiyacı olduğundan söz ediyor, böylece de satış manevralarına kapıyı açık tutmaya çalışıyor. Hem devlet hem de sendika bürokratları, satış sözleşmesi karşısında sınıfın tepkisinin ne olabileceğini ölçmeye çalışıyorlar. İlk fırsatta bu işi "masa başında" çözeceklerinden kimsenin kuşkusu olmamalıdır.

Bayram Meral'in ısrarla "eşel-mobili kabul etmedik" demesi, bu oyunun bir parçasıdır. Kamu işçisi "eşel-mobil"in zararlarını geçmiş sözleşme dönemlerinde gördüğü ve bu sisteme tepkili olduğu için, Meral bunu kabul etmeyeceklerini söylüyor. İşçileri yanıltabilecek bir isim ve biçim altında ortaya konulduğunda, "eşel-mobil"in de altına imza atmaktan çekinmeyeceklerdir.

TİS'lere sahip çıkılmalıdır!

Sadece hükümetle sendika bürokratları arasında yürütülen, işçilerin hiçbir söz hakkının olmadığı bir TİS sürecinden sınıfın yararına bir şeyler beklemek hayalciliktir. Başta kamu sektöründe çalışanlar olmak üzere bütün bir işçi sınıfı kamu TİS'lerine sahip çıkmalıdır. Zira kamuda imzalanan TİS'ler diğer bütün sözleşmeler için örnek teşkil etmektedir. Yanısıra kamu TİS'leriyle önü açılacak saldırı

politikaları bütün sınıfı hedefleyecektir.

TİS'lere sınıf cephesinden sahip çıkmanın öncelikli koşulu ise, sınıfın gerçek taleplerini belirleyecek, bunları görüşmeler sürecine dayatacak örgütlülüklerin yaratılmasıdır. Fabrika ve işyerlerinde "TİS komiteleri"nin oluşturulması acil bir ihtiyaçtır.

Sözleşme kapsamındaki işletmeler ülke ekonomisinin en temel parçaları durumundadır. Gene bu işletmeler sermayenin özelleştirme başta olmak üzere tüm saldırılarının doğrudan hedefidir. Bundan dolayı sermaye TİS'leri saldırılarını yaygınlaştırmak ve derinleştirmek için kullanmak istiyor. O halde bizim de önümüzde TİS'leri saldırılara karşı birleşik mücadelenin büyütülmesi için kullanma görev ve sorumluluğu vardır.

Dönemin sunduğu olanaklardan en iyi şekilde yararlanmalı, TİS'lere müdahaleyi sınıf hareketini yükseltmenin bir aracı haline çevirmeliyiz.

Sınıfa saldırının yeni halkası:

Eşel-Mobil sistemi

"Çeşitli kapitalist ülkelerde bazı uygulama örnekleri olan eşel-mobil sistemi, Türkiye'de ilk olarak '70'li yılların ikinci yarısında telaffuz edilmişti. Daha sonra da Turgut Özal döneminde gündeme getirilmiş, ancak uygulamaya sokulamamıştı. Şimdi sermaye iktidarı bu sinsi saldırıyı işçi ve kamu çalışanlarının sendikal mevzilerine karşı kullanmaya çalışıyor.

Kamu çalışanlarının son 6-7 yıldır sürdürdüğü "grevli-toplu sözleşmeli sendikal hak" mücadelesinin önünü alamayan sermaye devleti, eşel-mobili öncelikle bu sendikaları tahrip etmek için kullanmak istiyor. '97'nin ikinci döneminden itibaren memur maaşlarını bu sisteme bağlamak isteyen devlet, böylelikle toplu sözleşme hakkının içini boşaltmayı, bunun üzerinden de sendikaları zayıflatmayı planlıyor. Öyle ya! Maaşlar enflasyon oranında otomatik olarak artacaksa, sendikanın ve toplu sözleşmenin ne gereği var?!

Bilindiği gibi Türkiye'de sendikalar büyük işçi kitlesinin gözünde TİS imzalamakla sınırlı bir işleve sahiptir. Böyle olduğu içindir ki, oluşacak tahribatın büyük olması ihtimali güçlüdür. Toplusözleşme yapma işlevi bile kalmamış bir sendikadan işçilerin kopması kolaylaşacaktır. Sermayenin asıl sinsi hesabı da zaten budur. Eşel-mobil saldırısı bu anlamda kritik önemde bir saldırıdır."

(SYKB Broşür Dizisi-3, İstanbul, Temmuz '97)

Çukobirlik grevi sona erdi...

Sendika bürokratları ihanette sınır tanımıyorlar

Çukobirlik'te devam eden grev sendika bürokratlarının ihanetiyle bitirildi. Hemen her sözleşmede sınıfa ihanet eden sendika bürokratları, Çukobirlik'te de bunu sinsice ve önceden tertipleyerek gerçekleştirdiler.

Grev oylaması yapılmadan önce DISK Genel Başkan yardımcısı Kazım Doğan, işçilerin greve çıkmasının getireceği sözde sorunları dile getirerek greve çıkılmaması için epey dil dökmüştü. İşçilerin kararlı tutumu karşısında grev kararı almışlardı. Bugün işverenin greve çıkmadan önce verdiği ilk 6 ay için "0" zam, 4 ay için %5, ikinci yıl için %15 zammın daha da gerisinde bir ücret artışına imza attılar. Bununla da yetinmeyen hainler, iş güvencesi sağlayacak "kötü niyet tazminatını da" sözleşmeden çıkartarak, işverenin istediği "işçiyi keyfi bir şekilde işten çıkarmasını" kolaylaştıran maddeyi de kabul ettiler. Böylece işverenin işini daha da kolaylaştırdılar.

Aslında sendika ile işveren grev öncesinde bu sözleşme üzerinde anlaşmışlardı. Grev süresince işçileri maddi olarak sıkıntıya sokup bıktırmayı ve kendi senaryolarını hayata geçirmek için zaman kazanmayı amaçlıyorlardı.

İşverenin grev öncesinde sendikacılar aracılığıyla verdiği mesaj, "greve gidilse de, gidilme de 500 işçiyi işten çıkartacağı" şeklindeydi. Grev süresince sendika, işten çıkartılacak işçilerin listesini oluşturdu. Kendi yandaşlarına iş güvencesi vaadederek grevin satışını kolaylaştırmak için yanına çekti. Bu işçiler içerisinde sendikaya karşı öfke ve güvensizliği daha fazla artırdı.

Çukobirlik işçilerinin, sendikanın ihanetine ve işten çıkartmalara karşı mücadeleyi örgütleyecek ileri, öncü işçilerin önderliğinde taban örgütlülüklerinde birleşerek mücadele etmek dışında bir seçeneği yok.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

SY Kızıl Bayrak/Adana

Sınıf-emekçi cephesinden kısa kısa...

* SES sendikası Şişli Şubesi'ne bağlı emekçiler "Yoksulluğa ve Yolsuzluğa Hayır" mitingiyle ilgili Şişli Etfal Hastanesi'nde basın açıklaması yaptılar. "Herkes Eşit-Etkin Ücret ve Sağlık" yazılı pankart açan sağlık emekçileri, "Hükümet istifa!", "Ek vergilere hayır!" sloganlarını attılar.

* Ar Yıldız fabrikasına bağlı çalışan 270 işçi, fabrikanın Çorlu'ya taşınması gerekçe gösterilerek işten atıldı. Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlü fabrikanın bir bölümünün Çorlu'ya taşınması sonucu işçi sayısı 80'e düştü. Hiçbir sosyal haklarını alamayan işçiler 10 milyara yakın alacakları olduğunu fakat patronun 500 milyonla geçiştirmeye çalıştığını söylediler. 30 işçi haklarını alabilmek için bir haftadan beri fabrika önünde bekliyor.

* Küçükçekmece Belediyesi'nde Genel-İş İstanbul 9 No'lu Şube'de örgütlü 500 işçi bir yıldır verilmeyen ücretlerini almak için Belediye önünde yönetimi protesto etti. 18 Nisan 2001 tarihinde Saat 11.30'da Belediye yanındaki parkta "Angaryaya, taşeronlaştırmaya ve özelleştirmeye hayır" ve "İnsanca yaşamaya yetecek ücret ve zamanında ödeme istiyoruz" pankartları taşındı. DSP ilçe binası önünden Belediye'ye yürümek isteyen işçiler, polis barikatıyla engellendi. Bu duruma slogan ve alkışlarla tepki gösteren işçiler Belediye'ye gittiler. Şube Başkanı yaptığı açıklamada, Belediye'nin müteahhite parasını aksatmadan ödediğini, fakat 3.5 trilyon lira alacağı olan çalışanların ise parasını vermediğini belirterek, bıçak kemiğe dayandı artık sabrımız kalmadı, dedi.

* İstanbul Tek Gıda-İş Sendikası Şube Başkanı Mehmet Kan, yaklaşık 2 bin fırında çalışan 20 bin üye adına 3 Eylül '00 tarihinde toplu sözleşme yetkisi başvurusunda bulunduklarını, fakat sözleşme yetkisi verilmediği için 1 Ocak '01 tarihinde başlaması gereken sözleşme görüşmelerinin başlamadığını belirtti. Bu nedenle örgütlü oldukları fırınlarda 22 Nisan Pazar günü çalışanlar işe gitmeyerek, ekmek çıkarmayacaklarını açıkladı.

* İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde Tüm Bel-Sen'e bağlı emekçiler ve Belediye-İş İETT Taşıt Şubesi'ne bağlı işçiler eylem yaptılar. Tüm Bel-Sen Genel Başkanı Vicdan Baykara yaptığı konuşmada, 86 belediyede 3 aydan 36 aya kadar ücret ödemesinin yapılmadığını, ekonomik krizle birlikte emekçilerin yüzde 50 fakirleştiğini belirtti. Ayrıca Ankara ve İstanbul Büyükşehir belediyelerinde, üyelerine yönelik baskıların sürdüğünü söyledi.

Belediye-İş İETT Taşıt Şubesi Başkanı ise, işçilerin sendikadan zorla istifa ettirildiğini, İETT çalışanlarının ücretlerini ve ikramiyelerini taksitle aldıklarını söyledi. Eylemde "İşçiler burada başkan nerede?" sloganları atıldı.

Aynı gün Kocaeli Saraybahçe Belediyesi önünde de Tüm Bel-Sen tarafından yaklaşık 250 kişiyle bir eylem gerçekleştirildi.

Gençlik hareketi ve 1 Mayıs'a hazırlık

Bu yılın 1 Mayıs'ı sınıf ve kitle hareketinin gelişimi açısından önemli bir yere sahip. Yaşanan son krizin faturasının bir kez daha işçi ve emekçi kitlelere ödetilmek istendiği bir dönemde 1 Mayıs, işçi ve emekçi kitlelerinin kendilerine ödetilmek istenen bu faturaya karşı etkili bir yanıtı olabilir. Kitlesele ve sınıfsal bir karşı duruşun sergileneceği bir 1 Mayıs, sermayenin korkularını büyütürken, işçi ve emekçilerin bundan sonraki mücadelelerinde de bir kaldıraç işlevi görebilir. Sönük ve sınıfsal bir karşı duruştan yoksun bir 1 Mayıs ise, tersine, sermayeye saldırı programlarını uygulamada cesaret verecek, işbirlikçi-ihanetçi takımına soluk aldıracaktır.

Bu 1 Mayıs tüm bunlarla birlikte, esasında, sermayeye karşı sınıfsal bir mücadele cephesinin açılıp açılmayacağını sınayacak. İşçi sınıfının merkezinde olduğu bu cepheye emekçiler olduğu gibi, gençlik de yerini alacaktır. Cephenin kurulabilmesi için, tüm sınıf güçlerinin ve diğer kesimlerin öncü güçlerinin bu sorumlulukla 1 Mayıs'a yaklaşmaları büyük bir zorunluluktur.

Biz buradan hareketle gençlik hareketinin durumu üzerinden gençliğin 1 Mayıs'a katılımının ve sınıfsal bir cepheleşmede yer almasının olanakları ve sorunları üzerinde duracağız. Buradan 1 Mayıs'a dönük görevlerimizi ve sorumluluklarımızı tanımlayacağız.

Hareketin durumu

Gençlik hareketinde, dönemin başında açık işaretlerini gösteren bir yükselme eğilimi söz konusuydu. Kitlesele YÖK eylemleri, formasyon saldırılarına karşı yapılan eylemler ve ÖO Direnişi'yle dayanışma amaçlı ortaya çıkan örgütlenmelerle beraber, yapılan kitlesele eylemler bu eğilimin belli başlı işaretleriydi. Gençlik hareketi, parçalı bir tabloya rağmen kendi özgül sorunlarıyla beraber, gündemdeki temel politik sorunlar karşısında da bir tutum geliştireyordu.

Bugün halihazırda dönemin başında hareketin taşıdığı nesnelliğin kendisini koruduğunu söyleyebiliriz. Ancak buna rağmen, gençlik hareketi kendi sosyal konumundan ve esasta devrimci örgütlenmelerin zayıflığından kaynaklı olarak, ileriye doğru gelişmemenin sancılarını çekmektedir bugün. Gençlik hareketinin gelişiminde her zaman temel bir faktör oluşturmuş olan toplumsal hareketliliğin mevcut zayıflığını da buraya eklemek durumundayız.

Özellikle 19 Aralık katliamı sonrasında ilerici toplumsal muhalefet güçlerinin geriye çekilmesi, devrimci gençlik örgütlenmelerinin dağınkılığa uğraması, burada temel belirleyenler olmuştur. Üniversitelerde özellikle ilerici-devrimci güçler üzerinde katliamla beraber yoğun bir terör estirilmiştir. Gözaltılar, tutuklamalar ve kitlesele soruşturmalar birbirini izlemiştir. İlerici, devrimci güçlerin dağıtılması, daha geri güçler üzerinde olumsuz bir rol oynamış; hareket geçici de olsa durağanlığa itilmiştir. Bunun etkisini anlayabilmek için üniversiteli gençlik hareketinin kendisine, özgün yanlarına bakmak gereklidir. Gençlik hareketinin salt politik sorunlar temelinde verilen mücadelesinde değil, özgül talepler temelinde verilen mücadelesinde de ilerici, devrimci genç güçler belirleyici durumdadır. Dolayısıyla, 19 Aralık katliamı sonrasında estirilen terör, hareketin genelini etkileyen kapsamlı sonuçlar doğurmuştur.

Gelinen yerde, ÖO Direnişi'nin şehitlerle beraber faşist devlet ablukasını kırdığı, beraberinde bir kitle duyarlılığı ve hareketlenmesi de yarattığı bir durumda, gençlik hareketi katliamın yarattığı boğucu atmosferden artık yavaş yavaş sıyrılmaktadır. Kendi

özgül sorunlarından hareketle ve kendisine yönelik saldırılara karşı tepkisini sokağa taşımakta (örneğin, başta İTÜ olmak üzere birçok üniversitede yapılan yemek boykotları vb.), yansırsa işçi ve emekçi eylemleri içinde de yer almaktadır. Ölüm Orucu Direnişi ile dayanışma çerçevesinde geçmişteki kitleseleliğe ve yaygınlığa sahip olmasa dahi, bu dönemde hayli önem taşıyan anlamlı girişimler mevcuttur.

Tüm bunlarla beraber devrimci-demokrat gençlik örgütlenmelerinin yaşadığı dağınkılık sürmektedir. Katliam öncesi süreçte, gençlik kitlelerinin devrimci gençlik örgütlenmelerine karşı taşıdıkları güvensizliklerde gedikler açılmaya başlanmıştı. Ancak mevcut dağınkılık ve eylemsizlik tablosu bu güvensizliği yeniden beslemektedir. Söz konusu örgütlenmeler güçlerini koruma ve nesnelliğin eylem yapmaya elverişsizliği gerekçesiyle, sonuçta kendilerini ve güçlerini hareketsizliğe ittiler. Ama bizzat aynı süreç gösterdi ki, hareketsizlik güçlerde bir dağılma yarattığı gibi; özellikle ilk şehitlerle beraber gençlik kitlelerinde oluşan duyarlılığa yanıt verilememesi de mevcut güvensizliği katlamış oldu.

Devrimci-demokrat gençlik örgütlenmelerinin yaşadığı bu sorunlar, komünist gençlik açısından geçerli değildir. Komünist gençlik, faşist terörün öncelikli hedeflerinden biri olmasına karşın, faaliyetinde herhangi bir kesintiye gitmemiş, sürece yanıt verecek eylem ve etkinliklerin örgütlenmesi çabası içerisinde olmuştur. Bu çaba beraberinde güçlerin korunmasını getirdiği gibi, yeni güçler de kazandırmıştır. Bundan da önemlisi, komünist gençlik politik etkisini yaymış, ileri gençlik güçleri içerisinde güven kazanmıştır.

Gençlik hareketinin yaşadığı kısa süreli ve geçici durgunluğun ardından yeniden canlı ve hareketli bir döneme girdiği bir evrede, komünist gençlik elde etmiş olduğu tüm birikimleri korumak ve geliştirmek durumundadır. Bu aynı zamanda gençlik hareketinin sağlıklı bir biçimde ilerlemesinin de temel bir koşuludur.

1 Mayıs ve gençlik hareketi

Gençlik hareketinin en durgun olduğu dönemlerde dahi 1 Mayıslar'a katılımı ve duruşu biliniyor. Bu dönemlerde bizzat üniversite kortejleri altında ve politik şiarlarla kitlesele olarak gençlik 1 Mayıs alanlarında yerini almıştı. Bu, hareketin politikleşme düzeyinin ve toplumsal hareketlilikten etkilenme refleksinin anlamlı bir göstergesidir.

Söz konusu dönemlerde gençlik hareketinin temel davranış biçimi hemen hemen şu oluyordu: 1 Mayıs'ın öncesinde tam bir ölüm sessizliği, 1 Mayıs'ta binleri bulan sayılarla ve coşkulu bir biçimde alanlara çıkış ve sonrasında yeniden ölüm sessizliği. Geçen yıla kadar olan son birkaç senenin tablosu kabaca buydu. Geçen yılın 1 Mayıs'ı şahsında bu tablo bir nebze olsun değişmeye başlamıştı. 1 Mayıs öncesi süreç, gençlik hareketinde bir takım yerel hareketliliklere de sahne olmuş, bu ise 1 Mayıs'a katılıma da yansımıştı. Geçmiş yıllarda altı boşalmaya başlamış bir politik ilgiden kaynaklı katılım, artık canlanmaya başlayan mücadele dinamikleriyle birlikte kendisini ortaya koyuyordu. Böylelikle 1 Mayıs alanındaki coşku ve kitleselelik geçmişi aşıyordu.

Bu 1 Mayıs öncesine bakıldığında, gençliğin mücadele dinamiklerinde geçen yıla nazaran karşılaştırılmayacak bir güçlenme ve hareketlilik tablosu olduğu görülmektedir. E tipi eylemlerinde kitlesele, militan ve politik bir tutum alınmış; YÖK eylemlerine

yaygın ve kitlesele bir katılım gerçekleşmiş; ve nihayet paralı eğitim saldırısına karşı parçalı olsa da, yaygın yerel eylemlilikler yaşanmıştır. Tüm bunlar bu 1 Mayıs'ın geçmiş yılın 1 Mayıs'ında görülen kitleselelik ve coşkunun çok çok ötesinde bir gençlik katılımına sahne olacağını ipuçlarını vermektedir.

1 Mayıs'a hazırlık

Geçen yıl gençliğin söz konusu olumlu düzeydeki katılımının ilk etkeni, tam da mevcut olanaklar tablosuna yanıt veren çabalardır. Gençlik kitlelerinin 1 Mayıs'a katılımı ya farklı sorunlar temelinde ya da bizzat 1 Mayıs'a dönük olarak oluşturulmuş platformlar yoluyla gerçekleşmiştir. Ki bu platformların oluşturulması bağımsız ilerici gençlik güçleriyle esasta devrimci ve komünist gençlik tarafından gerçekleştirilmiştir. Belli bir ihtiyaç üzerinden (1 Mayıs ya da farklı bir sorun) şekillenmiş platformlar, gençlik kitlelerinin örgütlü bir biçimde alanlara çıkmasının araçları olarak çalışmışlardır. Şunu unutmamak gerekir ki, geçen yıl 1 Mayıs'tan önce ortada olmayan bu platformların birçoğu, bizzat gençliğin birleşik ve örgütlü olarak 1 Mayıs alanlarına katılma ihtiyacı nedeniyle kısa sürede (bazen 1 Mayıs'tan üç-beş gün önce) oluşturulmuşlardır. Yani ihtiyaç örgütlenmelerin doğuşunu da koşullamıştır.

Geçen yıl üzerinden tüm bu söylediklerimiz, yukarıda da altını çizdiğimiz gibi, büyüyüp güçlenmiş bir biçimde kendisini halen vareden imkan ve olanaklar tablosu üzerinden bu yılki 1 Mayıs için de geçerlidir. Gençlik kitlelerini 1 Mayıs alanına taşımak ve devrimci bir konumda yer almasını sağlamak istiyorsak, geçen yılın gösterdiği tüm bu gerçekleri ve deneyimleri gözetmek durumundayız.

Gençlik cephesinde 1 Mayıs platformları için ileri!

Tüm bunlardan çıkan bir sonuç var. Bugün gençlik cephesinde 1 Mayıs ön hazırlık çalışmasının temel pratik ayağı, gençlik platformlarının oluşturulması ya da mevcut platformların bu çerçevede ele alınmasıdır. Üniversite imzası taşıyan platformlar ya da çeşitli sorunlar ekseninde oluşturulmuş platformlar, bu bakış çerçevesinde oluşturulmak ve örgütlenmek durumundadır.

Söz konusu platformların örgütlenmesinde geçmişe göre bir başka olumlu gelişme ise, üniversitelerde artan saldırılardan ve bu saldırıların genelliğinden kaynaklı olarak üniversite çalışanları ve öğretim görevlileriyle ortak mücadele imkanlarının artmış olmasıdır. Yapılacak ön hazırlık çalışmasında ve 1 Mayıs alanında mutlaka bu imkanlar değerlendirilmelidir. Gerek platformlara bu kesimlerin katılımının, gerekse 1 Mayıs alanında ortaklaşmanın sağlanması gözetilmeli ve bu yönde çaba gösterilmelidir. Yine genel olarak işçi ve emekçilerle her türden ortaklaşma ve yakınlaşmanın sağlanması, temel bir kaygı olmak durumundadır.

1 Mayıs ön hazırlık çalışmalarında ve alanda gözetilmesi gereken temel bir sorun da ortaya konulacak her türlü faaliyet ve eylemliliğin 1 Mayıs'la sınırlanmamasıdır. 1 Mayıs, hareketin gelişimi açısından önemli bir gündür, ne kadar anlamına uygun bir katılım ve duruş ile karşılanırsa, geleceğe de o denli kazanıcı etkilerde bulunur. Dolayısıyla sorun alan ve birebir alana endeksli bir çalışma değil, gençlik hareketini kazanmaya dönük bir bakış ve sorumlulukla davranmaktır. Birincisi gelip geçici olmaya mahkumdur, diğeri ise gençliği ve dolayısıyla geleceği kazanmanın anahtarını verecektir.

Öğrenciler kararlı bir duruşla Beyazıt Meydanı'ndaydı

İstanbul üniversiteleri öğrencileri krize, katliama ve tecrite karşı Beyazıt Meydanı'nda basın açıklaması düzenlediler. Eylemin başında polis İstanbul Üniversitesi dışından gelen öğrencilerle kampüs içerisindeki öğrencilerin birleşmesini engelledi. Pazarlığın ardından bin civarındaki öğrenci kitlesi meydana birleşerek açıklamayı gerçekleştirdi.

Öğrenciler "İMF yoksulluk, işsizlik, zulumdür krizin faturasını ödemeyeceğiz!" yazılı pankart açtılar. Sık sık "İçerde, dışarda hücreleri parçala!", "Kriz, katliam, tecrit, bu abluka dağıtılacak!", "İMF defol bu ülke, bu halk satılık değil!", "Yılgınlık yok direniş var!" sloganlarını coşkulu bir şekilde haykırdılar.

Halay çekildikten sonra basın metni okundu. Açıklamada özetle şunlara yer verildi:

"Sistemin içinde bulunduğu kriz sonuçlanmak bir yana katlanarak ve bir siyasi krize de dönüşerek devam etmektedir. Yüzde yüze varan zamlar, artan yoksulluk, açlık ve sefaleti büyütülmektedir. Bu bir hükümet krizi değil bir sistem krizidir, görülmüyor ki krizler sistemin yapısından kaynaklı ve süreklilik arz etmektedir. Siyasal iktidarlar her zaman emperyalist çıkarlar doğrultusunda ekonomik, sosyal ve siyasal politikalarını oluşturmuşlardır. Bu politikalar ve bağımlılık statüsü ülkemizi emperyalistlerin ve yerli işbirlikçilerinin sömürü ve yağmasına açık hale getirmiştir...

"Egemenler, yönetemiyorlar... Getirdikleri bütün

çözümler ve programlar iflas etmiştir. Düzenlerinin iflas ettiği gibi. Çözüm, sistemi değiştirmeye mücadelesinden geçmektedir...

"19 Aralık katliamı ve arkasından estirilen terörle, ülkenin geleceğine sahip çıkan devrimciler ve toplumsal muhalefet sindirilmeye çalışıldı. Bugün hapisanelerde ölüm oruçları 182. gününde devam etmekte. 14 kişi yaşamını kaybetti. Devlet hala demagoji yaparak sağır rolünü oynamaktadır. Devrimci tutsakların talepleri kabul edilerek ölümlerin önüne geçilmelidir."

Devamla, üniversitelerde yaşanan sorunlara değinildi ve üniversiteleri özgürleştirme çabalarının toplumsal kurtuluş mücadelesinden bağımsız olmadığı vurgulanarak, basın açıklaması tamamlandı.

Basın açıklamasının ardından Beyazıt Marşı okundu ve öğrenciler sloganlarla kampüsün içerisine girdiler. İçeriye girildikten sonra pankartlar açılarak, "İçerde, dışarda hücreleri parçala!" sloganı atıldı. Ölüm Oruçları'yla ilgili bir konuşma yapıldı ve devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşunda

bulunuldu. Ender Can Yıldız'ın Sarıgazi'deki cenazesine çağrı yapıldı. "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Şehit namırın!" sloganları atıldı. Türküler eşliğinde çekilen halaylar sonrası eylem tamamlandı.

İÜ Ekim Gençliği

Dokuz Eylül Üniversitesi'nde paralı eğitime karşı kampanya...

"Müşteri değil, öğrenciyiz!"

Dokuz Eylül Üniversitesi İzmir Meslek Yüksekokulu'nda okuyan öğrencilerin paralı eğitime karşı yürüttükleri mücadele sürüyor. Staj dosyası, öğrenci belgesi, kayıt, transkript vs. adı altında yapılan soyguna karşı İMYO öğrencileri "Müşteri değil, öğrenciyiz!" şiarıyla bir kampanya başlattılar. Bir hafta boyunca açılan masadan sözlü ajitasyonlu imza toplandı. Öğrencilerin yoğun ilgi gösterdiği masalarda 3 bine yakın imza toplandı.

Kampanyanın ikinci haftasında yapılan eyleme 150 öğrenci katıldı. İMYO önünde yapılan oturma eyleminde "Paralı eğitime hayır!" "Müşteri değil, öğrenciyiz!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı.

Kampanyanın üçüncü haftasında ise Eğitim Fakültesi ve İMYO'lu öğrencilerin ortaklaştıkları eyleme 100 öğrenci katıldı. Kampüste yapılan yürüyüşte "Paralı eğitime hayır!", "F tipi üniversite istemiyoruz!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Müşteri değil öğrenciyiz!" vb. sloganları atıldı.

Devrimci öğrenciler olarak eylem sırasında yaptığımız konuşmalarda ortak mücadeleyle bu tür kazanımlarda bulunabileceğimizi, ancak geleceğimizi karartanları ortadan kaldırmadıkça bu tür sorunları hep yaşayacağımızın vurgusunu yaptık.

Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Paralı eğitime hayır!

Staj dosyasına, transkript paralarına hayır!

**Dokuz Eylül Üniversitesi'nden
Ekim Gençliği okurları/İzmir**

Formasyon hakları için yürüyüş

İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi öğrencilerinin formasyon hakları için yaptığı eylemler bu hafta da sürdü. 18 Nisan 2001 tarihinde sekiz sınıfta boykot yapıldı. Coğrafya Bölümü'nün tüm sınıflarında Felsefe, Sosyoloji ve Tarih bölümlerinin üçüncü, dördüncü sınıflarında boykot gerçekleştirildi. Sabah saatlerinde Hergele Meydanı'nda toplanan 500'e yakın öğrenci fakülte katlarını kapattı. Yürüyüş sırasında katılım giderek arttı.

Liseli gençlik kır gezisinde buluştu

Sermayenin çok yönlü saldırılarının hedeflerinden biri de gençliktir. Düzen bir yandan işçi-emekçi çocuklarının okumalarını giderek zorlaştırırken, diğer yandan da onlardan sistemin ihtiyaçları çerçevesinde yararlanmaya çalışıyor.

Bugün sistemin dayattığı cendereye, tek tip insan yaratma çabasına karşı gençlik içinde giderek güçlenen bir tepki ve öfke var. Özellikle de liseli gençlik içerisinde...

Bizler, liseli gençlik içinde sistemin gençliğe yönelik politikalarını teşhir etmek, gençler arasında dostluk ilişkileri geliştirmek, bir paylaşım ortamı yaratmak için bir kır gezisi düzenlemeye karar verdik. Kısa sayılabilecek bir hazırlık çalışmasının ardından Halkalı ve Sefaköy bölgelerinin değişik liselerinden 70 civarında genç, 8 Nisan'da, Altınşehirde kır gezisinde biraraya geldik.

Gezide ilk olarak bir açılış konuşması yapıldı. Gençlerin şu anda karşılaştıkları eğitimle ilgili sorunlar, gelecekte karşılaşılabilecek sorunlar üzerinde duruldu. Genel ekonomik sorunlara, mevcut sisteme ve bu çerçevede son krize değinildi.

Konuşmanın ardından değişik etkinlikler düzenlendi. Grup Eksen, ilk olarak bu gezide sahneye çıktı ve beğeniyle izlendi. Seslendirdiği parçalara ve marşlara birçok insan eşlik etti. Söylenen parçalar ve marşlar bir gün önce Ölüm Orucu'nda şehit düşen iki devrimciye adanmıştı. Gene ağırlıklı liselilerden oluşan ve ilk kez sahneye çıkan İHGT tiyatro grubu, üç kısa skeçten oluşan oyununu sundu. Program akışı içerisinde çok sayıda şiir de yer aldı.

Etkinlikler arasında gençlerin eğitim sorunları ve Ölüm Orucu süreciyle ilgili kısa ve tok konuşmalar yapıldı. 1 Mayıs Marşı vesile edilerek, gene bir konuşmayla 1 Mayıs'a katılma çağrısı yapıldı. Gezimizi Avusturya İşçi Marşı'nı söyleyerek bitirdik. Ölüm Orucu direnişçilerine adanan marşı hep birlikte ve ayakta söyledik.

Kısa bir zamana sığdırılan hazırlık çalışmalarına rağmen gezimizi belli bir başarıyla gerçekleştirdiğimizi söyleyebiliriz. Daha da önemlisi, bu gezi sayesinde kendi çevremizdeki insanlarla daha sıkı ilişkiler kurduk, onları daha da yakından tanıdık. Yanısıra önemli bir pratik deneyim kazanmış olduk.

Bunu önemli ama sınırlı bir deneyim saymak durumundayız. Gençliğin mücadelesine kendi bölgemiz üzerinden daha anlamlı bir katkı yapabilmemiz için, gelecekte daha büyük görevler koymamız ve başarmamız gerekiyor.

D. Yusuf/İstanbul

Çukurova Üniversitesi'nde ÖO ile dayanışma eylemi...**“Ölümlere seyirci kalmayacağız”**

19 Nisan günü Çukurova Üniversitesi Eğitim Fakültesi önünde “Yaşamda Hücreleşmeye Karşı Çıkan Öğrenciler” bir basın açıklaması yaptılar. Yaşamın her alanında yaşanan hücreleştirme saldırısına ve devrimci tutsakların hücrelerde sürdürdükleri Ölüm Orucu Direnişi'nde yaşanan ölümlere seyirci kalmayacaklarını, açıkladılar

Eylemde, devrimci tutsakların şu an içinde bulunduğu, her geçen gün yeni şehitlerin verildiği F tipi tabutlukların bir maketi hazırlandı.

Açıklamanın okunmasının ardından, hazırlanan hücre maketi parçalandı.

Uzun zamandır F tipleriyle ilgili yapılan basın açıklamalarını ve eylemlerini görmezlikten gelen sermaye medyası, ölümlerin gündeme gelmesiyle yeniden ilgi göstermeye başladı.

Açıklama sırasında, “İçerde, dışarda hücreleri parçala!”, “Hücreleri parçala tutsaklara sahip çık!”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” şiarları, hem döviz olarak taşındı, hem de slogan olarak atıldı.

Eylemde okunan açıklamadan...**“Ölüm Orucu Direnişi yeni şehitlerle devam ediyor”**

Hücredeyiz. Belki dört duvar arasında değil ama, burada, bulunduğumuz üniversitede bile, etrafımızda olup bitenleri görmemizi engelleyen duvarlar arasındayız. Bu duvarlar YÖK'le, 70'lik not sistemiyle, gerici-ezberci eğitim ile, medya ile, futbol ile örülüyor etrafımıza. Ve bizler tüm bu

duvarlara alışıktıkça, onlar karşısında sustukça, kalınlaşıyorlar, sıkıştırıyorlar bizi.

Mesela son yaşadığımız krizle birlikte harçlıklarımızdaki %40 azalmayla başlayan ve otobüs zamları, kantin zamları, vb. zam sağanaklarıyla devam eden saldırılardan ailelerimiz gibi bizler de payımızı aldık. Ve almaya devam ediyoruz. Krizin faturası işçi-emekçi olan ailelerimize ve biz işçi-emekçi çocuklarına çıkartılıyor. Bizlerse tüm bunlara rağmen susuyoruz.

Devrimci tutsakların yaşamımızdaki

hücrelere karşı başlattıkları Ölüm Orucu Direnişi katliamlara rağmen, ölümlere rağmen, zorla tıbbi müdahale işkencesine rağmen, 182. güne rağmen, yeni şehitlerle devam ediyor. (...) Ve onlar talepleri kabul edilene kadar direnişe devam edeceklerini, asla teslim olmayacaklarını bir kez daha gösterdiler ve gösteriyorlar.

Bizler Yaşamın Hücreleşmesine Karşı Çıkan Öğrenciler olarak etrafımıza örülen duvarları (hücreleri) istemiyoruz. Ve ölümlere seyirci kalmayacağımızı bir kez daha tekrarlıyoruz.

DTCF'de forum: “Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!”

19 Aralık katliamının ardından direnişin dışarıdaki ayağı önemli bir sekteye uğradı. Bundan DTCF'de nasibini aldı. Daha önceki süreçte eylemlere iyi bir katılım sağlayan, ailelere toplu ziyaretler gerçekleştiren öğrenciler, katliamın ardından tam bir sessizliğe büründüler.

Önce Cengiz Soydaş, ardından diğer karanfillerin toprağa düşmesi de bu durumu değiştirmede. Ancak 5. şehidin verilmesinden sonra, bizim zorlamamızla, bir forum düzenlendi. Alkışlarla, solganlarla bahçeye inildi. Katliamı, direnişi ve son şehitlerimizin duyurusunu içeren bir konuşma yapıldı. “Yaşasın ÖO Direnişimiz!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!”, “Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!” sloganlarıyla eylem bitirildi. Anlık gelişmesi nedeniyle katılım zayıf kalsa da, sessizliği kırmak bakımından anlamlıydı.

Avcılar Kampüsü'nde ÖO ile dayanışma faaliyetleri ve eylemler...**Basın açıklaması eylemi:****“Krizin faturasını ödemeyeceğiz!”**

Avcılar Kampüsü'nde ekonomik kriz ve yıkım saldırısı ile ilgili eylem yapıldı. Eylem öncesi yapılan tartışmalarda, özellikle *Emek Gençliği*, eylemde Ölüm Orucu'na değinilmemesi gerektiğini savundu. Yapılan tartışmalarla bu geri bilinç zor da olsa aşıldı.

Eylem Mühendislik Fakültesi'nin kantininde başladı. Kitle buradan yürüyüşe geçti. Yemekhaneye çıkılıp öğrencilere çağrı yapıldı. Ardından İşletme Fakültesi'ne uğranıp buradaki arkadaşlar alındı. Buradan yan kapıya yürünüp kapıda basın açıklaması okundu. Eylemde “Krizin faturasını ödemeyeceğiz!” yazılı pankart açıldı. “Zamlar geri alınsın!”, “Diplomalı işsiz olmayacağız!”, “Ölümlere izin vermeyelim!”, “Hücre tipi yaşama hayır!” sloganları atıldı.

Eylemden sonra yemekhanede Ölüm Orucu Direnişi ile ilgili bir forum yapıldı. Bu foruma *Koordinasyon* dışında reformistler katılmadı. Forumda “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “İçerde, dışarda hücreleri parçala!” sloganları atıldı. Ölüm Orucuyla ilgili bir metin okundu.

14 Nisan eylemine TUYAB'la birlikte katıldık...

Avcılar Öğrenci Birliği Girişimi kuruluş bildirgesini dağıttıktan sonra pratik çalışmalarına başladı. Yakıcı bir sorun olan Ölüm Orucu ile ilgili afişler asıldı ve iki ayrı bildiri dağıtıldı.

Gündemde 14 Nisan eylemi vardı. Bu eyleme katılımı artırmak için çalışma yapılması ve pankart açılması kararı alındı. Afiş ve bildiri çalışması yapılmasına rağmen ön çalışma güçlü olamadı. Bu yüzden öğrenci sayısı azdı. Alanda TUYAB'la birlikte yüründü. Hazırlanan “Direne direne kazanacağız!” pankartı açıldı.

Sayısı az katılmamıza rağmen coşumuz iyiydi. TUYAB kitleleriyle aynı sloganlar atıldı. “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “İçerde, dışarda hücreleri parçala!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!” sloganları gür ve kararlı bir şekilde yürüyüşte ve alanda haykırıldı. 14 Nisan eylemi birlik çalışması için olumlu bir deneyim oldu. Önümüzde 1 Mayıs var ve 1 Mayıs'a yönelik benzer çalışma yapmayı düşünüyoruz.

Avcılar Öğrenci Birliği Girişimi'nden bir Ekim Gençliği okuru**ÖO şehidi Tuncay Günel'i uğurladık...**

Ölüm Orucu Direnişi'nin 123. gününde ölümsüzleşen TİKB dava tutsağı Tuncay Günel'in cenaze töreni Sonevler Cemevi'nde yapıldı.

Cenaze töreni haberini alır almaz Avcılar Kampüsü öğrencileri olarak Cemevi'ne gittik. Yaklaşık 20 öğrenci cenaze törenine katılarak Tuncay Günel'i alkışlarla ve sloganlarla ölümsüzlüğe uğurladık. Devrimci tutsakların cenaze törenlerini, kitlesel olarak sahiplenmek büyük bir önem taşıyor. Bu onların uğruna öldükleri değerleri sahiplenmek anlamına geliyor.

Ekim Gençliği/Avcılar**Avcılar Öğrenci Birliği Girişimi'nin dağıttığı Özel Sayı'dan...****Ölüm Orucu 180. gününde!****Ölümlere seyirci kalma!**

Merhaba arkadaş;

Yine mi diyeceksin ama, söyleyecek bir çift sözümüz var; yine devrimci tutsaklar ve Ölüm Orucu Direnişi'nden bahsedeceğiz sana. Bunca suskunluğa, sessizliğe rağmen 6. aya girdi direniş. Ardarda ölümler başladı bile; halbuki sen bir insanın, bir gün değil 10, 20, 100 gün aç kalabileceğine ihtimal vermiyordun. Ama ölüyorlar işte, senin için, tüm insanlık için. Cansa can, bedelse bedel diyorlar. Yaşananları onları doğrulamıyor mu? Devlet ise sessiz kalarak ölümlere onay veriyor. Tutsaklara zorla tıbbi müdahale ederek, onları sakat bırakıyor. (...)

İnsanlık onurunun daha fazla çiğnenmesine izin verme. Bu görkemli direnişe kulak ver. Devrimci tutsaklara sahip çık.

Bu çağrı sana, insana.

Ölümler durdurulsun!

Tutsakların talepleri kabul edilsin!

F tipi hapisaneler kapatılsın!

İdealler, uğruna mücadele edildiği zaman anlamlıdır

M.Dicle

“Yazık ki o toplumların kahramanlara ihtiyacı var”
(B. Brecht)

Brecht’in sitemi kahramanlığa değil, ona ihtiyaç duyan toplumlaradır. Yine de bu sitemde zorunlu da olsa kahramanlığın kabul edilmesi sözkonusudur.

Kahramanlık kitlesel yaşandığı dönemlerde olağan bir eylem haline gelir. Çünkü, bir sınıfın ya da halkın sadece öncüleri değil, ama aynı zamanda gövdesi de kavgada yerini almış demektir. Böylesi bir tarihsel kesitte kendini davaya adanmak olağanüstü olmayabilir. Örneğin Paris’te barikatlarda savaşan Fransız proletaryası için ya da “kitlelerin mucizeler yarattığı” Rusya’da 1917 Şubat-Ekim devrimleri döneminde olduğu gibi... Güncel bir örnek olarak; Filistin’de siyonizmin ölüm kusan namlularına karşı tereddütsüz direnen ve esaretten kurtulana kadar direnişi sürdürme kararlılığı gösteren halk kitlelerinin durumunda olduğu gibi. Bu ve benzer dönemlerde kavgada tereddüt etmek, kitlelerin coşkun ve yaratıcı durumuyla çelişir, aynı zamanda aşağılanır.

Ama işçi sınıfı ve emekçilerin çoğunluğunun suskun olduğu, saldırılara tepki duymakla beraber bu tepkiyi örgütlü bir tarzda eyleme dökemediği dönemlerde durum farklıdır. Zaman zaman hareketlilik olmakla beraber, bedel ödemenin, özveriden kaçınmamanın bir onur olduğu ve saldırıları püskürtmenin başka bir yolunun olmadığına henüz kitleler tarafından kavranmadığı bir dönemden geçiyoruz. Geçici olan bu dönemlerde, eşit ve özgür bir dünya uğruna tereddütsüz ve coşkuyla kendini adama ancak, önde gidenlerin üstlenebileceği bir misyondur.

Burjuvazinin tahakküm aracı olan devletin iğrenç uygulamalarını tanımlamakta dilin yetersiz kaldığı bir ortamda, kirli, yapışkan ve boğucu sessizlik havasını parçalayıp dağıtmak için, sınıfsız, sömürsüz bir gelecek özlemiyle yanıp tutuşan çok sayıda yüreğin, fiziki olarak da olsa durması kaçınılmaz hale gelmektedir.

Kanlı egemenliğini ayakta tutmak için kendi türünü yemekten kaçınmayan burjuvazi ve onun paralı yalakaları, başlattıkları topyekûn saldırıyla geniş emekçi kitleleri birbirinden ayırıp, her birini tek başına bir

hücrede bitkisel hayat süren yaratıklara dönüştürmek istemektedirler. Böylesi bir insan yığınına sömürmek de, yönlendirmek de kolaydır. Ancak bu kirli planın önünde ciddi bir engel vardır. Bu engel ne pahasına (Ulucanlar, Burdur, Bergama, 19-21 Aralık vb.) olursa olsun aşılmalıdır. Bu engeli aşmanın yolu, idealleri ve onurları uğruna hiçbir özveriden kaçınmayan devrimci tutsakları hücrelere kapatıp izole etmek ve işkencenin de katkısıyla bu değerlerden vazgeçirmekten geçmektedir. En azından böyle sanmaktadırlar.

Ancak bu kalles hesap tutmadı. Devrimci tutsakları katliamdan geçirip, zorbalıkla hücrelere attıkları halde başaramadılar. Kendi öncü misyonları ve saldırının sınıfsal anlamının farkında olan devrimci ve komünist tutsaklar, temsil ettikleri işçi sınıfı ve emekçilere layık olmaktan bir an bile geri durmadılar. Bunun bedelinin ağır olacağını bilerek.

“Gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan” yeni bir yaşam kurma mücadelesi verenlerin ölümü yüceltmek, ya da ucuz kahramanlık yapmak gibi sorunları elbette olamaz. Ama onlar, onurda ve gelecek özleminden arınmış, fiziksel bir yaşamı doğal olarak horgörür ve reddederler. Eğer bu reddetme kararı kahramanca davranmayı gerektiriyorsa ve zindan gibi inançlar ve bedenler dışında bir silahın olmadığı bir ortamda, bedenleri ortaya koymak gerekiyorsa; yaşamları kadar sade bir şekilde bağrına mührünü basarlar “fetvanın” ve basıyorlar.

İnsan emeğini yağmalayandan arınmış bir dünyada, insanların daha güzel ve mutlu bir yaşam sürmesi uğruna verilen kavgada kendi yaşamını feda etmeyi anlamayanlar, insan yaşamının öneminden bahsedebiliyorlar. Bunlar kendilerine aydın diyorlar ya da kendilerini muhalif olarak görüyorlar.

Gerçekte kendilerini nasıl gördüklerinin bir önemi yoktur. Onlar bu düzene uyum sağlamışlar. Kurulu düzenle çatışma yeteneğini yitireli yıllar olmuş. “Dünyaya, bütün gözeneklerinden kan ve irin fışkırarak gelen sermayenin” egemenliğinden başka bir anlama gelmeyen bu düzenle çatışanları yadırgar ve rahatlarının

bozulmasından korkar hale gelmişlerdir. Bu korkularını “yaşamın kutsallığı” ya da “intihar eylemi” söylemleriyle örtmeye çalışmaları onları daha da batırıyor. Kimileri idealsiz olabilirler. Umutsuzluğa kapılıp egemen sistemle uyumlu hale gelebilirler. Hatta bunlar tanınan simalar oldukları zaman egemenler onlara kırıntıları da atabilirler. Bu onursuzluk ve düşkünlük onlara aittir. Buna bir şey diyemeyiz. Ama ne emekçilere gelecek özleminden vazgeç demeye, ne de bu gelecek uğruna mücadele edenlere, bu mücadeleden geri durun çağrısı yapmaya hakları yoktur. Gerçeği söylemekten korkanlar, dillerini tutmasını öğrenmek zorundadırlar.

Toprak kokuyor sabah

*yağmur sonrasıydı
bu sabah,
toprak koktu hücrem
gelmiş miydin sona,
dönmüş müydüm başa...*

*bir baştan
bir başa
süzdüm dünyamızı
8m2’lik miydi
zaferi kazandığımız
bu topraklar
hücre, hücre*

*kapanan gözlerimin arasından,
kirpiklerimden sızan
güneşin kızılığında,
bir gölgeydin ben
yavaş, yavaş
yaklaşan*

*hiç yitirmedim bilincimi
açlıktan,
ölüm bir adımdı
zafere doğru
yan hücreye
atılan...*

*“haydi yoldaş uyan”
aşıldı
acının biyolojik
sınırları,
toprak kokuyor sabah
yarın 1 Mayıs
yolumuza devam...
kokusu sinmiş toprağın zafere!..*

A.Yılmaz

derinliklerinden, yaşamın ortasından her gün ve her saat yeniden fışkırmaktadır. Çünkü onu gerekli dahası zorunlu kılan, yaşadığımız hayatın ta kendisidir.

Tarih bir lokomotif hızıyla ilerlemiyor olabilir. Ama bu tarihin her zaman böyle ağır aksak ilerleyeceği anlamına gelmez. Başkasından bir adım önde olanlar, tarih bir lokomotif hızıyla ilerlemeye başladığı zaman, onun doğru hedefe ulaşabilmesi için raylarını döşemiş olmalıdırlar. Bunu başarmak için kahramanlık mı gerekiyor? “Onlar ki bu dünyada kahraman olmaya mahkumdurlar”. Ama aynı zamanda “dünyanın son umududurlar” (A. Telli).

Çünkü;
“Onlar dalgalarla çarpıştı
eşit olmayan bir savaşta
ve yitip gitmeden dipsizliğinde enginin
sana liman gösterdiler uzakta.” (Berenger)

Mayıs’ın ilk gününde

Mavi tulumlu şafağın

kuşluk alacasında

Yumruklar sıkılacak

bir kez daha

Kentin nazlı

sokaklarından

Meydanlara doğru

akacak yüreklerdeki

özgürlük

coşkusu...

Sevdalı karanfiller

kururken

susuzluktan

Kasırgalar ekilecek

Mayıs’ın ilk

gününde.

Yüzbinler okyanusça

yürüyüp

Şelale gibi akacak

Mavi tulumlu

sabahta...

Gecenin gündüze

değiği yerde...

Rahime Henden

Ankara'dan bir grup işçi ve emekçiden...

İnsanlığa çağrı!

Ey insanlar!..**'İnsanım' diyenler!..**

İnsanlarımız ölüyor gözler önünde... Genç kızlarımız, delikanlılarımız... Adım adım, hücre hücre ölüme doğru yol alıyorlar, ölüm hakları bile ellerinden alınarak!..

Bir yandan çoğumuz için hayat devam ediyor, bütün bayatlığıyla. Günboyu koşuşturmadan sonra, yarı aç-yarı tok, yorgun-argın eve kapak atınca, "aptal kutusu" beyaz camın karşısında sulu sephen eğlence programları, "bilgi yarışmaları" ya da Reha Muhtar'lı, Ali Kırçalı'lı, Ceviz Kabuk'lu "haber" programlarıyla kültürümüzü arttırıp, Cim Bom'un zaferiyle moral dopingi yapıyoruz!.. Oysa yaşam bir başka mecrada akmaya devam ediyor. Kıyımlar ve işkenceler altında...

Tarih 19 Ekim 2000'i gösteriyordu, gencecik bedenler ölüme yattığında. Mevsim sonbaharın ortasıydı. Kıyımlar, işkenceler altında, üç aylar, ramazan, kurban... Zemheri geçti. Şimdi mevsim ilkbahar. Ama onlar körpe bedenleriyle safi onur, safi inanç, belki biraz da senin, benim duvar sessizliğime inat, başbaşa bırakarak bizi utancımızla... Direniyorlar! Su..., tuz..., şeker... üç öğün dayak, işkence, zulüm...

Yaşamak direnmektir, Berxwedan jiyane... diyerek.

Sömürsüz, sınıfsız bir dünya istemektir hepsinin suçu... Eşitsizliğin, yoksulluğun, adaletsizliğin, zulmün, zorbalığın olmadığı bir ülkeydi düşleri.

Çete değildi hiçbirisi, hortumcu, soyguncu, vurguncu da... Uyuşturucu taciri, kara paracı, silah kaçakçısı, fidyeci, kelle avcısı da değillerdi. Onlarla gurur duymuyordu bu ülke o nedenle.

Genç bedenlerin ölüme yatmasının altmışıncı gününde devletin şefkat(!) eli uzandı üzerlerine; iş makineleriyle, dozerler, kepçelerle, skorsky helikopterleriyle, lav silahlarıyla, tüfek ve mitralyöz ateşleriyle, gaz bombalarıyla... Biber gazı, hardal gazı vs. Hatta misket bombası kullanıldığı söylendi. 4 gün süren cezaevi operasyonlarını yalan bombardımanı altında bize seyrettirdiler.

İkisi asker 30 kişinin öldüğü operasyonun adı "hayata dönüş"tü!.. "Ölmesinler diye yapıyoruz dediğiniz operasyonla bu kadar insan öldü, yüzlercesi yaralandı" diye soran basın mensuplarına, adının başında "ADALET" yazan bakanın yanıtı insanın

kanını dondururdu ama. O gayet rahat; "biz bu sayının 3-4 katı ölü bekliyorduk" diyebiliyordu. "Mecbur kaldık" diyordu ama aynı anda kabine arkadaşı: "Biz bir seneden beri en ince ayrıntısına kadar planladığımız operasyonun, Kütahya'da maketler üzerinde, provalarını yaptık" diyordu!..

İçerideki muhaliflere yönelik tasarlanmış, planlanmış bir katliamla yüzyüzedik yani...

"Şair" Başbakan da ölümlerin cesetleri üzerinden etrafa gülücükler dağıtarak bir bayram müjdesi verir gibi; "milletimize hayırlı olsun" diyordu. Tıpkı halkın cebindeki yarısını bir gecede çalırken "ekonomik tedbir"lerini açıkladığı günkü gibi; "milletimize hayırlı olsun"!..

Operasyondan sağ-yaralı kurtulanlar da, cenazeler de çırpılıp soyulmuştu. Eşyalar yakılmış, yağmalanmıştı. Böylece kullanılan gazlar, kimyasal maddelerle ilgili kanıtlar yok edilmişti.

Darbe sadece "içeriye" değil, aynı anda belki daha da çok "dışarıya" yönelikti.

Sadece 19 Aralık 2000 gecesinden bu güne ve sadece Ankara'da gözaltı sayısı iki bin, tutuklanan insan sayısı ikiyüz civarındaydı.

Ağzını açan, F tipi diyen herkes "düşman"ı ve zaten büyük puntolarla gazete sayfalarından ilan edildiği gibi bu ülkede ikiyüzbin iç düşman vardı. Planlı, programlı bir katliam yapılmıştı muhaliflere yönelik ve "dışarıya" da teslim alınmıştı.

"Sabahın bir sahibi var;

Ararlar bir gün ararlar;

Biter bu dertler acılar;

Sorarlar bir gün sorarlar..."

diyordu türkü!..

"Gün ola, devran döne, umut yetiše..."

diyor şairin bir dizesi de...

Evet!

Onlar yakılırken, kurşunlanırken çoğumuz seyirciydik. Emekçiler sokaklarda coplanırken esnaf seyrediyordu. Şimdi esnaf kepenk indiriyor, başbakana yazar kasa fırlatıyor. Üretici, köylü tırlatmış, su kadar para etmeyen sütünü yerlere döküyor, küvete doldurup banyo yapıyor.

Yılan hepimize dokunuyor velhasıl... Sırayla!..

"Örgüt baskısı altındalar, kendi iradeleri yok, onları

ayırırsak vazgeçerler" dendi. Bir ve üç kişilik tecrit hücrelerine kondular, "sayım" adı altında günde üç posta dayak, işkence faslıyla beraber... Anneler, babalar düşman edildi, serum takıldı. Bilinci açıldığında serumlar sökölüp atıldı her seferinde. Sonra bir hafta on gün arayla bir daha..., bir daha!.. Tam bir işkence yani. Böyle de bırakanlar oldu, ama çoğunun hafızası gitmiş, kimi beş yaşında çocuk olmuş oyuncak için ağlıyor, kimi onbeş yıl önce ölmüş ağabeyini soruyor.

Yine de bitmedi eylem. Dile kolay; 165... 166... 167... 168... 169... gün! Çoğu hala devam ediyor ölüm orucuna, iki aydan beri B1 vitaminini de keserek.

Yenileri de girdi eyleme, ölüm orucunda olmayan gruplar da başladı ve giderek artıyor bu sayı. Ekonomik kriz, yolsuzluk dosyaları arasında onlarla ilgili haberler artık gazete sayfalarında, televizyon ekranlarında bir dip not, bir fon gibi duruyor, görmek isteyenlerimizin gözüne çarparak. Onlar bize, biz onlara uzağız, kaf dağının ardı gibi.

"Hani kitle örgütleriyle mutabakat arayacaktın, hani tecriti kaldıracaktın?... sözünü tut" diyen insan hakları savunucularına, hukukçulara, hekimlere, kitle örgütlerine, aydın ve sanatçılara devletin yanıtı hala, "F tipinden geri dönüş yok, dün dündü, bugün bugündür." Ve gözdağı vermekten de geri durmuyor. F tipine karşı olan herkes "yardım yataklı, intihara azmettirici".

NEWROZ günü Cengiz Soydaş'ın ölümü ile bir kez daha burkuldu yüreklerimiz. 7 Nisan'da da aynı günde Kandıra F Tipi Cezaevi'nden Bülent Çoban ile Edirne F Tipi'nden Adil Kaplan'ı sonsuzluğa uğurladık. Polis, Adil'in cenazesini kaçırdı, ailesini de gözaltına aldı. İnsanların ölümlerini geleneklerine göre gömmelerine bile saygılan yok.

Ve onlar direnmeye devam ediyor, ölümle alay ederek...

Biz susarken içeride direniş devam ediyor hala. Sustukça dışarıda saldırılar daha da artıyor.

Ne zamana kadar devam edecek suskunluğumuz?

Umudumuzu mu yitirdik? Geleceğe dair

inançlarımızı mı? İnsanlığımızı mı unuttuk?

Neredesin?

Kaldıysan ses ver ey insanlık!

Ankara'dan bir grup işçi ve emekçi

14-15 Nisan'da yapılan Emekli-Sen Genel Kurulu'nda dağıtılan**"DİSK Emekli-Sen'in 3. Olağan Genel Kurulu Delegelerimize Çağrı!" başlıklı bildiri...**

"Özgürlük mücadelesinden emekli olunmaz!"

Nasıl Bir Emekli- Sen İstiyoruz?

Emekçi Arkadaşlar,

Türkiye'de yaşanan sistemden kaynaklanan ve bugün yaşamımızı zindan eden ekonomik, sosyal ve siyasal krizlerin sorumlusu bizler değiliz. Buna rağmen ülkemiz egemenleri yaşanan krizin faturasını her zaman olduğu gibi emekli ve emekçilere ödetmek istiyor ve ödetiyorlar da.

Eğer bu gidişe örgütlü olarak karşı durup hep birlikte sesimizi yükseltmezsek, çıkacak yeni krizlerin faturasını da ödemeye devam edeceğiz.

Emekli Arkadaş, bu gidişten çıkış vardır. Bu çıkışın ilk halkası, sınıf sendikacılığı temelinde yükselteceğimiz sendikal mücadeledir. Bu mücadelede biz emeklilere düşen ilk görev; sendikamızı aynı anlayışla hareket edecek bir önderliğe, çalışma programına ve örgütlenmeye kavuşturmak.

Mücadele ilkelerimiz:

1. Sendikamız Emekli-Sen; içinde bulunduğumuz kapitalist sistemden kaynaklanan her türlü sömürü ve baskıya karşı mücadele anlayışını ifade eden DİSK'in geleneksel sınıf sendikacılığından hareket eder.

2. İMF, Dünya Bankası, MAİ, MİGA, Uluslararası Tahkim yasası gibi araçlarla ülkemizi sömürgeye, halkımızı da köleliğe mahkum eden sermaye politikalarına tavır alır.

3. Ülkemizi emperyalizmin işbirlikçisi konumuna

getiren, ABD ve AB'nin Ortadoğu, Balkanlar ve dünyanın birçok ülkesinde uyguladığı katliam politikalarının suç ortaklığını yapan anlayışlara karşı kesin tavır alır.

4. Biz emekçileri içeride ve dışarıda hücre tipi yaşama mahkum eden bu sistemin her türlü uygulama ve baskılarına karşı tavır alır. Bu anlamda sendikamız tüm dünyada emeğin ve halkların kardeşliğini savunur.

5. Sendikamız yukarıda özetlediğimiz mücadele ilkeleri çerçevesinde hareket eden DKÖ'leri ile ortak mücadele etmeyi, oluşturulacak platformlarda kendi kimliği ile yer almayı savunur.

Sendikal işleyiş ilkelerimiz:

1. Sendikamız; sendikal işleyişin daha kolektifleştirilmesi, sendika üyelerimizin örgütlü gücünü harekete geçirmesi, en net ve en sağlıklı kararlar alınmasından hareketle;

a. Tabanın söz ve karar yetkisini kullanacak mekanizmaların işletilmesi,

b. Yönetici ve üyelerin denetlenmesi için idari ve mali şeffaflığın sağlanması hedefimizdir.

Acil mücadele hedeflerimiz:

1. Sendikamız sendikal mücadelede uluslararası dayanışmanın öneminden yola çıkarak, başta üyesi bulunduğumuz FERPA ve diğer uluslararası emekli sendikalarıyla işbirliği yaparak, birleşik bir mücadele tavrı alır.

2. Sendikamıza kurumsal ve toplumsal kimliğini

kazandırma, seçilecek yönetimin önünde duran en acil görev ve sorumluluktur.

a. Bugün Tüm Emekli-Sen'in öncelikli hedeflerinden biri, sendikamızın hazırlayacağı toplu sözleşme hakkını içeren sendika yasasının çıkartılması için fiili ve meşru zeminde aktif mücadele etmektir.

b. Bugün Tüm Emekli-Sen'in sendikal alanda ses getiren beş milyon emeklinin sosyal, hukuksal, demokratik hak ve özgürlüklere dayalı ekonomik çıkarları korunup geliştirilmeli, bu hakların kazanılması ve ülkemizin demokratikleşmesi önündeki her türlü anti-demokratik uygulamalara karşı emek-sermaye çelişkisi temelinde örgütlü mücadele yükseltilmelidir.

3. Ülkemizde siyasi iktidarlarca getirilmek istenen Şili modeli emeklilik anlayışına ve sendikacılığı ortadan kaldıran eşel mobil uygulamasına karşı tavır alır.

Sonuç:

Bu çalışma, Tüm Emekli-Sen'in büyüyen gelişmesi ve tabanı ile bütünleşmesi için değişik illerden bir araya gelen delegelerin kolektif çabasının ürünüdür. Katkı ve katılımlara açıktır.

Demokrasi ve özgürlük mücadelesinden emekli olunmaz!

**Yaşasın Tüm Emekli-Sen!
Yaşasın DİSK!**

Krizin faturası kapitalistlere!

İşbirlikçi tekelleşen burjuvazinin sınıf egemenliği bu ülkede 80 yıldır sürmektedir. Bu 80 yıl boyunca çeşitli kriz reçeteleri uygulanmış, ama hiçbirisi de iddia edildiği gibi ülkeyi düzlüğe çıkarmamıştır. Tam tersine, her reçete yeni ve daha güçlü bir krizin altyapısını oluşturmuştur. Geline aşamada ise, tarihinin en ağır krizini yaşamakta olan sermaye iktidarı bu krizden hem nasıl kurtulacağını, hem de nasıl daha fazla rant sağlayacağını hesaplamaktadır.

Sermaye, krizden kurtulma reçetesini oluşturmuş bulunmaktadır. Bu reçete işçi, emekçi, öğrenci, köylü, esnaf demeden toplumun geniş kesimlerine dayatılmıştır. Kuşkusuz en çok etkilenen biz ücretli çalışanlar olacağız. Bu reçete bizler için mutlak sefalet, açlık, yoksulluk, işsizlik demektir.

Bu krizin faturasını bizlere ödetmek için bir seferberlik almış başını gidiyor. Bir yandan süper bakan yasaları çıkarılıyor, bir yandan özelleştirme yağması hızlandırılıyor, bir taraftan yeni vergiler ve zamlar uygulanmaya konuluyor, bir yandan toplumsal uzlaşmadan bahsedilip ESK gibi bir ihanet şebekesine taraf olmamız isteniyor. Bir bakıyorsun sıfır zam dayatılıyor. Ücretsiz izinler uygulanıyor, bir bakıyorsunuz siyasiler bizlere "yılığın ve panik psikolojisine" kapılmamamız için akıl veriyorlar. Sabır ve sükunete çağırıyorlar. Neymiş efendim, topluma bu hislerin (yani güvensizlik) yayılması devlet ve millet zararına olurmuş. Yani yine fedakarlık isteniyor.

Fedakarlığı kim yapacak peki? Kimler yararlı kimler zararlı çıkacak bu fedakarlıktan? Bu bir düzen sorundur. Bu sosyal sınıfların taraf olacağı bir

sorundur. Sermaye böyle bir fedakarlığa yanaşmıyor. Bunu kendileri de söylüyor. Öyleyse fedakarlık kimden isteniyor? Biz işçi ve emekçilerden. Peki kimler için? Rantiyeci asalaklar için. Onlar daha fazla palazlansın diye, bizlerin daha sefil yaşama mahkum edilmesi gerekiyor.

Şimdiye kadar İMF ve TÜSİAD'ın kasaları için, emperyalist talancılar için çok fedakarlık yaptık, yapmak zorunda bırakıldık. Ben diyorum ki, artık yeter! Krizin faturası kapitalistlere! Çünkü krizin nedeni onların doymak bilmeyen kâr hırsıdır. Kriz onlarındır. Fedakarlığı da onlar yapsınlar.

Devlet şimdi düşmüş yollara, dilencilik yapıyor. ABD'den, İMF'den, Dünya Bankası'ndan para dileniyor. Karşılığında ise yeni yasalar çıkarılması isteniyor. Çıkarılması düşünülen yasalar emperyalist talana yasal kılıf uydurmak içindir. Bu yolla kârlı işletmeler talana, yağmaya sunulacak. Bu yasalar çıkmadan emperyalistler kredi vermeye yanaşmıyorlar. Kaldı ki, alınacak krediler de sorunu çözmiyor. Şimdi yeni zamlar, yeni vergiler yolda. Kaynak bulmak adına hazine arazilerinin satışı da gündemde. Satış değil aslında peşkeş, ama sonucu binlerce insanın evinin yıkılması olacak.

Daha düne kadar Derviş'i ve geliş biçimini eleştirenler, bugün çark etmiş durumdalar. Çünkü hepsi de özünde aynı şeyi savunuyorlar: Özelleştirmeye, sömürüye, talana, yağmaya, evet! Faturayı işçi sınıfına ve emekçilere ödetmeye evet! Sermaye asalağından tek kuruş almaya ise hayır!

Mücadele edildikçe görülecektir ki, işçi sınıfının ve ezilenlerin kendilerinden başka hiçbir dostları

yoktur. Bütün nasihatlar, bütün oyunlar bizlerin boyun eğmesi içindir. Kısacası sermaye bir cephe oluşturmuş, bizlere bu tek cepheden saldırıyor. Bizlerin de bu saldırıyı püskürtmesi için tek cephe oluşturmamız lazımdır.

Sermaye bir sınıf olarak varlığının bilincinde ve bu bilinçle saldırıyor. Bizler de bir sınıf isek, bu bilinçle hareket etmemiz lazım. Sınıfa karşı sınıf bilincini kuşanmalıyız. Ancak böylece krizin faturalarını yırtabiliriz, bu kan emici sömürücü düzeni de yokedebiliriz. İşçi sınıfı olarak bizim de bir programımız var. Komünistler bu program uğruna ölüme gidiyorlar.

Siz işçi-emekçi kardeşlerim, artık gerçek dostlarınızı görün. Önyargılarınızı, tabularınızı aşın ve bu programı alın, inceleyin. Bunun sizlere neler kazandıracağını o zaman daha iyi anlayacaksınız. Çünkü bu program; sömürülenlerin kölelik programı değil, kölelerin sömürücüleri yoketme programıdır. İşte bu program etrafında birleşirsek, bu düzeni daha kolay yenebiliriz. Kendimiz için bir düzen kurabiliriz. Çünkü bu program, işçi sınıfını iktidara taşımanın programıdır, insanın insanca yaşayacağı bir düzeni, sosyalizmi, kurmanın programıdır.

Bu ülkede çalışan herkes, sabah kalktığında işsiz kalacağı kaygısı içinde yaşamaktadır. Yıllardır kölelik, kölelik, kölelik!.. Karşılığı koca bir hiç! Sahi sizler işçiler ve emekçiler köle olmaktan bıkmadınız mı daha? Hala bu düzen yıkılmasın diye düşünüyor musunuz? Karar verdiyseniz, gerisi size kalmış. Son söz siz söyleyeceksiniz çünkü...

SY Kızıl Bayrak okuru bir işçi

“Devrim şehitlerinin kanı katil devleti boğacak”

Orta 2. sınıf öğrencisi Ceren'den Ölüm Orucu direnişçilerine...

Hınç
Daha yeni doğdu
Küçük bir bebek
Yavaş yavaş aşıyor bebekliğini
Yakında o da karşılaşacak hayatın zorluklarıyla
Hakkını aramak sırası ona da gelecek
Zaman zaman suçsuz olduğu halde
Ölen babasını hatırlayacak
O da babasının hakkını aramak için
sokaklara düşecek
Belki de babasının başına gelenler
onun da başına gelecek
Ama korkmayacak, hakkını arayacak
Ve sonunda sadece babasının değil
Binlerce suçsuz ölenlerin hıncını alacak
Herşeyin hesabı tek tek sorulacak
Sonra onun hakkını yiyenlerden hıncını alacak
Her ne pahasına olursa olsun sosyalizm
kazanacak

Onlar da bu ülkenin insanları. Ama nedense bu ülkede yaşayan insanlar gibi muamele görmüyorlar. Bu kapitalist devlet de kendini çok masum gibiymiş

tanıtıyor. Yani kendini kandırıyor. Aslında kimsenin inanası gelmiyor bu yalanlara, ama korkularından ne yapacaklarını, ne söyleyeceklerini, nasıl davranacaklarını bilmiyorlar, şaşırıyorlar.

Bazılarının bu katliamlar ve devrimci tutsakların başlattığı Ölüm Orucu Direnişi pek ilgisini çekmiyor. Ya bu düzene alışmaktan ya da onların düşüncelerinin de bundan ibaret olmasından. Ama devrimci düşünceleri taşıyan bu bedenler, düşüncelerini hayata geçirmeyi canlarıyla ödeseler bile, bu yoldan vazgeçmeyecekler. Devletin olsun, halkın olsun hiç kimsenin devrimcilerin ölmesiyle içi sızlamıyor, haksızlıkları da kabul ediyorlar. Bu dönemde insana vermedikleri değeri hayvanlara veriyorlar. Birçok insan bu düzende yaşamaya alışmış. Ama devrimci düşüncüyü kabul eden devrimci tutsaklar hayatlarını kaybetse bile, bu ülkeyi düzelterek. Devrim şehitlerinin kanı katil devleti boğacak.

Devrimci tutsaklar onurumuzdur!

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Ceren/Kırşehir

Kayseri büromuza baskın

Güvenlik şube ekiplerince 17 Nisan günü Kayseri büromuz basıldı. Daha önce büro baskınlarında arama izni gösterilmediğinden dolayı, devrimci basın, Kayseri Emniyeti hakkında savcılığa suç duyurusunda bulunmuştu.

Büromuza gelen polisler, kanuna uygun davrandıklarını ispatlamak için arama iznini gösterdikleri anı kamerayla kaydettiler. Sözlü tacizde bulunan polisler büromuzun arşivinde bulunan yayınların bir kısmına el koydular.

S.Y Kızıl Bayrak/Kayseri

Sivas'taki devrimcilerden...

“Devrimci tutsakların mücadelesini destekliyoruz”

Yoldaşlar,

Bizler Sivas'taki devrimciler olarak devrim mücadelesini ölene kadar sürdüreceğimize tüm devrimci duygularımızla söz veriyor, Ölüm Orucu'nda bedenlerini ortaya koyan tüm devrimci tutsakların mücadelesini destekliyoruz.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 Gebze/KOCAELİ

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Tel-fax:0 (352) 232 66 71 Kat:3/45 KAYSERİ

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 5 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 5 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 10 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

İbrahim GÜMÜŞ adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0093240-0
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

Yatırım hesabı yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

✓ Katliamlara

✓ Devlet terörüne

✓ Hücrelere karşı

1 Mayıs'ta
alanlara!